COLECȚIA MASCA ROȘIE

VAN DYL

JOE MC. ALLAN SE OPUNE...

EDITURA "VATRA"

COLECȚIA
„MASCA ROȘIE“

VAN DYL

JOE MAC ALLAN SE OPUNE . . .

(ALARMA AERIANA)

Partea II!-a

OELE MAI BUNE

ROMANE DETECTIVE

ȘI DE AVENTURI

7

COLECŢIA „MASCA ROŞIE"

APARE SUB INGRIJIREA LUI

DUMITRU LAMBRU

JOE MAC ALLAN

SE OPUNE...

DE

VAN DYL

BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU 8. — TEL. 4.29.91

In curând va apare

COLECȚIA EXCELSIOR

care va publica numai selecțiuni din marile succese literare mondiale.

Primul număr din această colecție se va intitula

EXTRAVAGANTUL

ERNEST BLISS

de PHILIPPS OPPENHEIM

Un roman care a fost savurat de peste o jumătate de milion de cititori!

O carte care va satisface toate gusturile și care va fi pe placul tuturor.

Rețineți din timp, la chioșcarul Dvs. acest roman, care, în toate țările, s'a epuizat în scurt timp după apariție.

CAPITOLUL I

In dimineaţa aceea, Wardfield strecură în mâna paznicilor închisorii o mărinimoasă amintire, cu un gest discret şi curtenitor. Felul său de a fi nu încetase de altfel de a fi corect tot timpul cât rămăsese sub controlul lor; văzându-l plecând astfel ar fi putut fi luat drept un călător distins, părăsindu-şi hotelul, după o scurtă şedere. Dar şederea sa fusese departe de a fi scurtă. Paznicii îi strânseră mâna, îi urară noroc, şi el le mulţumi călduros pentru amabilitatea lor.

Paznicul de'a poartă îi oferi un scaun în loja sa, o ţigară de foi şi un pahar de whisky.

— Aşadar ne părăsiţi, domnu'e Wardfield spuse el cordial. Am fost foarte bucuros când am aflat că v'a sosit ordinul de eliberare. Avocaţii d-voastră au muncit din greu de vreun an-doi să-l obţină şi nu-i din vina lor dacă n'a venit mai curând. Le-o fi pus cineva beţe în roate.

Clătină din cap, apoi urmă:

— Aţi stat mult aici la noi, foarte mult — peste 21 de ani. Cred că nu vă pare rău că plecaţi.

— Cred şi eu, afirmă politicos Wardfield.

Vorbea ca şi cum ar fi fost vorba despre simpla constatare a unui fapt.

— Şi acum care vă sunt proiectele? se interesă portarul. Aveţi de gând să călătoriţi, pe mare sau pe uscat? In orice caz, viitorul nu trebuie să vă preocupe.

Wardfield schiţă un surâs. Deşi avea părul că-

runt, şi avea aproape 50 de ani, părea sprinten şi vioi. Ochii bine plasaţi în orbite erau strălucitori şi hotărîţi. Se simţea sigur de el. După lunga sa detenţiune, n'avea de gând să plece la întâmplare în lume fără să ştie ce avea să facă. Avea un scop.

— Am multe de făcut, declară el.

— Foarte bine, domnule.

Un tânăr intră în lojă. Era reprezentantul firmei Marsden şi Keeley, avocaţii lui Wardfield. Strânse mâna celor doi bărbaţi.

— Totul este gata, domnule Wardfield am o maşină la poartă. Am ordin să mă pun cu totul la dispoziţia d-voastră.

Wardfield aprobă cu un semn din cap.

— Mulţumesc, spuse el, vreau să mă duc întâi la New-York să vorbesc cu şefii d-tale astă seară apoi am de gând să plec în Anglia mâine dimineaţă.

— Perfect. Totul este pregătit pentru asta. Am oprit locuri în avionul care pleacă astă seară spre New-York, şi cabina d-voastră este reţinută pe „Bremen".

Wardfield strânse mâna paznicului dela poartă şi însoţi pe tânăr la maşină. Urmă o scurtă oprire la poarta exterioară — o hârtie de semnat — apoi porţile închisorii scârţâiră pe şinele lor de oţel, maşina se puse în mişcare. Wardfield era liber.

In timpul parcursului celor 15 mile ca e-l despărţeau de oraşul învecinat, cufundat în gânduri rămase tăcut, privind fix înaintea sa. Peisaqiul. fermele, câmpurile şi casele cari ar fi trebuit să-i atragă atenţia, păreau să nu-l intereseze de loc. La observaţiile tovarăşului său de drum nu răspundea decât prin monosilabe în stare să descurajeze orice încercare de conversaţie. Nu vroia să vorbească. Toate gânduri'e îi erau concentra'e asupra unui

singur obiectiv, dela care nimic nu le putea abate. Se gândea la trei indivizi.

De douăzeci de ani se gândea la ei. In timpul primelor luni de detenţiune nu se putuse gândi la ei fără ca o mânie teribilă să-i clocotească în suflet. Apoi, încetul cu încetul, ura lui se potolise fără ca pentru aceasta s'o fi uitat o clipă măcar. Şi noaptea îl urmăreau aceste gânduri şi acum când era liber, înţelegea să-şi pună aceste visuri în practică.

Avea o credinţă profundă în anumite lucruri — în adevăr, în dreptate, în luptă cinstită şi cu faţa descoperită. Inchisoarea nu-i schimbase acest fel de a vedea. Erau anumite lucruri pe cari oamenii le puteau face, iar altele nu. Un individ care trişa la joc de exemplu, trebuia fi pus la index de către toţi oamenii cinstiţi. Cel care încerca să ia femeea vecinului, trebuia biciuit.

Cei trei bărbaţi meritau să fie omorâţi ca nişte câini turbaţi, striviţi ca nişte reptile.

Nici nu-i trecuse măcar vreodată prin minte ideea să-i ierte. Fapta de care se făcuseră vinovati merita pedeapsa supremă. Era pentru el o obligaţie personală să le-o aplice şi nu admitea posibilitatea de a se sustrage dela aceasta.

Aspectul aeroplanului urias care avea să-l ducă la New-York nu-i trezi nici interesul, nici curiozitatea. Faptul că se schimbaseră atâtea lucruri în lumea exterioară în timpul captivităţii sale nu-l mira şi nu-l surprindea de loc. Puţin îl interesa. Un singur gând îi năpădea mintea.

La aerodromul din New-York trimise o cablogramă:

„Eliberat. Preveniţi Stornton şi Price că vin să-i văd".

„Wardfield".

Descinse la Carlton, şi se pregăti pentru plecarea de a doua zi cu „Bremen". La ora nouă seara avu o întâlnire cu Harry Marsden directorul companiei de avocaţi internaţionali care se ocupa de afacerile lui, şi fu primit cu o politeţe şi un respect care nu se acordă de obicei ocnaşilor eliberaţi.

— Felicitările noastre pentru eliberare domnule Wardfield, spuse Marsden. Sunt foarte bucuros să vă văd în sfârşit ieşit din închisoare. Plecati mâine în Anglia, mi se pare? Sper să ne revedem curând aici.

— Mulţumesc, răspunse Wardfield cu indiferenţă.

Luă un scaun. Şezând, avea înfăţişarea aspră şi posomorîtă, părea un chip sculptat într'un bloc de granit. Munca silnică în fermele închisorii sub soarele arzător îi bronzase faţa dându-i o culoare acaiu. Ochii negri strălucitori priveau parcă nişte imagini îndepărtate.

— Cred că am destui bani la bancă, remarcă el.

— In această privinţă puteţi fi liniştit domnule Wardfield, zâmbi interlocutorul său. După testamentul tatălui d-voastră aţi moştenit un venit de vreo patru mii de lire pe an. Asta pentru toată viaţa. La moartea d-voastră va trece asupra rudei d-voastră celei mai apropiate, oricine ar fi. Testamentul a intrat în vigoare acum patru ani, aveţi asadar în cont la bancă venitul a patru ani, scăzute doar impozitele. Nu vă pot spune cifra exactă dar...

— N'are importantă, i-o tăiă Wardfield. Spuneţi că, la moartea mea, acest venit va trece asupra rudei mele celei mai apropiate. Nu pot modifica această clauză, nu-i aşa?

Avocatul clătină din cap.

— Nu. Termenii testamentului sunt formali. Afară de cazul că vă căsătoriti, şi aveţi copii, la moartea d-voastră averea revine văruiui d-voastră Fred

Barton. Dar pe moment n'avem nevoie să ne ocupăm de această eventualitate. Nu sunteţi bătrân. Aveţi tot timpul să vă căsătoriţi şi să fondaţi un cămin.

Wardfield nu se putu împiedica să râdă dar râsul său suna cam fals. Auzindu-l avocatul se gândi că lunga detenţiune trebuia să-l 'fi acrit de tot.

— Ultima mea încercare matrimonială declară el nu mă îndeamnă de loc să încerc una nouă.

Se aplecă înainte.

— V'am cerut să-mi procuraţi o oa:ecare informaţie, întrebă el cu un aer hotărît. mi-aţi găsit-o?

Marsden ridică din umeri.

— Am făcut ce-am putut, dar ne-a fost imposibil să obţinem amănunte exacte, după a:âţia ani. După cum ştiţi, când aţi intrat la închisoare soţia d-voastră n'a pierdut o clipă pentru a cere divorţul şi a se căsători cu vărul d-voastră. A luat cu ea şi pe fetiţa d-voastră în vârstă de patru luni. După un an, a născut o altă fată, copil al vărului d-voastră. Puţin după naşterea acestui copilaş soţul ei în înţelegere cu cei doi asociaţi ai lui Stornton şi Price a închiriat un yacht cu care au plecat în călătorie. In timpul drumului copilaşul d-voastră muri şi fu aruncat în mare. Iată singurele amănunte pe cari am fost în stare să le aflu.

Urmă o tăcere.

— Haide, domnule Wardfield continuă el prietenos, pentruce să nu uitaţi toa'e astea? Înăbuşiţi-vă amărăciunea pe care o aveţi în suflet si nu vă mai gândiţi la poveştile astea vechi. Priviţi viitorul cu încredere. Viaţa abia începe pentru d-voastră. Folosiţi-o cât puteţi.

— Vă mulţumesc pentru sfaturile binevoitoare,

domnule Marsden, ştiu exact pentruce vreau să trăiesc. O ştie şi vărul meu şi asociaţii lui.

Marsden fu cât pe ce să vorbească, dar se opri. Se uită cu atenţie şi curiozitate la Wardfield, ca şi cum ar fi încercat să-i pătrundă gândurile.

— Tot ce vom putea face pentru d-voastră vom face bine înţeles cu cea mai mare plăcere, declară el. Când veţi fi în Anglia veţi voi, bine înţeles o socoteală amănunţită a situaţiei d-voastră financiare. Biroul nostru din Londra are toate socotelile şi voi telegrafia reprezentantului nostru din Londra să vă întâmpine la Southampton.

— Poate veni dacă doreşte replică Wardfield dar mi-e frică că nu voi avea mult timp să-i consacru. Voi fi foarte ocupat la sosirea mea acolo.

Marsden se înfurie acasă. Atitudinea lui Wardfield îl preocupa. După ce se gândise la ce ar avea mai bun de făcut în interesul clientului său expediă două cablograme, una destinată reprezentantului său dela Londra, cealaltă lui Fred Barton la Fordley Castle, în Yorkshire.

La sosirea a în port Wardfield găsi pe trimisul lavocatului care-l aştepta.

CAPITOLUL II.

Iluminaţia sufragerieі era aranjat artistic. Deşi exista lumină electrică la Fordley Castle, Fred Barton nu cina niciodată decât la lumina lumânărilor. Abajurile celor patru candelabre înalte reflectau o lumină dulce pe masa lucioasă ceeace scotea în evidenţă albeaţa plastroanelor cămăşilor celor patru bărbaţi întruniţi acolo. Chipurile şi hainele lor negre, precum şi pereţii şi plafonul rămâneau în umbră. Cu toată grosimea perdelelor cari împodobeau

ferestrele închise, se auzea de afară un zgomot vag, înăbuşit şi continuu, — acel al valurilor mării cari se sfărâmă de coastă.

Barton ridică gânditor paharul, şi-l învârti între degete. Ceilalţi comeseni aşteptau privindu-l. Aruncă o privire secretarului său.

— După ce-ţi vei fi terminat paharul, Davis vei fi drăguţ să treci în salon.

— Da... desigur domnule Barton.

Davis era un tânăr chipeş, cu părul roşu, ochii albaştri, înfăţişare sinceră şi deschisă părând să se bucure de o sănătate excelentă. Putea fi uşor închipuit ca jucător de football, sau dedându-se cu însufleţire tuturor sporturilor. Înfăţişarea sa pe când îşi golea paharul în grabă, dădea impresia unei repăsări voite. Ceilalţi comeseni aşteptau uitându-se la el şi nimeni nu scoase un cuvânt înainte ca el să fi părăsit camera. In salon Wanda Barton şedea singură.

— Vin şi ceilalţi? întrebă ea. Crezi că pot servi cafeaua?

Era brună, cu ochii migdalaţi, delicată şi cu înfăţişare elegantă. Chipul ei frumos era mai curând trist în odihnă. Ii aruncă o privire pe sub gene care părea să spună: „Crezi că putem fi auziţi?"

— In locul d-tale n'aşi suna încă, făcu el. Stau de vorbă. Am fost rugat politicos să mă retrag.

Se aşează lângă ea şi-i luă mâna. Nu şi-o retrase şi se apropie de el. Tristeţea dispăruse de pe chipul ei care respira acum un aer de mulţumire.

— Imi pare bine, spuse ea.

Davis râse cam nervos.

— Are un fel de a vorbi care nu-i prea plăcut, declară el. Nu spun că-i jignitor, dar te face pur şi simplu să înţelegi că eşti de prisos.

— Sper că n'o crezi, surâse ea. Este un om odios.

Sper că vor rămâne cât mai mult timp acolo de vorbă. Ştii, Jimmy, viaţa e cu totul alta de când ai venit. Mă întreb cum am putut trăi înainte fără dumneata.

— N'aş mai rămâne o clipă, afirmă el repede dacă n'ar fi din cauza dumitale. Nu, bine înţeles aş pleca imediat dacă tatăl d-tale ar bănui ceva. M'ar arunca afară ca pe un câine. Şi atunci ce-aş deveni dumneata?

— Te-aş urma, răspunse ea. Viaţa fără dumneata mi-ar fi imposibilă aici.

In sufragerie, odată Davis plecat şi paharele umplute, Barton vorbi:

— Cred că vă închipuiţi pentru ce v'am întrunit aici în mare grabă?

Surâse, şi o lucire ironică îi străluci în ochi.

La stânga sa Stornton încruntă sprâncenele. Era un bărbat de statură înaltă şi cu faţa roşie, care avea o mască energică dar inundată de grăsime.

— Dacă ne-ai pune în curent, suqeră el.

Avea o voce aspră şi nazală, care contrasta cu tonul calm şi potolit al lui Barton.

— Bine înţeles, replică acesta.

Dădu deoparte paharul şi instalându-se bine pe scaun îşi aprinse o ţigară de foi.

— Wardfield a fost eliberat.

Efectul acestor cuvinte fu fulgerător. Stornton rămase o clipă nemişcat, cu paharul în drum spre gură. Trăsăturile greoaie şi crude i se contractară. Price, la dreapta lui Barton, îşi împinse scaunul înapoi, făcându-l să scârţâie pe parchet.

Era un bărbat mic şi slab, cu trăsăturile ascuţite, cu faţa palidă şi ai cărui ochi şterşi reflectau o expresie vicleană şi aspră. Tresări înspăimântat.

— E... e liber! exclamă el.

— Da, şi nu numai că a ieşit din închisoare dar

Urmă o tăcere. Mac Allan aştepta, cu arma în mână. Dacă-i mai trimiteau vreun glonte, era decis să răspundă. Atmosfera în momentul acela, deveni mai respirabilă fumul ieşind prin uşa deschisă.

La strigătul lui Mac Allan, Barton se dădu înapoi ordonând celor doi feciori să rămână unde erau.

— Aşteptaţi! aruncă el cu voce răguşită.

Faptul că Mac Allan se afla acolo îl încrâmenise. Deşi întrevăzuse posibilitatea intervenţiei lui nici prin gând nu-i trecuse că ar putea să fie în această subterană. Nu înţelegea, de altfel, cum putuse să pătrundă acolo.

Cu toate acestea, era acolo, şi asta-l înebunea de furie pe Barton. Impins de un sentiment pe care nu şi-l explica, îl invitase pe omul acela să rămână la castel, socotind că prezenţa lui nu putea să-i strice cu nimic, şi din contra i-ar fi folositoare, având în vedere reputaţia de care se bucura individul acela atât de cunoscut. Concepuse chiar planul drăcesc să-l pună pe Mac Allan într'o asemenea situaţie încât să-l silească să-l omoare el însuşi pe Wardfield.

Aşadar Mac Allan era acolo, dar unde dracu era atunci Wardfield?

Avu un moment speranţa că acesta fusese atins de un glonte, şi că zăcea undeva mort.

— Spune tipului să iasă, şefule, spuse în şoaptă feciorul cel înalt, şi când va scoate nasul, îl curăţim.

Barton clătină din cap. Aceasta fusese prima lui idee, dar, după o cugetare, renunţase la ea.

— Nu încă. Vreau să-i vorbesc întâi pentru a şti cum a intrat aici şi ce s'a întâmplat cu Wardfield. Apoi, ce ştie? Ce a spus celorlalţi? Dar fiţi gata dacă vă fac cumva semn.

— Bine, şefule.

Barton ridică vocea.

e chiar pe pământul acestei ţări. Trebue să fi debarcat alaltăeri. Am veşti dela el.

— Să-l ia dracu! declară Stornton. Ce vrea?

— Nu ştiu exact. Am primit o cablogramă şi o scrisoare dela el, expediate depe vapor. Iată-le, am să vi le citesc.

Scoase din buzunar cele două documente.

— „Eliberat. Preveniţi Stornton şi Price că vreau să-i văd". Cât despre scrisoare iată conţinutul:

„Iţi scriu pentru ultimă dată înainte de a te întâlni. Cu dumneata, Barton, mă voi socoti la urmă. dar vreau să-mi spui ce-au devenit ceilalţi doi. Îţi poţi închipui uşor ce simt pentru ei".

Aruncă neglijent hârtiile pe masă şi începu să tragă din ţigară. Price îl privi înspăimântat şi întinzând o mână tremurătoare le luă.

— Şi... şi crezi că vrea să ne asasineze? bâlbâi el.

— Te mai întrebi? Ce altceva aştepţi dela el?

— Dar... dar poliţia, murmură Price. Ai înştiinţat... poliţia?

Barton clătină din cap.

— Bine înţeles că nu, şi nu cred că trebuie s'o fac. Am putea face ca Wardfield să fie închis din nou, dar la ce ne-ar folosi? Viaţa în închisoare este cât se poate de confortabilă în ziua de azi. Nu, cu siguranţă că n'avem nevoie să fie închis iar.

Se opri încruntând sprâncenele şi dădu drumul unui nouraş de fum printre buze.

— Wardfield a moştenit dela tatăl său o mare avere, acum vreo patru ani, adăugă el. Bătrânul a pus condiţia ca această avere să nu iasă din familie. La moartea lui, afară de cazul că ar avea copii această avere ar reveni rudei celei mai apropiate.

— Da! şuieră Stornton.

— Bine înţeles, afirmă Barton şi banii sunt în-

totdeauna bine veniţi. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

Se opri o clipă uitându-se fix la asociaţii săi conştient de superioritatea sa.

Acest sentiment de superioritate îi cauza o senzaţie de plăcere. Nu că-i măgulea vanitatea, ci pur şi simplu pentrucă-i uşura mult lucrurile. Cunoscând bine de tot pe Stornton şi pe Price, putând calcula reacţiunile lor probabile în anumite împrejurări putea să-i manevreze după placul său.

Ii plăcea mult să complotează, dar nu numai din plăcere, ci şi pentru beneficiile pe cari le putea trage.

Ca şi cum ar fi fost sigur de aprobarea lor continuă:

— Wardfield n'a fost niciodată prea smecher. Asta o ştiţi, căci am avut deja deaface cu el.

Stornton nu-l părăsea din ochi. Chipul său mrae, roşu şi congestionat exprima neîncredere. Nu înţelesese încă bine unde vroia să ajungă Barton, şi aceasta îl cam indispunea. Barton era un mare şiret dar nu înţelegea să se lase înşelat de el.

— Care-ţi sunt intentiile? întrebă el brusc.

— Foarte simple.. Dacă Wardfield încearcă să ne aranjeze, ne vom apăra.

— Adică dacă încearcă să se scape de noi îl vom trimite într'o lume mai bună, replică Stornton.

Price avea aerul nemulţumit şi speriat al unui copil înfuriat.

— Toate astea nu prea-mi plac, aruncă el nervos. Vă declar chiar că-mi displac total. Ar trebui să înştiinţăm poliţia.

Barton aruncă o privire lui Stornton, privire de înţelegere, căci ştiau amândoi unde vroiau să ajungă. Se înţelegeau prin jumătăţi de cuvinte. Ei erau bărbaţi, şi-l priveau pe Price ca pe o fiinţă slabă.

— Nu te neliniști, spuse el, vom veghea asupra dumitale, nu trebue să te temi de nimic.

— Toate bune, dar ce garanție am eu că nu risc nimic, mârâi Price. Wardfield pretinde că se va socoti cu dumneata la urmă, dar dacă mă execută pe mine întâi, care-i beneficiul pentru mine?

— Nici unuia dintre noi nu trebue să-i fie frică de nimic,, protestă Barton liniștit. De fapt mi-am luat precauțiunile înainte de eliberarea lui Wardfield. Bănuiam intențiile lui. Nu-i de loc șmecher, asta o știți. Când are o idee în cap nu mai vede altceva. Intotdeauna a fost obiceiul lui, surâse el, să se repeadă asupra obstacolului ca și un taur asupra barierei. Nu-mi închipui să se fi schimbat mult. Știe că suntem cu toții aici, și va veni să ne găsească.

— Asta-i Wardfield, încuviință Stornton, leit Wardfield.

— Atunci, reluă Barton repede, suntem trei iar el este singur și, pentru a fi pregătit la orice eventualitate, am adus trei paznici voinici din America. De fapt, nu mi-e frică decât de un singur lucru și anume ca Wardfield să nu se lase așteptat.

— Nu-mi pasă de paznicii dumitale, obiectă Price. Ceeace mi se poate întâmpla mie nu-i interesează pe ei. Asupra d-tale vor veghea ei. Eu prefer protectia poliției.

Barton se resemnă să-i vorbească ca unui copil.

— Foarte bine. Și ce se poate întâmpla atunci? Poliția îți va da un om să te urmărească. Crezi că aceasta îl va împiedica pe Wardfried să te omoare? Dacă și-a băgat în cap să se socotească întâi cu dumneata va trebui mai mult decât un politist ca să-l împiedice.

Stornton râse înăbușit.

— Da, cred că va începe cu dumneata, îi va fi mai uşor.

Ochii micuţi se încreţiră răutăcios. Spaima lui Price îl amuza infinit de mult.

Price părea complect demoralizat. Barton aşteptă un minut pentru a lăsa cuvintelor lui Stornton timpul să-şi facă efectul. Apoi, luă cuvântul.

— Poate să te răpună cu o împuşcătură, să te înjunghie, sau chiar să te otrăvească. Acasă la dta îţi aduc furnizorii proviziile, nu-i aşa? Atunci îmi închipui că n'ar fi greu de conrupt pe unul dintre ei, sau pe un servitor. Şi apoi mai este şi altceva. Wardfield a stat în închisoare 20 de ani în America. Acum e foarte bogat. A putut foarte bine să atragă cu bani pe cineva dintre tovarăşii de captivitate, şi să-l aducă cu el aici ca să-l ajute. Nu vei îndrăzni să ieşi de acasă de frică să nu fii curăţat după primii doi paşi.

— Fii cu minte. Nimeni nu poate intra aici fără să fie văzut. Dacă există un loc unde eşti în siguranţă absolută, atunci este numai în casa aceasta.

Price îşi muscă buzele cu nervozitate. Se gândea la apartamentul său din Richmond unde trăia singur cu cei trei servitori. N'ar mai exista nici o siguranţă pentru el acolo. Îşi dădea bine seama de asta. Era adevărat, putea să fugă oriunde pe continent dar ar fi trebuit să plece singur. Şi această idee îl înspăimânta. Pe bordul vapoarelor, în gări, nu s'ar putea împiedica să se întoarcă mereu pentru a vedea dacă nu-i urmărit. Zi şi noapte ar simţi umbra morţii urmărindu-l fără întrerupere, neaşteptând decât ocazia potrivită pentru a-l lovi.

— Poate... poate că sunt într'adevăr mai în siguranţă aici, admise el. Dar dacă rămân aici vreau un paznic personal, cineva care să vegheze în mod special, nu atât asupra voastră cât asupra mea.

— Dacă vrei... acceptă Barton. Este loc în castel, dar pe cine propui?

— Il vreau pe Joe Mac Allan.

Barton ridică gânditor din sprâncene.

— A!

— Da, reluă Price agresiv, am să-I convoc imediat prin telefon. Ai acceptat principial ideea unui paznic personal şi-l vreau pe omul acesta.

— Dacă reuşeşti să-I capeţi! Dar te va costa scump, te previn.

Trase din ţigară şi dădu drumul fumului în spre tavan.

— In fond n'am nimic de obiectat şi la urma urmei, ne-ar putea fi avantaios să avem un om ca el aici. Dacă te ocroteşte şi dacă-l omoară pe Wardfield, n'aş fi mirat să aud că juriul a dat un verdict de... moarte naturală.

Continuă să râdă.

— Ei bine! Şi dumneata, Stornton îţi trebue şi dumitale un paznic personal?

Acesta făcu o strâmbătură de desgust.

— Sunt destul de mare ca să mă păzesc singur. Dacă aş avea nevoie de cineva care să vegheze asupra mea, ar însemna că sunt paralizat. Dar este altceva care mă preocupă. Banii despre cari vorbeai adineauri, cum înţelegi să-i împarţi?

— Cincizeci la sută pentru mine, şi câte douăzeci şi cinci pentru fiecare dintre voi, răspunse Barton. Eu păstrez jumătate, pentrucă în orice caz banii vin dela familia mea.

— Adevărat? rânji Stornton. In sfârşit vom mai vorbi noi despre asta mai târziu.

Schimbă apoi subiectul discuţiei.

— Şi individul acela Norton vine mâine?

Barton aprobă cu un semn din cap.

— Da, îl aştept.

— Ai de gând să-l însori cu Wanda?

— De ce nu? Are o înfăţişare frumoasă, un titlu, avere. Va fi un soţ excelent.

— Adică va fi un ginere excelent pentru dumneata, surâse Stornton.

— Da, ar fi pentru mine un ginere excelent, recunoscu Barton liniştit. Bine înţeles dacă ea preferă să se căsătorească cu altcineva — un bărbat mai în vârstă spre exemplu — nu mă opun de loc dar n'o cred.

Stornton roşi, dar nu spuse nimic. Price se îndreptă spre uşă.

— Mă duc să telefonez, declară el.

Părăsi camera, şi Barton se sculă dela masă.

— Price a fost întotdeauna un fricos, făcu el dispreţuitor. Cu toate astea, a avut o idee bună cerându-l pe Mac Allan. Dacă acesta l'ar omorî pe Wardfield, ar fi perfect. Este un lucru foarte posibil. Se pare că-i un trăgător excelent.

Stornton nu-l asculta, era cu mintea în altă parte.

— Ascultă-mă Barton, de ce nu m'as căsători eu cu Wanda? Vrei banii lui Norton. Asta-i curat egoism. Nu eşti deja şi aşa destul de bogat?

— Nu ai niciodată îndeajuns. Şi apoi pentruce vrei s'o iei pe Wanda în căsătorie?

— Vreau să mă statornicesc. M'am plictisit până peste cap umblând pretutindeni cu o bandă de oameni cari n'au decât o singură idee, să ţşureze pe dobitoci de cât mai mulţi bani pentru a duce o viaţă uşoară pe socoteala lor. Vreau un cămin al meu şi o soţie a mea. O iubesc pe Wanda şi o voi face fericită.

— Ai acoperi-o cu bijuterii, iar dânsa te-ar înşela cu primul băiat tânăr şi frumos care i-ar ieşi în cale, răspunse Barton. Cu toate acestea chestiunea

vă priveşte pe voi, şi dacă stărui în această idee n'ai decât să încerci. N'o pot împiedica să ie ia de bărbat, mâine va fi majoră.

— Da! făcu Stornton şi tipul ace'a Norton va dansa toată seara cu ea — invitaţia fiind a d-tale. La urma urmei, reuniunea are loc abea mâine, ai putea reveni asupra invitaţiei lui.

Barton surâse. Timp de un moment păru foarte amuzat.

— O! spuse el, nu-i vorba decât de o seară. Acum e prea târziu pentru a-l decomanda dar îi pot spune să nu rămână poimâine. Dacă eşti neclintit în ideea de a te căsători cu Wanda, am putea aranja ceva. Vom mai vorbi despre asta după ce vom fi scăpaţi de Wardfield.

Stornton încuviinţă printr'o mişcare cu capul.

— Ne-am înţeles. Eu sunt destul de bocat iar d-ta eşti plin de bani. Am putea pune la cale împreună o afacere. Cât despre împărţeala averii lui Wardfield...

— De acord, i-o tăiă Barton, ne înţelegem foarte bine. Hai să bem în sănătatea noastră.

Işi umplură paharele cu porto şi le goli ă.

Fiecare dintre ei îl privea pe celalt cu cel mai profund dispreţ.

CAPITOLUL III.

— Vreo noutate cu posta? întrebă Joe Mac Allan.

— Nu-i mare lucru în dimineaţa asta, replică Maureen Jouce, secretara sa. Nu-i decât un bilet care începe cu „Domnule, vă pot aminti că" — şi două sau trei reclamaţii cu privire la nişte facturi de achitat.

— Ar putea fi şi mai rău. Şi mai ce încă?

— Două scrisori. Una implorând un autograf al

d-tale, iar cealaltă dela secretarul unui club social cerând să le ţii o conferinţă. In sfârşit o telegramă lungă dela omul care a telefonat aseară.

— A! da, acela care cere să-l ocrotesc zâmbi Mac Allan. Drept cine mă ia, drept un spadasin de închiriat?

Se înfundă în vastul fotoliu al biroului căsuţei sale din Westminster, cu picioarele întinse cât erau de lungi în faţa lui. Era un bărbat înalt, cu părul de culoare închisă şi cu înfăţişarea frumoasă. Chipul său exprima hotărîrea şi curajul, iar ochii reflectau nebănuit o inteligenţă vie şi veşnic trează.

— Cred şi eu, răspunse Maureen. Treci drept un om care mânuieşte fără încetare pistoale şi alte instrumente ale morţii. Nu te-ai lipsit de astfel de exerciţii în trecut, trebue s'o mărturiseşti.

— Nebunii de-ale tinereţii! Cât datorez?

Fata scoase un carneţel dintr'un sertar al biroului.

— 742 lire, 16 şilingi şi 8 pence, răspunse ea. Fără a socoti ce-ai mai putut cumpăra eri pe datorie.

— N'am cumpărat nimic. Cum stau cu contul la bancă?

—91 lire, 3 şilingi şi 4 pence, răspunse ea. Şi poimâine îmi vei datora salariul pe o lună. Aceasta îl va reduce la 71 de lire.

— Cred că vei fi obligat să mă despart de dumneata, chibzui Allan, mă coşti prea scump.

Fata îi zâmbi. Era foarte frumoasă şi zâmbetul ei avea un farmec de nespus.

— N'o poţi face căci ţi-aş intenta un proces pentru ruperea unei promisiuni de căsătorie.

Allan se ridică brusc de pe scaun.

— Ruptură de ce? Nu te-am cerut niciodată în căsătorie.

— O ştiu foarte bine, şi-mi pare rău dar toată lumea este convinsă că da, aşa încât aş câştiga sigur procesul.

Allan o fixă cu un ochi sever.

— Ştii ce-am să-ţi fac într'una din zile?

— Imi cam închipui eu, răspunse ea şi m'am gândit adesea că are să-ţi vină ideea.

Allan se uită strâmb la ea. Această tânără fată dorise să-i devină secretară după ce el îi salvase viaţa în nişte încurcături pe cari le avusese cu contele Bitinsky. Nu mai putea scăpa de ea. Incercase de câteva ori, dar nu reuşise, Şi în fond, nici n'o dorea. Se gândea numai că ar fi fost mai potrivită o reparaţie, în interesul ei.

— Atunci să ne căsătorim, îi spuse el.

Ochii fermecători ai tinerei fete se deschiseră mari de tot, şi-l priviră fix.

— O doreşti într'adevăr?

— Am obiceiul să spun lucruri pe cari nu le gândesc?

— Da, răspunse ea. Dar de data aceasta te cred sincer.

Un râs vesel îi luminä chipul strălucitor.

— Atunci îmi retrag acţiunea.

Allan se sculă şi apropiindu-se de ea o apucă de umeri.

— Drăcoaică mică, îi spuse el, vrei să te măriti cu mine?

Serioasă, ea încuviinţă printr'un semn din cap.

— Da, cândva.

— Cum asta?

— Da.

Se sprijini de el şi-l apucă de reverul hainei pe care-l învârti gânditoare între degete.

— Cândva, repetă ea, când vei fi terminat cu toate afacerile murdare în cari eşti amestecat, şi

când vei fi încetat să te mai plimbi cu pistolul în mână, aruncând banii cu amândouă mâinile.

— Aşadar, ţi-e frică de asta?

— Nu, răspunse ea. E adevărat că pedeoparte este pasionant, dar odată căsătorţii se schimbă lucrurile, viaţa trebue privită cu seriozitate.

— O simt, şi eu, acordă Mac Allan. Ceeace mi-ar trebui, vezi tu, este o situaţie stabilă în care ar fi bani de câştigat.

— Este o idee foarte bună, dragul meu. Păcat că n'avem bani pentru a ne instala. Ai câştigat mult anul trecut, dar n'a mai rămas nimic.

— Exact, admise Mac Allan cu seriozitate. Am fost nebun, dar tu, de partea ta, ai fost mai cuminte? Pe viitor trebue să facem economie.

O sărută. De data aceasta era ferm hotărît să ducă o viaţă liniştită şi cumpătată.

— Şi acum, continuă el, pentru a plăti datoriile şi a pune bani deoparte, să vedem ce facem pentru acel domn Price?

— Ţi-a spus exact la telefon aseară?

Ea îşi aranjă părul şi se aşeză la birou.

— Par îngroziţi, explică ea, el şi cu cei doi asociaţi ai săi. Cere un paznic personal, şi ţi se adresează ţie pentru acest serviciu. Îţi lasă sarcina să-ţi fixezi retribuţia la un preţ convenabil, şi te roagă să pleci astăzi în Yorkshire.

— A specificat că-mi pot fixa singur onorariul, nu-i aşa? Atunci mă duc cu siguranţă să-l văd. Cât mai curând vei fi mai-bine.

Allan sosi la castelul din Ford cu la ora patru într'o după-amiază tristă şi ploioasă de Ncembrie. Cu tot timpul urât se grăbise, parcurgând cele 200 de mile care-l despărţeau de Londra în 4 ore şi jumătate.

Castelul văzut de aproape avea o înfăţişare im-

punătoare. Era o construcţie mare şi masivă situată pe o insulă în mijlocul unor mlaştini în inse cari se întindeau la revărsarea râului Ludd. Leia poarta înaltă, băgată în zidurile groase cari înconjurau proprietatea, pornea un drum lung şi întortochiat care trecea peste un pod de lemn aruncat deasupra unei întinderi de apă de vreun sfert de milă şi legând insula de uscat. Anumite părţi ale castelului erau în ruină, dar clădirea principală alcătuită din patru turnuri trainice se înălţa în centrul spaţiului înconjurat de ziduri, sfidând atingerile timpului după cum rezistase pe vremuri a acurilor furioase ale duşmanului.

Mac Allan trecu puntea cu maşina. Înaintea lui se întindea o alee acoperită cu nisip ducând la intrarea principală a castelului, dincolo de care se înălţau două construcţii enorme în ruină cari se numeau, după cum află mai târziu, turnul Arcaşilor şi turnul Ducelui. Opri maşina în faţa intrării, urcă nişte trepte de granit şi sună la uşă. Îi deschise un fecior, om de statură înaltă, uscăţiv, înzestrat cu un nas lung şi roşu, cu ochi albaştri stinşi sub nişte sprâncene dese, cu capul chel şi aerul istovit.

— Mă numesc Mac Allan, declară vizitatorul. Doresc să-l văd pe d. Price.

— Vă aşteaptă, domnule. Am ordin să vă conduc la el cum veţi sosi.

Mac Allan îl urmă pe fecior în hal. Un valet se afla acolo. Era un individ cu înfăţişarea foarte deosebită, înalt şi gras, cu trăsături foarte accentuate şi cu o figură ironică foarte displăcută. Nu părea la locul său în livreaua de valet. Allan avu impresia că acest om era însărcinat să-l supravegheze.

Urcă în urma feciorului o scară largă de piatră şi ajunse într'un coridor lung pe părţile căruia co-

respundeau mai multe uşi. Una dintre ele se deschise pela mijloc, şi o tânără fată ieşi pe neaşteptate. Era frumoasă, cu părul negru, ochii negri şi părea să aibă vreo 20 de ani. Părul buclat era zburlit şi ochii migdalaţi erau roşii de atâta plâns. Buzele delicate şi bine desemnate strânse dădeau o impresie de tristeţe şi de mânie.

Zărindu-l pe Mac Allan scăpă un ţipăt uşor de spaimă şi se retrase repede în cameră, trântind uşa în urma ei.

Feciorul se opri la capătul coridorului şi bătu într'o uşă.

— D. Mac Allan, anunţă el.

Mac Allan intră. Avea senzaţia că pătrunde într'o cameră cu o linişte şi o siguranţă cari făceau impresie. Price se sculă dintr'un fotoliu mare de piele în care era băgat, şi-l primi cu nervozitate.

— A! domnule Allan. Iţi sunt foarte recunoscător că ai venit.

— E foarte natural, domnule, de vreme ce aveţi de gând să mă plătiţi bine.

— Ia loc, domnule Allan, surâse Price, şi ia o ţigară. Ai găsit poate cam... extraordinară comunicaţia mea telefonică de aseară.

— Am înţeles că aveţi nevoie de mine, şi că de aceea m'aţi convocat. Din cele ce am reţinut reese că cineva vă vrea răul d-tale şi celor doi asociaţi ai d-tale. Credeţi că vă caută, şi-mi cereţi să vă apăr. Nu-i aşa?

— Da, admise Price. Asociaţii mei şi cu mine am fost obiectul unor ameninţări, ameninţări foarte serioase din partea unui om extrem de periculos. Vrea să se răzbune pe noi.

— Ei! Ei! murmură încetişor Mac Allan. După câte aţi spus secretarei mele, l'aţi făcut să stea la răcoare vreo 20 de ani pentru omor, nu-i aşa?

— Da. Am... am nevoie de ocrotirea d-tale. Pentru asia ţi-am telefonat. Am... am citit în ziare atâtea despre isprăvile d-tale...

— E foarte bine, întrerupse Mac Allan, inutil să-mi vorbiţi despre isprăvile mele, le cunosc pe toate. Dar aş dori să cunosc câteva amănunte asupra d-voastră şi a asociaţilor d-voastră. Sunt aici?

— Da. D. Barton, unul dintre ei este proprietarul castelului. Celalalt este d. Stornton.

— Mai locuesc şi alte persoane aici?

— Miss Wanda fiica d-lui Barton şi Davis secretarul lui... care, cred, ne părăseşte mâine. Mai sunt şi servitorii cari sunt în număr de cel puţin şease. Trei dintre ei au fost angajaţi de către d-l Barton pentru a forma garda lui personală. Nu vă pot spune nimic despre dânşii.

— Şi individul acela care v'a pus gând rău? continuă Allan, cine-i? Pe cine a asasinat. pentruce şi cum aţi fost implicaţi în această afacere?

— Se numeşte Wardfield. Omul pe care l'a asasinat era socrul lui Stornton. Acesta din urmă, Barton şi cu mine eram prezenţi când s'a întâmplat drama. Noi... am trebuit să depunem înaintea tribunalului.

— Aţi asistat la omor, spuneţi?

— Da. Nu putea fi vorba să-l acoperim, pe Wardfield, chiar dacă am fi vrut s'o facem. Nu aveam altă alternativă decât să depunem mărturia.

— Pentru ce s'au certat Wardfield şi adversarul său?

— N... nu mare lucru. Din cauza unui cal. Wardfield era beat, şi când era în starea asta devenea foarte violent, declară Price cu ca'ecare ezitare.

— Atunci, motivul certei a fost un cal. Neînţelegerea provenea dela culoarea părului, dela mers

sau dela ce? Unde s'a întâmplat asta? Aş dori să aud povestea.

— Asta s'a întâmplat în America, sunt de atunci peste 20 de ani. Eram în căutare de petrol, Wardfield, Barton şi cu mine. In acel moment intră în scenă socrul lui Stornton. Crezurăm că am găsit nişte pături subterane la ferma lui. Ne-am înţeles cu el pentru a-i cumpăra pământul când l-a omorît Wardfield.

— Şi toate astea din cauza unui cal? Şi ce s'a întâmplat atunci?

—A fost tragic şi neaşteptat. După cât îmi amintesc, Barton, socrul lui Stornton şi cu mine şedeam în sala mare a fermei. Citeam un ziar englezesc pe care-l primisem în dimineaţa aceea. Wardfield intră şi, începu să-i caute ceartă bătrânului din cauza calului. Declară că-i dăduse un altul decât acela convenit. In realitate era o ceartă pentru un fleac dar se înăspri repede. Nici nu le dădeam atenţie când deodată, am rămas încremenit, văzându-l pe Wardfield scoţând un revolver şi trăgând asupra bătrânului care căzu ca trăsnit. Apoi ucigaşul întoarse arma către noi. Barton i-o zbură din mână şi cu ajutorul nostru, îl stăpâni. N'aveam altă posibilitate decât să prevenim poliţia care, bineînţeles se folosi de mărturia noastră la proces. Fu condamnat la 30 de ani muncă silnică.

— Nu şi-a ispăşit toată pedeapsa, remarcă Mac Allan.

— Nu. A fost graţiat după 21 de ani.

— E ceva, 21 de ani, comentă Allan. Atunci dacă am înţeles bine, el a fost băgat la dubă. iar dumneata şi cu asociaţii d-tale aţi luat ferma şi petrolul.

— Intr'adevăr, admite Price. Stornton era moştenitorul socrului său, şi după moartea lui se unl

cu noi pentru a exploata proprietatea. Pentruce n'ar fi făcut-o? Nu avea necaz decât pe Wardfield.

— Bine, încuviinţă Allan.

Se apucă să fumeze gânditor o ţigară. Chipul îi rămânea rece şi nemişcat. Era imposibil de ghicit ce gândea.

— Şi ceilalţi doi, Barton şi Stornton, reluă Allan le e şi lor frică de Wardfield?

— Nu. Se... se pare că nu le pasă de ameninţările lui. Dar ei ştiu să se apere. Nu le e frică de nimeni. Pretind că au avut deja deaface cu el, şi că asta nu-i sperie.

— Intr'adevăr?

— Da, dar e treaba lor, strigă Price. Dacă lor nu li-e frică, cu mine nu-i acelaş lucru. Wardfield a declarat că-l va ucide pe Barton cel din urmă aşa că are un oarecare răgaz, Dacă începe cu mine? Sunt sigur că asta va face. Am nevoie să fiu apărat, trebue numaidecât.

— Da, făcu Mac Allan, îmi dau bine seama de starea d-ta'e de spirit. Spui d-ta că lui Barton nu-i e frică, şi totuşi a făcut apel la o gardă personală.

— Inţeleg, dar pretinde că atâta vreme cât vom rămâne aici, Wardfield nu poate ajunge până la noi. E poate adevărat, dar eu vreau totuşi o pază personală.

— Nu ţii să te pui la adăpostul ienicerilor lui Barton, remarcă Allan, nu te pot dezaproba pentru asta. Ar fi o socoteală proastă, dar pentru ce dracu vrea Wardfield să-l omoare pe Barton cel din urmă.

— Pentrucă-l urăşte cel mai mult.. Odată Wardfield în închisoare, soţia lui a divorţat şi s'a căsătorit cu el. Dar aceasta n'are nici o legătură cu afacerea prezentă. D-ta...

— Permiteţi, întrerupse Mac Allan. Spuneţi că

soţia lui s'a căsătorit cu Barton. Asta a fost în America, nu?

— Da. S'a dus la Reno pentru divorţ. Il iubea pe Barton de câtva timp deja. O ştiam cu toţii.

— Wardfield era şi el în curent?

— N... nu cred.

— Dar, în orice caz a aflat în închisoare. Avea copii?

— Unul singur. D-na Wardfield l'a căpătat la divorţ, dar copilul a murit puţin după naşterea Wandei. Wanda este fata lui Barton.

— Unde s'a născut Wanda, în America sau în Anglia?

— In America. N'a venit în Anglia decât la vârsta de 3 ani.

— Bine. Şi ce-a devenit d-na Wardfield după recăsătorirea ei? Mai trăeşte?

— Nu. A murit înainte de plecarea lui Barton cu Wanda în Anglia.

Clătină din cap.

— Nu-mi închipui să fi fost prea fericită, continuă Price. Barton are desigur calităţi. Este un om fermecător în relaţiile lui, dar are o personalitate zdrobitoare. Trebuia să-i cedeze în toate.

— Adevărat, admise Mac Allan cu ton de înţelegere şi dacă judec după înfăţişarea ei exterioară nici fiica lui nu-i mai fericită.

Price ridică din umeri.

— Nu cred că Barton s'o tiranizeze în mod special. I-a încredinţat conducerea casei şi asta-i treaba pe care o face de trei sau patru ani. Nu l'am văzut să-i acorde vreun semn de afecţiune, decât doar acum, în ultimul timp.

— In ultimul timp? repetă Mac Allan. A dat afară pe cel pe care ea îl iubeşte. Asta numeşti dumneata un semn de dragoste?

— O! nu. Dar nu i se putea cere totuşi să-l încurajeze pe tânărul Davis. Băiatul ăsta n'are un ban şi Barton ţine foarte mult la avere. Mă aşteptam până acum câteva zile s'o mărite cu Stornton asta înainte ca să se fi ocupat de ea Sir Edward Norton.

— Norton a făcut desigur o ofertă mai avantagioasă?

— Nu. Nu merg până acolo. Evident Norton este mai tânăr, foarte bogat, şi un personagiu important în regiune. I-ar putea fi folositor lui Barton în multe feluri. Cred că intenţia lui este ca ea să se mărite cu Norton, căci dă astă seară un bal la care l'a invitat şi pe el.

— Este semnul de dragoste despre care vorbeai adineauri, îmi închipui, remarcă Mac Allan. Miss Barton ştie ceva despre omul care vă ameninţă?

— Nu cred. De fapt, sunt sigur că nu. Barton ne-a recomandat să nu facem niciodată aluzie la Wardfield în prezenţa ei. Nu vrea ca ea să ştie ceva în această privinţă.

Urmă o tăcere.

— Dar toate acestea, o repet, n'au nici o legătură cu afacerea care mă preocupă. Nu trebue să-ţi pese de Barton, de Stornton sau de Wanda. Să se descurce singuri. Dumneata trebue să mă ocroteşti pe mine.

— Am înţeles asta. Dar ce aştepţi dumneata dela mine?

Price îl privi trăznit.

— Dar cum, nu ţi-am spus ce trebue să faci? Trebue să mă aperi. Trebue să veghezi ca nimeni să nu poată...

— Da, da, î-o tăie Mac Allan surâzând. Ai vrea să dorm pe rogojină în faţa uşii dumitale. Dar asta n'ar folosi la nimic. Asasinul ar intra pe fe-

reastră, sau poate ar coborî pe coş. Imi pare rău, domnule Price, dar mi-e frică că nu pot face nimic pentru dumneata.

Povestea lui Price îl interesace, şi era curios să ştie mai ales ce era în dosul celor ce-i istorisisse, dar personagiul îi displăcea. Nu vroia să se ocupe de el cu nici un preţ. Mai mult încă, şi aceasta avea pentru el o oarecare importanţă, nu se considera omul potrivit unui asemenea caz. Nu era lucrul lui obişnuit, şi alţii ar reuşi mai bine decât el.

— Dacă-i vorba de bani... începu Price.

Mac Allan clătină din cap.

— Nu... nu prea. Dacă m'aş prinde la ceea ce-mi ceri dumneata să fac, aş lua cel puţin 500 de lire, şi n'ar merita. Am să-ţi spun ceva, zâmbi el, dacă simţi nevoia unei ocrotiri, ieşi şi culcă la pământ pe primul poliţist pe care-l întâlneşti. In felul acesta vei fi la adăpost sigur pentru un timp oarecare. Voi asista la incident, dacă doreşti. Mi-a plăcut întotdeauna să văd pe un sergent primind o corectie bună.

Işi strivi ţigara în scrumieră.

— Hai, şi acuma am să plec, am o bucăţică bună de drum de făcut până acasă.

Exoresia de disperare care apăru pe chipul lui Price era vrednică de râs. Părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Nu, nu, gemu el, trebue să rămâi, mă bizui pe d-ta. Iţi voi da cele 500 de lire. Iţi semnez un ceo numaidecât.

— Dar nu ţi-aş fi de nici un folos, răspunse Mac Allan liniştit. Dacă cineva e decis să tragă asupra d-tale, cum aş putea să-l împiedic? N'am ochi de jur împrejurul capului. Dacă ţii neapărat să fii apărat, şi dacă ai motive speciale să nu te adresezi poliţiei, ceea ce ai mai bun de făcut este să recurgi

la serviciile unui fost detectiv dela Scotland Yard care conduce o agenţie particulară. Cere-i să-ţi trimită o jumătate de duzină de agenţi. In felul acesta vei fi la adăpost.

Nu-şi mai pierdu timpul cu discuţii. Se sculă se îndreptă spre uşă, o deschise şi o reînchise în urma lui.

Venise la castelul din Fordleu pentru a încheia o afacere care nu reuşise, şi acum avea de făcut 200 de mile pentru a se întoarce la domiciliu; nu-i rămânea decât să se grăbească.

Coborî repede scara, şi ajungând în hall se trezi în faţa lui Barton. Acesta îl privi o clipă cu ochii lui pătrunzători, apoi veni spre el cu mâna întinsă.

— Domnule Mac Allan, mi-a spus feciorul că ai sosit, şi te căutam. Sper că ai tot ce-ţi trebue?

— Da, mulţumesc.

— Bagajele ţi-au fost duse în camera d-tale. Ceaiul va fi servit peste zece minute Fata mea primeşte nişte prieteni astă seară — un fel de bal costumat — are să fie poate puţin cam zgomotos dar sper că asta nu te va deranja.

— O! de loc, replică Mac Allan liniştit căci nu voi fi aici, mă întorc imediat la Londra.

Barton păru surprins. Nu înţelegea.

— Cum aşa? Credeam doar că d. Price te rugase să vii aici pentru a veghia asupra lui vreo câteva zile.

— Intr'adevăr, dar am refuzat.

— Ei aş! exclamă Barton surâzător. In fond nu sunt surprins, căci nu prea te văd făcând pe câinele de pază la uşa unui domn bătrân, cu atât mai mult cu cât nu există pericol adevărat. Nu se poate întâmpla nimic supărător aici. Dar nu vreau să te las să pleci aşa la Londra, după o călătorie atât de

lungă. Nu ţii neapărat să parcurgi 200 de mile, încă astă seară, nu-i aşa? Camera ţi-e preqătită. Nimic nu te grăbeşte. Vei petrece noaptea aici, şi vei pleca mâine dimineaţă.

Un asemenea voiaj pe timp urât n'avea, într'adevăr nimic atrăqător, şi ideea de a petrece noaptea la castel nu-i displăcea în fond, lui Mac Allan. Nu-i supăra să poată studia pe locuitori, pe Barton mai ales.

— Nu vă voi deranja? întrebă el.

Uitându-se bine la Barton, nu-l surprindea că acestuia nu-i era frică de Wardfield. Era dintre acei oameni cărora nu le era frică de nimic.

— Câtuşi de puţin, asigură Barton. Eşti binevenit în orice caz, cu atât mai mult cu cât timpul prost va împiedica, cu siguranţă pe câţiva dintre prietenii fetei mele să vină astă seară. Vei fi condus în camera d-tale şi vei putea coborî în salon când vei fi gata.

CAPITOLUL IV

Davis îşi făcea pregătirile de plecare. Lucrurile îi erau împrăştiate pe jos şi pe pat şi le băqa grămadă într'un cufăr şi o valiză mare. Ploaia biciuia jalnic geamurile camerei sale. Timpul făcea ecou sentimentelor care-l frământau.

Usa se deschise deodată. Wanda intră şi închise uşa în urma ei. Un moment rămase nemişcată, sprijinită de perete, privindu-l. Se apropie qrăbit de ea şi-i luă mâna.

— Wanda!

— Vroiam să vin la d-ta, spuse ea gâfâind dar n'am decât un minut liber. Se serveşte ceaiul şi trebue să fiu prezentă.

— Draga mea! suspină Davis,

O atrase spre el, şi o îmbrăţişă cu patimă. Se strânse lângă el, dar după câteva secunde se îndepărtă.

— Jimmy, murmură ea, într'un suflu. trebue să luăm o hotărîre. Trebue. Nu voi putea rămâne aici dacă pleci d-ta.

— Ce-i de făcut? spuse Davis, disperat. Plec mâine dimineaţă. M'a prevenit că e inutil să încerc să comunic cu d-ta şi că scrisorile mele nu-ţi vor parveni. Şi dacă voi încerca să-ţi scriu. se va aranja, mi-a afirmat-o, ca să mă împiedice să mai găsesc altă slujbă. E greu de găsit un serviciu în vremurile de astăzi.

— Vrea să mă mărite cu Edward Norton, declară Wanda, sau cel puţin îmi cere să mă logodesc cu el. Este un ordin. Şi-a băgat ideea asta în cap, Jimmy. Să ştii că nu voi supravieţui. Şi dacă n'ar fi el, ar veni Stornton să-şi întindă labele urâte spre mine, numindu-mă „micuţa lui fetiţă"!

Se opri un moment.

— Pentruce nu vrea să mă căsătoresc cu d-ta? continuă ea furioasă. N'am nevoe de banii lui, şi nu din dragoste mă reţine el aici, nu-i pasă de loc de mine. Dacă m'aş mărita cu d-ta, aş scăpa de el şi nu i-aş mai face neplăceri.

— Dar nu-i provoci nici un fel de neplăcere, riposta Davis. Dacă ar fi cazul, ar fi fericit să scape de noi amândoi dintr'odată. In realitate, îi eşti trebuincioasă, şi vrea să se servească de dumneata.

Surâse, cu aerul profund mâhnit.

— In sfârşit, a decis să ne despartă pentru totdeauna, şi, după cât îl cunosc, va găsi mijloacele necesare.

— Mi-e şi mie frică, suspină Wanda, şi nu mă

pot obişnui cu această idee. Jimmy, vom trebui să luăm o hotărîre.

— Putem fugi împreună, dar unde am ajunge? Toată averea mea este de vreo sută de lire. Ce se poate face cu atât de puţin? Nu ţi-aş putea satisface nevoile, mai ales dacă tatăl d-tale m'ar împiedica să-mi găsesc o slujbă. N'am multe dispoziţii speciale, ştii asta.

Wanda se agăţă de braţul lui.

— Jimmy, vreau să plec cu tine. Mi-e egal dacă găseşti sau nu o slujbă. Ne vom descurca cum vom putea. Ia-mă cu tine, scumpul meu Jimmy, nu mă lăsa singură aici, căci aş muri.

Un zâmbet semănând mai curând a plâns îi apăru pe faţă.

— Vom cânta pe străzi. Mi s'a spus că se câştigă mulţi bani cu meseria asta. Mi-ar place mai curând decât să rămân aici.

— Da, spuse Davis, jalnic.

O apucă de mâini, se aşează pe pat şi o luă pe genunchi.

— Ascultă-mă, draga mea, îţi înţeleg sentimentele, şi le împărtăşesc, dar toate astea nu sunt atât de simple precum crezi. Eu, pot foarte bine să trăesc în mizerie şi asta îmi va fi, de altfel, soarta, dar nu vreau să te trag după mine. In cazul când aş găsi o slujbă, atunci, te-aş...

— Ai curaj, Jimmy, mă vrei, sau nu mă vrei?

— Da, sigur că te vreau, ştii că...

— Imi aminteşc promisiunile tale, întrerupse ea şi cred în ele. Acuma, voi vedea ce valoare au. Jimmy! încă odată, vrei să mă scoţi de aici?

— Voi...

— O! Jimmy! exclamă ea, nu-mi vorbi că vrei să te căpătuieşti întâi. Dacă ai găsi o slujbă cu două lire pe săptămână, ai aştepta atunci să capeti

una cu trei, şi lucrurile s'ar tărăgăni astfel jalnic, fără sfârşit.

— Dar, draga mea...

— Nu există nici un dar, întrerupse ea. Şiu ce ai să spui. Nu pentru tine ţi-e frică, ci pentru mine. Taci, Jimmy, nu-i adevărat. Dacă răspunderea de a mă lua în sarcina ta te sperie, asta înseamnă că nu mă iubeşti. Ia-mă, Jimmy, dragule. Să plecăm oriunde, în străinătate.

Se agăţa de el; ochii ei implorau un răspuns favorabil.

Davis o privi atunci cu seriozitate.

— Ei bine! ne-am înţeles, te iau cu mine, afirmă el liniştit. Suta mea de lire ne va duce până în Canada, şi, apoi... ne vom descurca noi. Am acolo un unchi care ne va putea primi pentru o săptămână, timpul necesar pentru a căuta ceva.

— Am câteva bijuterii, spuse ea, pentru care voi căpăta 50 sau 60 de lire, Atunci, nu trebue să ne fie frică de nimic, iată-ne aproape bogaţi. Ah! dragul meu Jimmy, ce mulţumită sunt!

— Voi face totul pentru a te face fericită, declară el cu patimă, dar draga mea, bătălia va fi grea, eşti bine pregătită?

— Pregătită? răspunse ea cu înfocare, o aştept cu bucurie. Ce mă interesează că va fi grea. Sunt mai fericită astăzi decât am fost vreodată în viaţa mea.

O strânse la piept, şi buzele li se uniră fierbinte.

— Fireşte, trebue s'o ştergem astă seară.

— Astă seară! repetă Davis.

— Desigur. Mâine ar fi prea târziu, şi cu cât am aştepta mai mult, cu atât ar fi mai greu. Tata ne-ar pune nişte piedici de netrecut. Dar astă seară nu se va ocupa de loc de noi. Are în acest moment prea multe lucruri pe cap, şi nu-i trece prin minte

că am putea-o şterge înainte de mâine dimineaţă.

Davis nu găsi nici o obiecţiune de ridicat.

— Ai dreptate, chibzui el, trebue să fugim astă seară, dar e mai bine să aşteptăm ca petrecerea să fie în toi. Tu vei lua parte, eu nu. Crezi să poţi scăpa şi să vii să mă întâlneşti cam pe la ora zece?

— Da, îl asigură ea, e foarte posibil. dar... cum o să ne ducem la gară? Vom... vom putea ajunge şi pe jos, cred.

— Şapte mile! protestă Davis, pentru ca să ajungem după plecarea ultimului tren.

Clătină din cap. Dacă stătuse la îndoială înainte de a lua o hotărîre vitală, acum dispăruse orice şovăire. Iniţiativa trecuse în mâinile lui.

— Vom lua Daimler-ul, declară el. Dacă tatăl tău se supără, n'are decât. Judecând bine aş fi chiar încântat, căci am câteva lucruri să-i arunc în faţă înainte de a pleca spre Canada.

— Mi-ar place mai curând să nu i le spui, răspunse ea revede, nu te certa încă cu el astă seară. Să nu bănuiască nimic.

Il îmbrăţişă din nou.

— O şterg, murmură ea. Ceaiul trebue să fie gata. Supraveghează-te, dragul meu, te rog fierbinte. Ştiu că te vei păzi, dar e atât de impulsiv şi dacă ar bănui ceva...

— Voi fi prudent, întrerupse Davis.

Mobila din salon, gălbue şi verde deschis era simplă, dar frumoasă. In cămin jucau vesel flăcările unui foc mare de buşteni.

Intrând în cameră, Mac Allan avu o impresie de confort şi de bogăţie. Oamenii aceia aşezaţi în cerc împrejurul căminului, se simţeau, de siguri foarte bine. Păreau să nu aibă nici o grijă, şi stăteau veseli de vorbă sorbindu-şi cu nesaţ ceaiul.

Barton îl recomandă Wandei, lui Stornton şi unui tânăr numit Sir Edward Norton.

Wanda, aşezată lângă o măsuţă rotundă şi joasă îl întrebă politicoasă ce dorea — ceai de China sau de Ceylon, lapte, lămâe şi zahăr? Ii umplu ceaşca pe care el o puse pe o măsuţă lângă scaunul pe care se aşeză. Se serviră sandviciuri cu icre negre şi felii de pâine prăjită. In cursul convorbirii Norton pomeni întâmplător despre asprimea timpului.

— Are să toarne astă noapte, spuse el, adresându-se lui Mac Allan. Vei avea noroc dacă vei putea să ajungi mâine dimineaţă la Londra.

— Sper că furtuna nu ne va strica petrecerea. Am primit un telefon dela Harringtoni, şi se pare că nişte copaci şi stâlpi de telegrafi au fost trântiţi pe şosea.

Se întoarse către Wanda.

— Ar fi foarte supărător dacă ne-ar lipsi o mulţime de lume astă seară. In sfârşit, sper că vom avea destulă lume pentru ca petrecerea noastră să fie însufleţită.

— O sper şi eu.

Mac Allan se uită la ea. Orice urmă de lacrimi dispăruse depe chipul ei. Işi terminase ceaşca de ceai, şi se sprijinea de spătarul scaunului fumând o ţigară. Avea o înfăţişare perfect indiferentă. Studiând-o de aproape Mac Allan fu convins că se preface. Indiferenţa îi era prea afectată pentru a fi reală. Prinse în zbor şi o licărire de triumf în ochii ei pe când se uita la tatăl ei. Mac Allan se întreba ce se putuse întâmpla dela prima sa întrevedere cu ea.

Barton nu văzu privirea pe care i-o aruncă fiica lui. Era numai supărat de atitudinea ei, dar n'o arătă

pe moment. Continuă să vorbească liniştit cu Mac Allan, întreţinând o conversaţie generală.

— Dacă timpul urât împiedică pe unii dintre invitaţii noştri să vină până aici, remarcă el, vai îndepărta poate în schimb şi pe anumiti indivizi indezirabili. E deja un rezultat.

— Indivizi indezirabili? întrebă Norton, vrei să spui spărgători?

Norton era un tânăr slăbut, cu părul blond, o bărbie oafrecare, nasul umflat, ochii inteligenti şi vioi. Părea să fie un om simpatic şi plăcut. Barton se întoarse către el zâmbind.

— Da, întrucâtva. Stornton, Price şi cu mine am primit nişte ameninţări. Un răufăcător, pe care l'am făcut cândva să intre la răcoare a ieşit din închisoare, şi ne urăşte de moarte. Ei! Stornton?

Mac Allan se uita la Price care şedea mai departe, şi privirile lor se încrucişară. Infăţişarea lui Price era rugătoare. Ii amintea lui Mac Allan pe aceea a unui câine, cu ochii fixaţi asupra stăpânului său care ar sta la masă, cerând umil o coajă de pâine. Dela Price, privirea lui Mac Allan, trecu spre Stornton. Constată că acesta părea surprins. Fără îndoială că nu se aşteptase ca Barton să atingă un asemenea subiect.

— Sigur, confirmă Stornton, dar nouă nu ne pasă.

— Un răufăcător? insistă Norton, şi vă ameninţă. Foarte ciudat! Aţi înştiinţat poliţia?

Barton clătină din cap cu un aer hotărît.

— A! asta nu, de exemplu! Poliţia locală este compusă din oameni cumsecade, dar prea zeloşi. Dacă ar crede că ticălosul acela vrea să ne taie gâtul, ne-ar înconjura cu o reţea strânsă de apărare şi ar face viaţa insuportabilă tuturor persoanelor cari

ar veni să ne vadă la castel. Mai mult încă, individul acela este o rudă a mea, foarte îndepărtată, e adevărat, de care nu sunt de loc mândru. N'am deloc chef să văd povestea asta figurând în ziare.

Ridică din umeri.

— De altfel, adăugă el, nu-i cazul să ne enervăm. Nu va face nimic împotriva noastră, şi, în caz contrar, ştiu cum să scap de el.

— Şi vă pricepeţi cum s'o faceţi, interveni Davis.

Erau primele lui cuvinte de când intrase Mac Allan în cameră. Se uita la Barton cu un aer agresiv. Wanda se plecă uşor înainte, sprijinindu-se de braţele fotoliului. Se uita la Davis şi privirea îi era încărcată de nelinişte.

— Da, în mod obişnuit.

Davis părea că vrea să continue când deodată Wanda începu să fuşească. Lui Mac Allan i se păru că este un avertisment, şi, într'adevăr, Davis tăcu.

— Imi închipui că dacă ticălosul acela se arată, d. Mac Allan îl va aranja, spuse Stornton.

— Eu? protestă Mac Allan.

Norton se apleacă înainte şi se uită cu atentie la Mac Allan.

— Joe Mac Allan, desigur? i se adresă el. Mi se părea mie că mi-e cunoscut numele. Se poate avea toată încrederea în dumneata.

— Nu vă bizuiţi pe mine, sunt în vacanţă.

Se întoarse către Wanda.

— Nu v'am oferit urările mele pentru ziua d-voastră de naştere, Miss Barton; astăzi e, nu-i aşa?

— Da, spuse ea, mulţumesc foarte mult.

Dar Norton nu se descuraja pentru atât de puţin.

— Nu sunteţi aici pentru a supraveghia pe banditul acela? insistă el.

— Nu.

— D. Mac Allan este aici în calitate de invitat, de dansator la petrecerea dată pentru a sărbători cei 20 de ani ai fetei mele, declară Barton solemn. Este un invitat obişnuit, sau, mai curând un invitat de seamă. A venit la castel pentru a-l vedea pe Price, şi l'am convins să rămână.

Se opri o clipă, apoi continuă:

— Te rog, Norton, să nu pomeneşti despre aceste ameninţări nici unuia dintre invitaţi. Nu ţin să-i înspăimânt, nici să-l pun în încurcătură pe d. Mac Allan.

— O! nu, desigur, te înţeleg foarte bine, nu voi spune nici un cuvânt nimănui.

Dar era evident, pentru Mac Allan, că celalt nu înţelegea de loc. Barton insistase asupra declaraţiei sale, dar mai curând ca cineva care cere discreţie dar fără s'o spere. Răspunsul lui Norton fusese potrivit întocmai.

— Cu toate astea, dacă individul acela este periculos, este liniştitor să avem un om ca Mac Allan printre noi, observă el.

— Nu-i deloc periculos, urmă Barton ,e prea teatral pentru a fi. Asasinul periculos este individul liniştit care-şi aşteaptă momentul, cu cuţitul în mână, pentru a-l împlânta în spatele duşmanului său. Al nostru nu-i în genul ăsta. Îi place să-şi comită fărădelegile public, cu zgomot. Iată pentruce nu mi-e frică de el.

Se îndreptă pe scaun, cu o mână ridicată în aer.

— Mă voi răzbuna, declară el.

— Vechea vendetta, râni Norton. în genul lui Monte-Cristo.

— Poate, încuviinţă Barton şi caşi Monte Cristo, este foarte bogat. Dacă n'ar fi atât de prost, l'aş lua mai în serios.

Incepu să râdă.

— Cu toate astea, dacă l'aş întâlni într'o seară într'un colţ de pădure, vă asigur că aş trage primul, cu riscul de a-l interoga după aceea.

— Cine este omul acela? întrebă Wanda, şi pentruce v'a pus gând rău?

Vorbea cu neîncredere, întrebându-se dacă cuvintele tatălui său erau exacte. Acesta îi zâmbi.

— Nu-ţi face griji, draga mea. Aş fi făcut poate mai bine să tac. N'am intenţia să te neliniştesc şi să-ţi stric petrecerea. Nu va veni aici astă seară, şi, dacă ar veni, am fi gata să-l primim.

Tânăra fată nu răspunse, dar rămase neîncrezătoare. Barton sună pentru a se strânge masa de ceai. După ce o strânse valetul, convorbirea mai continuă timp de câteva clipe, apoi Barton se sculă.

— Am câteva chestiuni de aranjat, anunţă el, iar d-ta, Davis, trebue să-ţi completezi pregătirile pentru plecare. Voi ceilalţi, întrebuinţaţi-vă timpul cum veţi putea mai bine până la cină. Ce vreţi să faceţi, un bridge sau un biliard?

Se întoarse către Stornton.

— Pentruce n'ai face cu Norton, Mac Allan şi Price, o partidă de biliard? propuse el. Ştii să joci biliard, nu-i aşa Mac Allan?

— Da, admise acesta.

— Atunci e foarte bine. Wanda va însemna punctele, vrei, nu-i aşa, drăguţo?

— Dacă-ţi face plăcere, răspunde Wanda cu resemnare.

Cei patru bărbaţi şi cu tânăra fată se îndreptară spre sala de biliard. In coridor, Price se agăţă de braţul lui Mac Allan trăgându-l înapoi.

— Atunci, rămâi? murmură el. Asta înseamnă că te-ai răzgândit?

Mac Allan clătină din cap.

— Nu, mă întorc acasă, mâine dis-de-dimineată.

Price ezită apoi continuă.

— Scuză-mă că te întreb, dar... ţi-a oferit cumva Barton un preţ mai mare decât al meu?

— Nu, răspunse Mac Allan. Nu mi-a oferit decât ospitalitatea pentru astă noapte, asta-i tot. Era într'adevăr mai simplu să rămân decât să umblu pe drumuri, noaptea, pe furtuna asta, aşa încât i-am acceptat invitaţia.

— A! bine.

Se uită cu şiretenie la Mac Allan având, în acelaşi timp, aerul că-l ruga fierbinte.

— Nu-i ultimul d-tale cuvânt, domnule Mac Allan. Când te vei urca în camera d-tale să te îmbraci, vei găsi acolo ceva care te va interesa.

Mac Allan nu înţelese, şi nici nu se sinchisi de altfel, de ceea ce-i spunea.

— Hotărîrea mea este definitivă, declară el.

Intrară în sala de biliard.

CAPITOLUL V

O lumină voalată de nişte abajururi trandafirii cădea pe postavul biliardului. Mac Allan făcea o serie de carambolaje, şi ceilalţi jucători urmăreau cu interes partida, cu tacul în mână. Un servitor în picioare lângă tabelă, însemna punctele. Wanda se scuzase, şi dispăruse, după zece minute.

Se dusese în camera ei unde-şi împacheta lucrurile într'un geamantan. Un palton, o rochie, nişte pullovere, câteva rufe. Nici bijuteriile nu trebuiau uitate. Îi vor fi de folos mai târziu. Deschise caseta în care le ţinea, şi se uită la ele. Obiectul care avea cea mai

mare valoare era un ceas brăţară împodobit cu diamante pe care i-l oferise în dar de ziua ei Stornton chiar în dimineaţa aceea. Stornton... Uf! Cu toate aştea, cadoul lui putea să-i servească la ceva.

Davis, în camera lui, şedea pe pat, cu bărbia proptită în palme. Se gândea la Wanda. A doua zi, la aceeaşi oră, vor fi departe de castel. O va putea lua în braţe, s'o strângă la piept, s'o sărute cât va voi. Nu le va mai sta nimeni în cale.

In bucătăria uriaşă, bucătarul şef şi ajutoarele lui erau foarte ocupaţi.

Şeful era un omuleţ corpolent care se înfăriia când n'avea nimic de făcut, şi se liniştea când avea de lucru până peste cap. Inseara aceea era foarte liniştit. Trebuia să pregătească o masă pentru 20 de comeseni. Hors-d'oeuvre, supă de broască ţestoasă, peşte cu maioneză, fazan, salată, legume şi multiple prăjituri şi torte. După dineu, trebuiau să vină încă vreo 20 de persoane şi trebuia pregătit un bufet.

Lucrul era în toi în bucătărie. In sufragerie intendentul supraveghea aranjarea mesei, sticlăria, argintăria, florile. Părea foarte satisfăcut de opera lui.

In timp ce fiecare era astfel ocupat, Barton şi cu doi dintre feciorii americani eşiră din castel printr'o mică uşiţă laterală. Turna cu găleata şi apa curgea şiroaie pe mantalele de ploaie în care erau înfăşuraţi. Aplecaţi înainte pentru a lupta împotriva vântului vijelios, se îndreptară cu prevedere în întunericul profund spre ruinele turnului Ducelui.

Unul dintre feciori era un muntean voinic, a cărui talie şi massă copleşeau chiar şi statura înaltă a lui Barton care mergea lângă el. Chipul oroi era acel al unui luptător, cu buzele groase şi urâte, nasul lat şi furtit, mersul curios legănându-se din

fr'o parte într'alta ca pentru a amenința pe oricine ar fi întâlnit în cale. Tovarășul său era tot atât de bine făcut, dar mai mic, cu brațe enorm de lungi. Chipul lui dădea impresia de cruzime rece cu maxilarul de jos ieșit în afară, buzele subțiri și strânse și pometii obrajilor în relief pe obraji trași. Se legăna mergând în tăcere ca un animal de pradă. Dintre amândoi, el părea cel mai periculos.

Cei trei bărbați ajunseră cuurând la intrarea boltită a turnului. Acolo, la adăpost de ochi indiscreți, Barton aprinse lanterna, și, grație luminii, conduse pașii tovarășilor săi în mijlocul dărâmăturilor de pietre căzute din boltă și împrăștiate peste tot, până într'un colț întunecos de unde pornea spre subsol o scăriță mică de piatră uzată. In josul treptelor, era o ușă încuiată pe care Barton o descuie.

De:a această ușă pornea un tunel lung și îngust astupat și el, în parte cu dărâmături de tot felul. Din loc în loc, de ambele părți se deschideau niște mici pivnicioare sau celule întunecoase, fostele temnițe ale castelului, desigur. Cea mai mare parte nu mai aveau uși. Una dintre ele, era totuși prevăzută cu o încuietoare masivă în mijlocul căreia era o mică deschizătură zăbrelită care lăsa să treacă lumina slabă a unei lămpi cu ulei.

Cheia era în broască. Barton o întoarse și cei trei bărbați pătrunseră în criptă.

Cripta era încălzită de o sobiță cu ulei. Intr'un colț, pe un mănunchi de paie era întins Wardfield. Părea scufundat într'o letargie profundă, și nu-și dădu seama de intrarea noilor veniți. Ochii mari deschiși priveau fix în plafon.

Barton vorbi.

— Mă surprinde, Wardfield, că te lași astfel

pradă disperării. O mică detenţiune n'ar trebui să te copleşească în aşa hal, mai ales după ce ai stat atâta timp la închisoare. Ai trebui să fii obişnuit.

Wardfield nu răspunse. Intins, nemişcat, nici un muşchi nu i se mişca. Barton îi trânti un picior.

— Ridică-te. Ţi s'a adus uniforma de prizonier.

Wardfield se mişcă. Se aşeză încetişor, şi se uită pe rând la cei trei bărbaţi cari-l înconjurau. Ochii săi reflectau neînţelegerea şi curiozitatea unui copil care se uită cu atenţie la un necunoscut.

Slăbise. Părul i se rărise şi părea la capătul puterilor. Pielea, altădată tare şi întinsă era acum uscată şi zbârcită. De patru zile se afla în această temniţă, şi îmbătrânise cu zece ani. Barton se uită la el, rânjind.

— Şi d-ta eşti acela care ai venit aici să ne asasinezi pe toţi! spuse el. Nebun ce eşti! Scoate-ţi hainele şi îmbracă-le pe cele cari ţi-au fost aduse. Grăbeşte-te!

Cel mai mic dintre cei doi bărbaţi aruncă pe paie un pachet mare învelit în hârtie cafenie şi legat cu o frânghie. Il desfăcu, şi scoase la iveală un costum negru menit să-l acopere pe prizonier din cap şi până'n picioare. Wardfield îl privi cu un ochi indiferent. Nu părea să înţeleagă ce i se cerea. Cel mai înalt dintre feciori îl apucă de umăr şi-l scutură cu asprime.

— Ai auzit ce ţi-a spus şeful, strigă el. Scoate-ţi hainele şi pune-le pe astea.

Wardfield nu părea să simtă brutalitatea cu care era tratat. Işi plimbă privirea posomorită dela Barton la acest costum negru, şi schiţă un gest cu mâna.

— Vrei să îmbrac astea? murmură el cu voce stinsă.

— Da, spuse Barton.

Incetişor, neîndemânatec, ca şi cum ar fi fost pe jumătate adormit, Wardfield se supuse. Işi scoase haina, îi dădu drumul pe jos, şi o privi un moment cu un aer năuc. Apoi îşi scoase pantalonii. Cei trei bărbaţi trebuiră să-i ajute ca să intre în noile haine negre. Părea să nu ştie de unde să înceapă. Dar după ce le îmbrăcase, înfăţişarea lui luă o expresie tragică şi de temut care contrasta în mod ciudat cu aerul lui trist şi mizerabil, mişcările lui fincete şi obosite.

Feciorul cel înalt începu să râdă.

— Seamănă cu un vampir care ar căuta pe cineva pentru a-i suge sângele! spuse el.

— Nu, seamănă mai curând cu un călău din evul mediu, afară de cazul că acela care mi-a vândut aceste haine m'o fi înşelat, rânji Barton. Hai, strângeţi hainele astea, nu ţin să le îmbrace iar imediat după plecarea noastră. I le vom înapoia mai târziu.

Se întoarse spre Wardfield.

— Curaj, captivitatea dumitale se apropie de sfârşit. Incă vreo câteva ore şi va fi terminată.

Wardfield nu răspunse. Se culcă înapoi pe grămada de paie şi rămase întins fără să se mişte, cu ochii fixaţi în plafon.

Barton ridică din umeri.

— Haidem, spuse el întorcându-se spre cei doi acoliţi ai săi.

Uşa temniţei se reînchise. O porniră înapoi pe coridorul prin care veniseră şi încuiară uşa de la capăt.

Barton avea mâncărime de limbă.

— Ce tip caraghios, remarcă el. A ieşit din închisoare plin de viaţă şi de vigoare după 21 de ani de detenţiune, neavând în minte decât gândul să mă asasineze. Şi acum, priviţi-l, după patru

zile petrecute acolo, e o ruină completă. Mă întreb dacă nu joacă teatru.

— Cunosc un caz asemănător observă feciorul cel înalt, un individ cu numele Alf Ridey, care era în celulă cu mine. S'ar fi spus că animalul acela era de fier. Timp de trei ani, toate sforţările sale erau îndreptate către mijlocul de a scăpa, şi, până la urmă, curăţă doi paznici şi reuşi s'o şteargă. Îi trebui curaj. Nu ajungea să doboare doi paznici, mai trebuia să sară peste un gard înalt de 20 de picioare, şi să treacă apoi printr'o reţea de sârmă ghimpată. Scăpă aşadar şi veni la New-York. Auzindu-l istorisindu-şi povestea, l'ai fi crezut la adăpost de gloanţe. Cât despre inspectorii cercetărilor criminale, nici nu-i păsa de ei. Se simţea în stare să-i joace pe degete. Ei bine! două zile după sosirea lui la New-York fu agăţat din nou. Fu sfârşitul său. Nu mai eram la răcoare când a fost adus înapoi, dar am auzit vorbindu-se. Începând din acel moment, fu cazul Wardfield ăsta, complect abătut, târându-se jalnic, pe jumătate mort. Nimic nu părea să-l mai intereseze.

— Un fel de revrozăă, remarcă Barton gânditor. Toţi nervii i-au fost încordaţi cât timp a stat în închisoare în căutarea unui mijloc de evadare. Odată prins, totul s'a prăbuşit înăuntrul său. E posibil să fie şi cazul lui Wardfield. Cu toate acestea, voi fi mulţumit când va fi trecut noaptea, şi va fi fost, între timp, în imposibilitate de a mai face vreun rău. Această depresiune nervoasă ar putea foarte bine să înceteze dintr'odată dacă şi-ar recăpăta libertatea.

— Ca să poată ieşi de acolo, rânji feriorul cel mai mic, i-ar trebui o tonă de dinamită pentru a străpunge zidul, şi a lua valea.

Sala de biliard mai era încă luminată când se

întoarseră la castel. Barton intră pentru a se asigura că Mac Allan şi cu ceilalţi mai erau încă acolo. Rămase câtva timp de vorbă cu ei, apoi fiecare se retrase în camera lui pentru a se schimba.

Lăsat singur în celula sa, Wardfield rămase câtva timp întins pe jos, nemişcat. Apoi se ridică încetinel, cu urechea la pândă.

Dispăruse orice urmă de indiferenţă depe chipul său, care reflecta acum inteligenţa şi hotărîrea. Rămase aşezat câteva clipe, cu mâinile împrejurul genunchilor, cugetând. Deşi nu făcea nici o mişcare, ochii îi străluceau intens.

Se produsese o schimbare în ideile sale în timpul ultimelor câteva zile. Debarcase în Anglia ferm hotărît să înfrunte pe Barton şi pe complicii lui, şi să-i omoare. Convins de dreptatea cauzei sale, nu-şi făcuse nici un plan dinainte, amânase hotărîrea pentru momentul final. Nu-şi dăduse seama de necesitatea absolută de a lua precauţiuni migăloase, şi de a pregăti totul chiar dela început. Cauza sa era dreaptă şi se bizuise pe ajutorul providenţei. I se păruse imposibil ca ea să-i refuze sprijinul. Acum îşi dădea seama că socotelile sale fuseseră complect greşite. Voinţa sa, oricât de irevocabilă ar fi fost, de a pedepsi pe vinovaţi, nu valora nimic fără un plan de campanie stabilit dinainte. Tactica sa se dovedise greşită, şi Barton îşi bătuse joc de el. Acum, era rândul său, dar cum să procedeze?

Înţelesese perfect de bine semnificaţia cuvintelor pe cari i le adresase Barton. Captivitatea lui avea să se termine curând. Cu alte cuvinte avea să fie scos din criptă peste puţin timp, îmbrăcat cu costumul acela infect, pentru a fi asasinat. Motivul pentru care fusese astfel îmbrăcat, nu-l ştia. De altfel, nici nu-l interesa. Ceeace trebuia cu orice

preţ, era să scape de soarta pe care i-o pregăteau duşmanii săi.

Şi nu asta era totul. Avea de luat o revanşă. Trebuia să omoare pe Barton şi pe cei doi complici ai lui, Storntom şi Price. I se părea monstruos ca, venit dela atât de departe spre a-şi face dreptate pentru o crimă groaznică a cărei victimă fusese să fie la discreţia acestor bandiţi. Era ca şi cum un bărbat care ar încerca să cravaşeze pe răpitorul soţiei sale ar fi în cele din urmă doborît de către acesta. Asemenea lucruri n'ar trebui să se întâmple. Vinovaţii ar trebui pedepsiţi, dacă nu, la ce-ar mai folosi să trăieşti?

Cercetă cu atenţie mai multe posibilităţi. După cele ce se petrecuseră în zilele precedente,, peste o oră trebuia să vină un om să-i aducă mâncarea. Dar ce să încerce împotriva lui? Se va uita prin ferestruică pentru a vedea dacă prizonierul este în celalt capăt al celulei, şi, trecându-şi braţul prin deschizătură, va da drumu pâinii şi brânzei destinate să-l hrănească.

Intr'un fel sau altul trebuia să-l facă să intre, şi nu numai atât, dar să-l mai şi facă să uite orice prevedere. Cum să ajungă la acest rezultat? Da, cum? N'ar reuşi să-l conrupă, căci încercase deja zadarnic.

Privirea îi căzu deodată asupra frânghiei cu care fusese legat pachetul de haine care-i fusese adus, şi care zăcea pe jos. Intinse mâna şi o luă. Era o frânghie solidă. O încercă întinzând-o. Numai de-ar reuşi să-l decidă pe individ să intre, sfoara aceasta i-ar fi foarte folositoare ca să-l lege. Schiţă un zâmbet. Planul îi încolţea în minte, dar înainte de a se gândi la el, trebuia să găsească mijlocul pentru a atrage pe individ în celulă.

Dacă nu reuşea, asta însemna pentru el moartea imediată şi fără multă vorbă. Dar, în fond, ce-l interesa. Să moară pe loc sau să aştepte ca Barton să-l asasineze, nu era acelaş lucru?

Se apucă de lucru. Intâi desprinse din lanţ lampa de ulei care atârna din plafon, şi o puse pe jos. Apoi legă de capătul lanţului frânghia, pusă în două pentru a o face mai rezistentă şi confectionă un laţ destul de mare pentru ca, urcat pe vasul de tablă în care i se turna apa de băut şi spălat, să poată băga capul. Odată ajuns acolo, n'avea decât să dea un picior scaunului improvizat pentru a se spânzura.

Toate pregătirile terminate, se simţi îmbărbătat şi se aşeză pe grămada sa de paie pentru a aştepta evenimentele.

Peste vreo trei sferturi de oră, auzi un zgomot uşor şi îndepărtat provenind de'a uşa care se deschidea la capătul gangului. Momentul decisiv se apropia. Se sculă repede se urcă pe vasul de tablă, băgă gâtul în laţ şi aşteptă. Când omul fu aproape de uşa celulei, făcu vânt cu piciorul vasului.

Simţi atunci frânghia intrându-i în carne, sângele îi năvăli în urechi şi ochi — avu oribila senzatie că i se umfla capul gata să plesnească. Frânghia se strângea din ce în ce mai mult, şi trebui să-şi încordeze toţi muşchii gâtului pentru a încerca să reziste. Cu o sforţare supremă, reuşi să-şi ţină mâinile lipite de corp. rezistând impulsiunii care-l îndemna să se agaţe de frânghie pentru a slăbi strânsoarea. Aplecă capul înainte şi închise ochii.

De afară se auzi o voce.

— Iată-ţi mâncarea.

Urmă o tăcere şi apoi o exclamaţie şi o înjurătură sonoră. Cheia scârtâi în broască, şi uşa se

deschise. Un bărbat intră în celulă, dând drumu să cadă pe jos pâinii şi brânzei pe care le purta sub braţ. Zăpăcit, prinse cu o mână corpul care se bălăbănea în gol şi-l ridică în sus. Apăsarea groaznică care strângea gâtul lui Wardfield slăbi puţin odată cu destinderea frânghiei. Apoi aceasta ceda deasupra capului şi corpul se prăbuşi la pământ. Omul se apleca peste el, şi desfăcu laţul.

O nouă înjurătură îi scăpă dintre buze.

Trebuie pe puţin un minut pentru a veni de hac unui om prin spânzurătoare, şi Wardfield nu suportase chinul decât vreo câteva secunde. Deodată îşi veni în fire, şi, ridicându-se brusc, trânti un pumn formidabil în mutra individului îngenunchiat lângă el. Acesta scoase un strigăt sălbatec şi căzu pe spate. Inainte de a se fi putut ridica, Wardfield era deasupra lui.

Lupta care urmă fu scurtă şi neegală. Adversarul lui Wardfield era desigur voinic, dar viaţa în închisoare oţelise corpul şi muşchii celui'alt, şi mai mult încă, avea şi avantajul surprizei. Inainte ca banditul să se fi putut'scula Wardfield îl apucase de gât, şi-l izbea cu capul de pietre. Curând, rămase nemişcat.

Wardfield se apleca peste el, recăpătând respiraţia după sforţarea depusă. Instinctiv duse mâna la gât, şi şi-l frecă pentru a face să dispară groaznica urmă lăsată de frânghie. Dar nu întârzia mult. Trebuia să părăsească cripta cât mai grabnic.

Scotoci cu înfrigurare buzunarele victimei sale, şi găsi ce căuta, un revolver încărcat, şi încă opt cartuşe într'un toc. Privi arma, nemaiputând de bucurie. Era un ajutor nepreţuit pentru el. Cerul îi puse în mâini instrumentul salvării. Avea în mână viaţa a opt oameni, şi pe el nu-l interesa decât aceea a trei ticăloşi.

Băgă pistolul într'un buzunar dinăuntru şi apucă lanterna temnicerului său, pe care-l legă cu îngrijire de mâini şi de picioare. Apoi îi băgă în gură un căluş făcut din propria-i batistă, şi-l târî afară în direcţia opusă intrării gangului. In sfârşit, îl aruncă într'o altă celulă, la o oarecare distanţă de acolo.

Işi continuă apoi, cu băgare de seamă, drumul până la capătul gangului. Se izbi de o altă uşă închisă pe dinafară. Aşa dar nu putea ieşi prin partea aceea. Făcând cale'ntoarsă trecu prin faţa celulei sale şi ajunse la uşa dela intrare, care nu era încuiată.

O împinse şi urcă treptele care duceau la sala turnului Ducelui. Nu era nimeni acolo. Ciulind urechile, nu auzi decât huitul vântului pătrunzând cu furie prin toate deschizăturile ruinelor. Rotindu-şi lanterna împrejur, lumină ieşirile, intrările, îşi memoră poziţia grămezilor de pietre împrăştiate pe jos pentru a fi în stare să le ocolească. Cunoaşterea acestor piedici putea să-i folosească, chibzuia el, dacă ar avea să umble mai târziu în întuneric. Incetişor, cu nesfârşită băgare de seamă întoarse clădirea şi ieşi în aer liber. Acolo, se opri, cu ochii fixaţi asupra castelului. Toate ferestrele erau luminate, şi-i făceau impresia unui vapor uriaş cu ferestruicile strălucind de focurile luminilor interioare.

Această vedere îl fermecă. Se depărtă cu câţiva paşi de turn pentru a se apropia de casă. Acolo, în clădirea aceea mare, măreţ luminată, era tabăra duşmanilor săi. Se întreba ce se petrecea acolo, şi se simţea ros de nerăbdarea de a-i înfrunta. Să încerce să pătrundă în castelul astfel luminat, şi să facă faţă adversarilor săi pe propriul lor teren, ar fi fost curată nebunie. N'ar fi făcut nici zece

paşi în interior şi ar fi fost doborît numaidecât. Nu trebuia să se mişte decât cu extremă prudenţă, să lase pe duşmani să-l caute în întuneric, şi să aştepte ocazia priincioasă. Atunci n'ar avea decât să lovească fără cruţare.

Se întoarse aşadar la turn, şi se ascunse lângă intrare, supraveghiând castelul şi aşteptând evenimentele.

CAPITOLUL VI

Cu cât înainta noaptea cu atât se făcea timpul din ce în ce mai urât. Deşi cădea cu întreruperi, ploaia biciuia totuşi cu violenţă geamurile, şi zgomotul valurilor spărgându-se de coastă era asurzitor.

Cu fruntea sprijinită de geam Mac Allan privea luminile depe puntea care lega insula de uscat. Talazurile strivindu-se de grămezile de lemne le acopereau cu o ploaie de stropi.

De oarece nu avea frac pentru recepţia de seară se hotărî să îmbrace jacheta pe care o adusese cu el. Abea în momentul când începu să-şi schimbe hainele observă un plic pus pe măsuţa de toaletă. Numele său era mâzgălit aproape necitet.

In plic era o foaie de hârtie, un cec de 600 lire, semnat John Price.

Mac Allan îl luă şi-l privi gânditor. O clipă, se simţi ispitit căci 600 de lire nu-l lăsau indiferent. Un sentiment de ură se trezi în el. Mototoli cecul si-l aruncă în cămin.

— „Ducă-se dracului, Price!" se gândi el. Era de neînţeles ca un om să fie în aşa hal de înspăimântat, să-l urmărească astfel încercând să-l oblige să primească un lucru pe care-l refuzase deja. O

voce interioară îi spunea să-l ia, o alta să-l refuze. Se mai amesteca şi o chestiune de demnitate.

Demnitatea lui Mac Allan era un sentiment curios şi delicat. I-ar fi permis, în caz de nevoe, să ia cu forţa cele 600 de lire ale lui Price şi în mod nelegal, numai să se fi crezut îndreptăţit s'o facă. Dar nu-i admitea să le accepte pentru a nu face nici un serviciu unui om pe care-l dispreţuia şi care-i displăcea. Mai mult, suma de 600 lire îl supăra. Această cifră îi dovedea că Price nu era numai înspăimântat, ci şi un zgârcit murdar. Promiţându-i întâi 500 de lire, împinsese oferta până la 600, şi încercase să-l constrângă să primească lăsându-i cecul în cameră. Chiar dacă oferta s'ar fi urcat la 16 sute de lire, hotărîrea lui Mac Allan n'ar fi putut fi schimbată, dar l'ar fi făcut să capete o oarecare consideraţie pentru un gest atât de generos. Având în vedere miile de lire pe cari le aducea lui Price închiderea lui Wardfield, oferta unei sume atât de mici pentru a-i asigura protecţia era într'adevăr caraghioasă. I se părea chiar o bătae de joc.

In fond, îi era oarecum milă de Price, a cărui spaimă părea atât de profundă, dar el punea mila pe seama sentimentalităţii. Mac Allan nu simţise niciodată teama fizică. Asta îl făcea indulgent faţă de oamenii cari o încercau. Starea de spirit a acestui om era jalnică, fără îndoială, dar faptul de a şti dacă merită compătimirea altcuiva era altă poveste. Dacă Price era vinovat de lunga şi greaua detenţiune a lui Wardfield, atunci nu avea drept la nici un fel de milă.

Termină cu îmbrăcatul, se îndreptă spre uşă şi stătu la îndoială. Deşi refuzase să ia asupra-şi răzbunarea lui Price, şi nu ştia cum putea să ameninţe vreun pericol oarecare pe cei din castel, era

mai bine să fie pregătit pentru orice eventualitate. Deschise geamantanul şi scoase un mic revolver automat pe care-l strecură în buzunarul jachetei.

Mai mulţi invitaţi sosiseră de la când intră el în salon. Grupuri mici, în diferite deghizări, erau împrăştiate ici şi colo prin cameră, şi răcoritoarele circulau. Pe când lua un pahar depe o tavă pe care i-o prezentă un servitor, simţi că cineva îl trăgea de mânecă. Era Price. O presimţise.

Fricosul vorbea în şoaptă, confidenţial şi mieros. Văzându-i, un străin i-ar fi luat drept nişte vechi prieteni.

— Am făcut cu d-ta o partidă minunată de biliard înainte de cină, spuse el.

— Mă bucură mult.

Price continuă să zâmbească, dar cu un aer stingherit, aşteptând ca Mac Allan să continue convorbirea. Văzând că partenerul său tace, continuă el.

— Ai găsit.... plicuşorul meu, sper?

— Da, într'adevăr.

Era să adauge că-l aruncase în foc, dar privirea pe care o îndreptă spre Price îl opri scurt. Tonul aspru şi rece al răspunsului lui Mac Allan trezise din nou, în cel mai înalt grad, toată spaima celuilalt. Aştepta ca Mac Allan să vorbească, cu înfăţişarea cuiva pe care un singur cuvânt îl poate doborî. Mac Allan îşi stăpâni nerăbdarea, şi vorbi, de data aceasta, cu ton asigurător.

— Nu trebue să-ţi fie frică de mine, ţi-o spun cu cel puţin pentru astă seară. Hai, chibzueşte puţin! Acel Wardfield vrea să te omoare, pretinzi d-ta, ca şi pe Stornton şi pe Barton. Chiar dacă ar pătrunde în castel, noaptea asta. şi ar reuşi să cureţe pe unul dintre voi, n'ar ajunge departe, căci ar fi prins imediat, Să nu crezi că ar comite o asemenea nebunie. Va aştepta plecarea d-tale. şi va încerca

să te întâlnească undeva singur. Rămâi aşadar aici unde suntem numeroşi, şi încuie uşa când te culci. In asemenea condiţiuni ce ţi se poate întâmpla? Nu crezi că acesta este limbajul raţiunii?

— Da, toate acestea par, într'adevăr, destul de bine judecate. Ştiu că mă iei drept un laş. Este poate cazul, într'adevăr, dar nu pot schimba nimic. Nu crezi că, dacă aş putea, aş fi tot atât de viteaz şi de liniştit caşi Barton şi Stornton?

Se opri o clipă, apoi urmă cu mai multă violenţă:

— Ştiu că sunt în pericol. O simt lămurit de tot. Singurele momente când mă simt în siguranţă sunt acelea pe cari le petrec lângă dumneata. Ceilalţi... se dezinteresează de ceeace mi se poate întâmpla. Nu le plac.

— Pentruce nu le-ai plăcea? răspunse brusc Mac Allan. Ai făcut vreodată ceva care să stârnească simpatia? Simpatia trebue s'o meriţi, nu se comandă. De altfel, nu despre asta e vorba. Rămâi cu asociaţiile d-tale şi nu umbla, singuratec, să-ţi plimbi plângerile departe de lume şi atunci n'o să trebue să-ţi fie frică de nimic.

Simţi o uşoară apăsare pe braţ. Intorcându-se se găsi faţă în faţă cu Barton.

— Ce dracu vă tot povestiţi aici cu un aer atât de serios? întrebă acesta. Vreau să te recomand unei tinere fete încântătoare. D. Mac Allan, domnişoară!

Miss Winthon era blondă şi cu forme pline. Il privi pe Mac Allan cu un aer curios.

— Ce caraghios, spuse ea cordial. Atunci, d-ta eşti Mac Allan, cel care..

— Este într'adevăr numele meu.

— Cât timp rămâi aici? Miercuri avem o petrecere. Vei fi de-ai noştri?

— Regret, dar voi fi plecat. Mă întorc mâine dimineaţă la Londra.

— Ce rău îmi pare! Dar vorbeşte-mi puţin despre d-ta. Aşadar, dumneata eşti eroul tuturor impresionantelor aventuri despre cari vorbesc ziarele?

— Cu preţul vieţii mele, răspunse Mac Allan cu modestie.

— De asta sunt sigură, zâmbi ea. Eşti Canadian, nu-i aşa? Ce-au fost părinţii d-tale?

— Nişte oameni ca toată lumea, răspunse Mac Allan cu răbdare. Locuesc într'adevăr în Canada.

— E minunat, exclamă ea entuziasmată, să-ţi faci drum prin lume, cum ţi-ai făcut dumneata. Eu am pentru d-ta cea mai vie admiraţie. Când erai copil şi te jucai pe acolo, ţi-ai închipuit că vei fi mai târziu un om renumit?

— Nu-mi amintesc de loc.

— E uimitor, continuă ea. N'ai presimţit-o. Eu îmi aduc aminte de toate sensaţiile din copilărie. Erai poate prea ocupat pentru a te gândi la viitor. Viaţa d-tale de acum este foarte diferită de aceea de pe vremuri.

Se întoarse către Edward Norton care se apropia.

— D. Mac Allan mi-a istorisit copilăria sa.

— Exagerezi, protestă Mac Allan, dumneata mi-ai vorbit despre ea. Uite, o femee frumoasă acolo, aceea cu părul roşu şi care e atât de bine îmbrăcată, făcu el, pentru a schimba subiectul.

Una dintre principalele probleme ale existenţei sale era să manevreze şi să îndepărteze persoanele cari, sub pretext că era foarte cunoscut, căutau să pătrundă în viaţa lui particulară.

Privirile d-şoarei Winthon se îndreptară spre tânăra femee cu părul roşu.

— O! este Daphné Masters, explică ea. Poţi s'o socoteşti frumoasă dacă-ţi place genul acesta. Dar

spune-mi te rog, domnule Mac Allan, eşti aici în serviciu?

— In serviciu?

— Da, pentru afaceri, reluă ea. Să nu-ţi fie frică să-mi spui, nu te voi trăda.

— Nu prea înţeleg, Miss Winthon, răspunse Mac Allan, sunt aici în calitate de dansator.

— Da, da, într'adevăr, zâmbi ea, ai venit din întâmplare, şi d. Barton ţi-a cerut să rămâi. Dar nu tocmai asta este versiunea pe care am auzit-o eu.

Il privi cu subînţeles, continuând să zâmbească.

— Ai venit ca vânător, nu-i aşa? Ca vânător de oameni.

— Ţi-am spus deja că nu.

— Mister şi discreţie! Înţeleg prea bine. Aş fi făcut poate mai bine să nu-ţi pun întrebări. Nu eşti supărat, nu-i aşa?

— Ba da, puţin, mormăi Mac Allan. Cu ce drept te amesteci în afacerile mele particulare?

Norton începu să râdă răutăcios.

— Vrea să povestească pretutindeni cât de inimă este cu dumneata. Dacă vrei să mă asculţi, răspunde-i la toate întrebările căci dacă nu, va găsi ea răspunsurile, şi vor fi mai rele decât orice ţi-ai putea închipui.

Grăsuţa râse, dar puţin cam forţat.

— Nimic n'ar putea fi mai rău decât ceea ce ştiu eu despre d-ta, Edward, murmură ea.

Mac Allan profită de întrerupere pentru a-i părăsi. Lăsându-i să se ciondănească, se apropie de tânăra femee cu părul roşu.

— Doriţi să vă aduc un pahar de oranjadă? făcu el.

— Nu, mulţumesc, dar putem sta de vorbă dacă... vrei d-ta. Te-am văzut adineauri cu Miss Winthon, şi mi s'a părut că-i povesteai lucruri interesante,

— Într'adevăr, ripostă Mac Al'an. Lasă-mă să-ţi ţin o conferinţă despre viteza luminii. Dacă ai fi o stea depărtată de pământ cu 200 de milioa e de leghe....

Tânăra femee se strâmbă.

— Te urmăresc foarte bine, profesore. Dar lasă rolul acesta, şi coboară puţin pe pământ.

— O! asta este în puterile mele, dar nu te cunosc încă prea bine. Imi închipui că eşti în curent cu oamenii cari sunt aici?

— Da, în general, admise ea, dar cu toate acestea poate nu despre toţi. Spre exemplu nu-l cunosc pe individul acela gras care vorbeşte acolo cu d. Barton, deşi ştiu cine este.

— Şi cine este?

— Joe Mac Allan, zâmbi ea, sau cel puţin aşa mi s'a spus. Pare-se că un asasin dă târcoale pe aici, şi a venit să-l aresteze.

Răspunsul acesta îl turbură pe Mac Allan. Îi displăcea că toată lumea ştia motivul pentru care era la castel. Simţea nevoia să schimbe cât mai curând această părere. Se fleoărise desigur şi ar fi avut o adevărată satisfacţie să-l poată biciui pe autor.

— Mă rog?

— A venit aici să aresteze pe un răufăcător; este o afacere de care se ocupă serios, fii convins de asta.

— Sunt convins, dacă ar exista.

— Dar există, afirmă ea. Nu se simte bine decât colo unde gloanţele plouă în jurul lui ca grindina. Ai auzit vorbindu-se despre el? Aide, cine eşti d-ta! un explorator ieşit din inima Africei, sau ce?

— Nimic din toate astea, zâmbi Mac Allan, dar îţi pot spune două lucruri. Primul este că omul acela nu-i Joe Mac Allan, şi, al doilea, că numitul

Mac Allan n'a venit aici pentru a aresta pe asasini. Aşa încât dacă auzi pe cineva spunând-o îi poţi afirma că nu ştie ce vorbeşte.

— O! făcu ea, înţeleg.

Păru gata să izbucnească în râs, dar se stăpâni.

— Aşadar, dumneata eşti Joe Mac Allan! Zău, am făcut o gafă frumoasă.

— Te supără? glumi Mac Allan.

Wanda, cu un pahar în mână, se apropie de ei.

— Alo, Daphné, sunt bucuroasă că ai putut veni. Mi-e frică că va lipsi multă lume astă seară.

Se întoarse către Mac Allan.

— Sper că s'a avut grijă de d-ta? Ai fost servit?

— Da, mulţumesc.

— Închipuie-ţi, Wanda, ce gafă am făcut adineauri. L'am acuzat pe d. Mac Allan că este aici pentru a aresta un asasin.

Wanda aruncă lui Mac Allan o privire a cărei expresie era rezervată şi mai curând duşmănoasă.

— Nu, nu cred să fie motivul prezenţei sale aici.

Ii întoarse spatele şi o luă pe Daphné de braţ.

— Vino să admiri cadourile pe cari le-am primit de ziua mea.

„Mă scuzi, nu-i aşa, domnule Mac Allan?

Tinerele fete se îndepărtară şi Mac Allan fu acostat de către Norton.

— Ei, frumosul meu explorator, spuse el, treaba lumea este deci în curent cu misiunea d-tale?

Mac Allan simţi că-l cuprinde mânia.

— N'am niciuna, protestă el. Dar aş vrea să ştiu cine împrăştie zvonurile astea. E'am sapte în salon după ceai, şi Barton a stăruit pe lângă fiecare dintre noi pentru ca să nu se vorbească despre amenunţările al căror obiect a fost. Se pare că nimeni nu şi-a ţinut gura..

— Eu, n'am vorbit, întrerupse Norton în grabă,

Dar toţi par să fie în curent. Dacă ţii să cunoşti părerea mea, mi se pare că indiscreţia porneşte chiar dela Barton, când a stat de vorbă cu Miss Winthon, tocmai atunci când ai coborît dumneata.

Mac Allan încruntă sprâncenele.

— Aşadar, e Barton?

— Nu cred s'o fi făcut într'adins continuă Norton. L'am auzit spunând ceva despre individul acela care l'a ameninţat, apoi a adăugat că erai aici astă seară. Miss Winthon a făcut legătura între aceste două fapte şi bineînţeles că a inventat nişte minciuni. E genul ei. Imi place povestea pe care i-ai istorisit-o despre jurământul pe care l'ai făcut în copilărie, să devii cândva renumit. De fapt nu ei i-ai povestit-o ci întregului Yorkshire căci o va cunoaşte până în opt zile.

— Imi închipui că la fel va face astă seară înconjurul salonului şi povestea că trebue să fiu în căutarea unui asasin.

Se anunţă dineul, şi invitaţii trecură în sufragerie. Mac Allan se găsi aşezat între Daphné Masters de o parte şi o femee cu ochii negri şi focoşi, numită D-na Sinclair, de cealaltă. Erau pregătite 20 de tacâmuri, dar numai 13 comeseni erau prezenţi.

Barton fu primul care să comenteze faptul.

— Treisprezece, spuse el, este un număr socotit fenorocit. Am primit deja scrisori de scuze de'a o duzină de persoane pe care furtuna le-a împiedicat să pornească la drum; vor mai lipsi poate încă şi altele, telefonul nu mai funcţionează. Dar, cred, continuă el zîmbind, că nimeni dintre noi nu este ici nervos nici superstiţios.

— De ce trebue să te temi, în definitiv, atunci când sunt 13 comeseni la masă? întrebă Norton.

— Habar n'am, ripostă Barton. Am văzut odată

o reuniune la care participau 13 persoane la masă şi al 13-lea a fost asasinat.

— Cum se putea şti cine era al 13-lea, întrebă Mac Allan, afară de cazul că fiecare ar fi purtat un număr ca într'o echipă de football.

— Am citit cândva povestea a 13 persoane cari au petrecut o noapte într'o casă bântuită de stafii, interveni un tânăr aşezat de cealaltă parte a mesii. Unul dintre ei adormi, al doilea după el şi aşa mai departe până la al 12-lea. A doua zi dimineaţa cele 12 persoane adormite se deşteptară, dar al 13-lea care nu căzuse pradă somnului, fu găsit mort şi chipul lui arăta spaima.

— Toate astea, nu-s decât poveşti, afirmă Norton, casa bântuită şi celelalte.

— Nu sunt atât de sigur ca d-ta, spuse Barton. Ce părere aveţi, doamnă Sinclair.

Femeea cu ochii negri, aşezată la dreapta lui Mac Allan, răspunse cu un aer serios:

— Eu, cred că multe lucruri considerate ca superstiţii stupide au o explicaţie ştiinţifică. Ştiu de exemplu că într'o casă poate bântui o influentă diabolică. Astfel în Ţara Galilor există una în care un soţ îşi asasină soţia. După patru ani se întâmplă un nou omor asemănător. Nu există îndoială că un spirit rău dădea târcoale pe acolo.

— In acest caz, declară Barton, mi-ar place să mă plimb pe aici noaptea. Nu ştiu câte persoane au fost asasinate în acest castel dela construirea sa acum 600 ani, dar trebue să fie cam multe. In subsol este o pivniţă în care au fost zugrumaţi 17 briganzi scoţieni, prinşi în cursul unei expediţii. Intr'una din curţi se mai vede încă un semn negru pe perete în locul unde a fost arsă de vie o vrăjitoare în 1605. In 1709, Sir Almeric Montague îşi aruncă soţia de sus printr'una din ferestre. Această

o reuniune la care participau 13 persoane la masă şi al 13-lea a fost asasinat.

— Cum se putea şti cine era al 13-lea, întrebă Mac Allan, afară de cazul că fiecare ar fi purtat un număr ca într'o echipă de football.

— Am citit cândva povestea a 13 persoane cari au petrecut o noapte într'o casă bântuită de stafii, interveni un tânăr aşezat de cealaltă parte a mesii. Unul dintre ei adormi, al doilea după el şi aşa mai departe până la al 12-lea. A doua zi dimineaţa cele 12 persoane adormite se deşteptară, dar al 13-lea care nu căzuse pradă somnului, fu găsit mort şi chipul lui arăta spaima.

— Toate astea, nu-s decât poveşti, afirmă Norton, casa bântuită şi celelalte.

— Nu sunt atât de sigur ca d-ta, spuse Barton. Ce părere aveţi, doamnă Sinclair.

Femeea cu ochii negri, aşezată la dreapta lui Mac Allan, răspunse cu un aer serios:

— Eu, cred că multe lucruri considerate ca superstiţii stupide au o explicaţie ştiinţifică. Ştiu de exemplu că într'o casă poate bântui o influentă diabolică. Astfel în Ţara Galilor există una în care un soţ îşi asasină soţia. După patru ani se întâmplă un nou omor asemănător. Nu există îndoială că un spirit rău dădea târcoale pe acolo.

— In acest caz, declară Barton, mi-ar place să mă plimb pe aici noaptea. Nu ştiu câte persoane au fost asasinate în acest castel dela construirea sa acum 600 ani, dar trebue să fie cam multe. In subsol este o pivniţă în care au fost zugrumaţi 17 briganzi scoţieni, prinşi în cursul unei expediţii. Intr'una din curţi se mai vede încă un semn negru pe perete în locul unde a fost arsă de vie o vrăjitoare în 1605. In 1709, Sir Almeric Montague îşi aruncă soţia de sus printr'una din ferestre. Această

în conversaţie, care se opri brusc. Barton nu păru să bage de seamă.

— Mi-e frică că doamnele nu sunt atât de însufleţite cum promiteau să fie, continuă el. Pianistul şi toboşarul au sosit, dar timpul rău i-a împiedicat pe ceilalţi artişti să vină.

Nu se mai făcu nicio altă aluzie la poveştile cu omoruri în tot timpul mesei dar conversaţia se restabili cu foarte multă greutate. Fiecare părea să fi înţeles spaima lui Price, şi acest sentiment arunca un fel de răceală de gheaţă asupra reuniunii. Deşi intendentul veghia ca paharele să fie mereu pline iar Barton făcu tot ce putu pentru a întreţine conversaţia, sfârşitul dineului fu mai curând jalnic. Stornton se uita cu un aer întunecat la Wanda şi la Norton, cari şedeau alături unul de altul, şi vorbea puţin. Wanda avea aerul absent, cu gândurile pierdute. Purtarea ei faţă de Norton era indiferentă şi distrată. Price, cu chipul palid şi frământat, nu mânca nimic, dar în schimb bea mult. Davis, remarcă Mac Allan, nu era acolo.

Inainte de a se ridica dela masă Daphné Masters se plecă confidenţial spre Mac Allan.

— Aş vrea să te întreb ceva. Sper că nu te vei supăra?

— Nu, bine înţeles. Despre ce este vorba?

— Aş vrea... am să fiu indiscretă — dar, aş vrea să dansez primele două dansuri cu dumneata.

— Sunt sigur, că ai vreo idee ascunsă, dar puţin îmi pasă. Aveam tocmai de gând să te rog să mi le acorzi, şi mă întrebam dacă nu voi veni prea târziu.

— Da, am, într'adevăr, un motiv, admise ea, ţi-l voi spune mai târziu.

Câteva persoane sosiră după dineu. La nouă şi jumătate, în momentul când avea să înceapă dansul

mai lipseau încă jumătate din invitaţii la petrecere. Timpul rău îi reţinuse acasă.

Hallul mare fusese orânduit ca salon de dans şi o duzină de perechi se lansară la sunetul pianului şi al tobei. Mac Allan o luă în braţe pe Daphné Masters care era o dansatoare foarte bună.

— Iţi place să vorbeşti sau nu, în timpul dansului? o întrebă el. Mie îmi place mult. Ce proşti sunt cei cari n'au venit. Reuniunea se anunţă cu toate acestea strălucită. Şi costumele, ce părere ai?

— Mi se pare că Stornton este cel mai reuşit; şi dumneata?

Stornton nu se uitase la cheltuială. Costumul strălucit în Cardinalul de Richelieu se plimba la braţ cu o superbă ducesă de Pompadour. Barton, într'un simplu costum de Tête Ronde, dansa cu o Colombină plinuţă. Conversaţia trebuia s'o distreze, căci râdea cu hohote. Wanda în chinezoaică era partenera lui Norton îmbrăcat în cavaler. Părea să aibă puţine să-şi spună. Price, sub o deghizare de Şeic Arab, şedea privind atent scena, cu aerul abătut. In faţă, de partea cealaltă a hall-ului, şedea un bărbat pe o canapea, având două personagii lângă el.

— Costumul d-lui Stornton este foarte frumos, remarcă Daphné, dar dacă aş trebui să dau un premiu pentru cel mai original, l'aş decerne fără ezitare individului acela care şade acolo pe canapea. Deghizarea lui este atât de potrivită cu nota castelului... cât se poate de sinistră.

Personaiul la care făcea aluzie era mic, bondoc, îmbrăcat în negru din cap şi până'n picioare, în călău din evul mediu. Masca îi era de aceeaşi culoare.

— Intr'adevăr, îmi dă fiori, recunoscu Mac Allan.

Faţa schimbă subiectul convorbirii.

— Wanda nu pare să se distreze grozav cu Edward, urmă ea, şi zvonul public prevede cu toate acestea că-şi vor celebra logodna astă seară.

— Adevărat?

— Da, este scopul acestei petreceri. Nu ţi-l închipui pe d. Barton dând un asemenea bal fără motiv? Nu-i genul lui.

— Ce părere ai despre el? întrebă Mac Allan.

— Imi este indiferent, răspunse ea. Este un partener plăcut, dar îţi scapă dintre degete ca un ţipar. Vorbeşte frumos. Se pricepe de minune să te facă să crezi că te găseşte încântător, când, în realitate, îşi bate joc de tine. In rezumat, n'am o părere prea bună despre el. Il găsesc, într'un fel, cam zgârcit.

— Cu toate acestea dineul, astă seară, a fost dintre cele mai îmbelşugate, iar şampania de cea mai bună calitate.

— O! Nu se dă înapoi de la cheltuială. Nu în asta este zgârcit. Dar îi e groază să scoată un ban din pungă fără profit, adică fără să fie sigur că încasează o liră pentru fiecare şiling scos din buzunar. Dacă descinde într'un hotel nu-şi refuză nimic, comandă tot ce-i mai bun, dar purică cu îngrijire nota şi are mai curând mână scurtă la bacşişuri. Intelege să nu se lase înşelat de nimeni. Este genul de om care se duce la cel mai bun croitor pentru el, iar pe soţia lui o obligă să-şi coasă la o croitoreasă eftină. Nimic nu-i prea frumos pentru el, în schimb totul este prea bun pentru vecin — afară de cazul că poate trage un profit.

„Uită-te la rochiile Wandei, de exemplu.

— Am remarcat-o pe aceea pe care-o poartă

astă seară. Ce-i reproşezi?

— Acesteia nu-i reproşez nimic. E menită să-l agaţe de Edward. Dar până acum n'avea nimic de îmbrăcat. Ar fi fost o risipă, se va fi gândit d. Barton, să-i dea rochii frumoase de vreme ce vroia să se scape de ea.

— Norton mi se pare într'adevăr o partidă bună, aprobă Mac Allan.

— Da, desigur. Este baron şi încă bogat. De fapt, toate fetele din împrejurimi au alergat după el afară de Wanda.

Începu să râdă.

— Cred că pentru asta l'a agăţat ea. De cum a văzut d. Barton cum stau lucrurile, şi-a dat seama că venise momentul să desfacă băierile pungii şi şi-a făcut o garderobă nouă. Înţelegi, devenise o marfă de vânzare.

— Aşadar, dumneata faci din el un monstru de egoism?

— Asta-i tot ce este, răspunse ea cu voce pofoalită, dar un monstru binevoitor. Anul trecut mi-a trimis un cadou frumos de ziua mea, pentrucă vroia ca tatăl meu să-i cedeze ieftin o bucată de pământ. Anul acesta, după ce obţinuse ce vroia, l'a ferit Dumnezeu să-mi mai trimită ceva.

Muzica se opri şi urmară câteva aplauze. Wanda se scuză faţă de partenerul ei şi-l lăsă în mijlocul sălii, ieşind din cameră. Orchestra începu o arie nouă. Aceasta terminată, perechile începură să se plimbe în toate părţile. Omul în negru se scula cu un aer indiferent şi se îndreptă încetişor printre dansatori către Price.

— Omul sinistru se duce la d. Price remarcă Daphné. Ar trebui să se înţeleagă bine împreună. Nu mă mir că nu dansează. continuă ea. luită-te la picioarele lui.

— Picioarele lui?

— Da, bocancii enormi ţărăneşti pe cari îi poartă. Nu seamănă de loc cu condurii.

Omul negru ajunse lângă Price, şi, aplecat spre el, îi vorbea.

Mac Allan se cutremură de un fior de spaimă. Avea impresia unui om care-şi dă seama că un eveniment tragic se va întâmpla în faţa lui şi pe care n'are nici un mijloc să-l împiedice.

Scoase un strigăt şi se repezi spre cei doi bărbaţi. Orologiul bătrân din hall sună prima bătaie a orei zece.

Mac Allan îmbrânci o pereche care-i stătea în cale şi se strecură printre aliele două, dar era prea târziu. Răsună a treia bătaie a orei zece când se auzi de afară un zgomot înspăimântător asemănător unei explozii, sau celui produs de milioa e de cărămizi repezite la pământ. Toate geamurile castelului zăngăniră şi imensa podea a hall-ului se clătină, ca mişcată de un cutremur. Fără voie toţi dansatorii se opriră şi-şi întoarseră privirile spre ferestre.

Apoi brusc lumina se stinse.

Dintr'un colţ al hall-ului se ridică în întuneric un geamăt groaznic. O femee scoase un ţipăt de spaimă şi zece persoane începură să ţipe, vorbind cu toţii deodată. Mac Allan încercă să ajungă până la Price, dar se izbi de o femee, care se agăţă de el cu frenezie. Se scăpă de ea cu o scuturătură şi-şi urmă cursa. In drum scoase din buzunar o cutie şi aprinse un chibrit.

O luminiţă şovăitoare lumină scena.

Price căzuse dete scaun. Zăcea pe parchet. Chipul său purta urmele unei spaime profunde. Zăcea cu genunchii ridicaţi şi cu mâinile crispate pe mânerul unui cuţit care-i ieşea din piept. Mac Allan

puse un genunchi în pământ lângă el. Barton, traversând repede hall-ul, veni lângă el.

— E... este...?

— Un doctor, un doctor. Există vreunul pe aici? strigă Mac Allan.

Işi trecu braţul pe după umerii lui Price şi-l ridică puţin.

Cineva mai frecă un chibrit. Price ridică cu greutate nişte ochi acuzatori şi îndureraţi, spre Mac Allan.

— Ţi-am spus-o eu, gemu el încetişor, ţi-am spus-o.

Apoi privirea i se îndreptă spre Barton în picioare în spatele lui Mac Allan. Expresia i se schimbă atunci. Trăsăturile contractate de suferinţă reflectară răutate şi hotărîre. Infăţişarea lui era aceea a unui animal în agonie scrâşnind din dinţi.

— Wanda... este... Wardfield.

Cuvintele îi ieşeau întretăiat din gură, apoi chipul i se crispă sub intensitatea sforţărilor pe cari le făcea, muşchii i se înţepeniră, un val de sânge îi ţâşni din gură stropind mâna lui Mac Allan, şi cuvintele i se stinseră pe buze. Numai un sughiţ mai persistă.

Era zgomotul unui vas care se goleşte. Membrele i se destinseră, corpul se muie, capul îi căzu pe piept iar ochii i se dădură peste cap.

Un tânăr deghizat în bufon şi ţinând în mână un chibrit îngenunchiă lângă Price. Mâinile îi tremurau.

— Sunt student în medicină, spuse el. Am să-l examinez. Poate îl voi ajuta cu ceva?

— Mi-e frică că nu, răspunse Mac Allan. In sfârşit vezi-l, dar cred că nu mai e nimic de făcut.

Il depuse încetişor pe Price jos şi se sculă. Ştia

că orice ajutor omenesc era deacum inutil. Price era mort.

Agitaţia era la culme în hall. O femee leşinase, altele vorbeau cu voce ţipătoare, cuprinse de panică şi numeroşi invitaţi se grămădeau înfriguraţi împrejurul lui Price. Chibrituri trosneau ici şi colo aruncând o lumină slabă asupra scenei sinistre şi jalnice.

Vcea lui Mac Allan se auzi în mijlocul învălmăşelii generale.

— Toată lumea să se liniştească, strigă el. Şi d-voastră, de aici, daţi-vă îndărăt, vă rog.

Se întoarse către Barton.

— Potoleşte oamenii ăştia, dacă poţi şi vezi ca nimeni să nu părăsească hall-ul. Pune să se telefoneze poliţiei, eu am să fac la repezeală un tur pentru a încerca să-l regăsesc pe omul îmbrăcat în călău.

— In călău! repetă Barton tresărind. Atunci ar fi omul care l'a înjunghiat pe Price!

— Da, aşa cred, şi îmi mai închipui că nici nu figura pe lista invitaţilor d-tale.

Se strecură cu vioiciune printre asistenţi şi ajunse la uşă. Cum era întuneric beznă, frecă chibrituri pentru a-şi găsi drumul. Nu prea avea speranţe să-l mai ajungă pe omul negru printre întortocherile întunecate ale vechiului castel. Graţie învălmăşelii care urmase după omorul lui Price, individul avusese tot timpul să ajungă la un adăpost sigur, sau chiar să se strecoare afară.

Prima persoană pe care Mac Allan o căuta era de altfel Wanda.

Vroia să încerce să lămurească ultimele cuvinte pe cari Price le scosese cu atâta greutate. Aceste cuvinte „Wanda... este... Wardfield" căpătau în mintea lui o importanţă capitală. Ce legătură putea

să aibă Wanda cu Wardfield? După cele ce-i spusese Price în timpul convorbirii din după-amiaza aceea, tânăra fată nu auzise niciodată vorbindu-se despre individul acela. Aşa încât Mac Allan vroia s'o găsească pentru a descoperi ce puteau să însemneze cuvintele acelea.

Urcă repede scara, şi o apucă pe coridorul care ducea la camera sa unde luă din geamandan o lanternă. Prevăzut cu această lumină se îndreptă în grabă spre camera Wandei. Intră şi plimbă fâşia de lumină de jur împrejur. In mijlocul podelei, unde-I aruncase ea în grabă, zăcea costumul de Chinezoaică pe care-l purtase la începutul balului. Sertarele scrinului erau larg deschise, iar rufele şi hainele împrăştiate peste tot arătau graba cu care-şi adunase obiectele care-i erau necesare. Dar Wanda dispăruse.

Mac Allan nu ştia ce să creadă. Pentru ce, se întreba el, îşi părăsise Wanda deghizarea, şi ce făcuse? Să fi ştiut ea din întâmplare că balul avea să se termine brusc la ora zece? Unde putea să fie?

Nemai având nimic de făcut acolo, părăsi camera. In coridor întâlni o servitoare zăpăcită, şi o interogă.

— Unde stă d. Davis?

— La capătul coridorului, domnule, ultima uşă pe stânga, dar toate luminile sunt stinse.

— O ştiu foarte bine, răspunse Mac Allan. Du-te la bucătărie şi spune tuturor servitorilor să se adune în sala mare unde s'a dansat. Să se prezinte la d. Barton la sosire. Grăbeşte-te.

Ii dădu o cutie de chibrituri.

— Ţine, asta îţi va ajuta să găseşti drumul dacă nu-l cunoşti.

Părăsind-o alergă spre camera lui Davis. Şi

acolo domnea cea mai mare dezordine. Sertarele mobilelor erau deschise şi diverse obiecte erau împrăştiate pe jos. Ii veni o idee. Se apropie de un dulap şi-l deschise. Hainele dispăruseră.

Deodată o lumină puternică de afară străluci în fereastră, se plimbă o clipă pe zidul opus. şi dispăru.

Mac Allan se repezi la fereastră. O maşină mare ieşea din aleea castelului. Deschise larg fereastra, şi se plecă în afară. Ploaia îi biciuia faţa. In depărtare se vedea luminiţa roşie dinapoi a maşinii depărtându-se din ce în ce şi farurile luminau împrejurimile punţii pe care tocmai se angaja. In momentul acela maşina încetini brusc şi se opri. Mac Allan asistă atunci la un spectacol care-l înlemni.

Farurile aruncau fâşiile lor de lumină puternică în ploaie şi întuneric asupra unei întinderi vaste de mare agitată din care ieşeau ici şi colo nişte pari rupţi, singurile vestigii ale punţii care existase înainte, şi care acum nu mai era decât o grămadă de resturi împrăştiate.

Un gol de un sfert de milă, în care marea îşi spărgea furioasă valurile, despărţea acum insula de uscat.

Un fluerat îi ieşi depe buze.

Inţelegea acum formidabilul zgomot care făcuse să se cutremure geamurile castelului, în momentul când se stinsese lumina.

Puntea sărise în aer sub efectul unui exploziv puternic. Ucigaşul, oricine ar fi fost, nu se strecurase printre invitaţi, deghizat, numai pentru a căuta ocazia să lovească. Ştia că avea să vină singură. Ştia că la ora zece puntea va sări în aer şi că lumina se va stinge. Şi că odată cu distrugerea punţii vor fi tăiate firele de telefon şi electricitate.

Insula va fi izolată în întuneric, cel puţin pentru restul nopţii, şi, ascuns undeva, asasinul n'avea decât să aştepte momentul să-şi reînoiască nelegiuirea.

Farurile se stinseră brusc şi întunericul de afară redeveni complect.

Mac Allan părăsi fereastra, traversă repede camera, coborî scările câte patru, şi alergă la uşă. O deschise, şi se repezi afară. Vântul pătrunzând cu furie în casă făcu să fâlfâie perdelele ferestrelor, apoi trânti uşa care se închise cu zgomot.

Coborî aleea cât de repede îl ţineau picioarele pentru a ajunge la punte. Ploaia încetase aproape, dar vuetul valurilor izbindu-se de coasta stâncoasă a insulei se amesteca cu muget ul uraganului.

Maşina era într'adevăr la intrarea a ceeace fusese cândva puntea, dar nimeni nu era înăuntru, şi nu părea să fie prin apropiere. Strigă din toate puterile:

— Wanda! Davis!

Luna apăru pentru o clipă printre norii alungaţi de vânt şi-şi aruncă razele palide asupra scenei. Creasta valurilor cari se agitau între insulă şi uscat se detaşa mai albă, dar castelul cu înaltele ziduri împrejmuitoare şi cu ruinele în spate alcătuiau o massă întunecoasă a cărei siluetă abea se distingea.

Mac Allan făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă din nou:

— Wanda! Davis!

Dar nimeni nu-i răspunse. Continuă să cheme, încercând să străpungă adâncimea întunericului, sperând mereu să descopere ceva. Nu înţelegea această tăcere. Davis şi Wanda sau persoanele cari ocupau maşina trebuiau să fie încă pe insulă. Nu puteau să fie departe. In orice caz, nu se întor-

seseră la castel pe aleea principală, căci i-ar fi întâlnit. Atunci, unde dispăruseră? Aveau de gând să rămână ascunşi undeva aşteptând o ocazie să ajungă pe uscat? Speranţe zadarnice. Ar fi descoperiţi odată cu venirea zilei, şi până atunci nici gând să poată părăsi insula.

Era gata să părăsească cercetările şi să se întoarcă înapoi, când ceva îi atrase atenţia. Văzu nedesluşit o siluietă lunguiaţă şi joasă care ieşind din insulă părea să alerge pe apă pentru a ajunge în larg. Era o barcă cu motor. Ascultând cu atenţie, distinse clar zgomotul neregulat al motorului. Barca se depărta repede pe o apă relativ liniştită la adăpostul coastei. Apoi deodată când ieşi din apăpost începu să joace pe creasta valurilor legănându-se şi învârtindu-se ca un dop în vârtejul apelor unei mori. Cu toate acestea, viteza ei nu părea să se micşoreze.

Aşadar, în felul acesta scăpaseră fugarii. Mac Allan aplecat peste resturile punţii, urmărea scena cu nelinişte, şi resimţea impresia de totală nepuţinţă în faţa unei drame care se desfăşura în faţa ochilor săi. Ii venea să urle „Intoarceţi-vă, nebunilor, întoarceţi-vă, căci vă duceţi spre nenorocire" dar ştia că vocea nu i-ar ajunge până acolo. Vântul venea din larg, şi strigătele nu i-ar fi auzite decât dela castel.

Barca nu ajunse prea departe. Mac Allan urmărind-o din ochi, o văzu scufundându-se într'un talaz enorm, spuma ţâşnind de amândouă părţile, apoi deodată zgomotul motorului încetă.

Nu-şi dădu bine seama de ceeace urmă. Imbarcaţia apăru în vârful unui talaz, şi păru suspendată în aer timp de o clipă. Un altul apăru şi în loc să-i meargă în întâmpinare barca dădu înapoi, se

lăsă pe o parte şi dispăru în gol. Apoi o văzu aruncată de colo până colo ca un dop, fără control.

Un nor gros şi negru acoperi luna în momentul acela, mascând şi puţina lumină care mai era.

De undeva din întuneric ajunse până la el un ţipăt de disperare. Mac Allan scoase o înjurătură. Işi închipuia ce se întâmplase. Barca cu motorul oprit se scufunda. Fără motor n'avea nici o şansă de scăpare.

Plecat înainte, mai încerca încă să străpungă întunericul. Luna se arătă o clipă, şi lumină marea furioasă. Imbarcaţia dispăruse.

Scoţând o nouă înjurătură, Mac Allan îşi smulse haina, îşi scoase pantofii, se strânse ghem în vederea unui efort disperat, şi se aruncă în apa spumegândă. Il cuprinse o răceală de ghiaţă, şi o clipă fu paralizat, dar reacţionă repede, începu să înoate voiniceşte în direcţia unde văzuse pentru ultima dată barca. Nu făcuse nici zece metri şi-şi dădu seama de inutilitatea efortului. Niciodată nu va ajunge la timp la locul nenorocirii. Vântul şi curentul se uneau pentru a-l împinge înapoi spre ţărm. Oricât de bun înotător ar fi fost, şi oricât de energie ar fi desfăşurat, nu înainta decât foarte încet.

Cu toate acestea nu se descurajă, şi continuă să lupte împotriva puterii curentului. Dacă printr'un noroc, se gândea el, naufragiaţii se agăţaseră de epavă, îi mai rămânea poate o şansă să-i salveze.

Ajuns la locul unde văzuse pentru ultima oară barca, se opri din înot şi privi împrejur.

La vreo 300 de metri înapoia şi spre dreapta sa întrezărea vag ruinele punţii. Drept înainte, ieşind dintr'o mică scobitură a coastei, un stăvilar forma un adăpost în care marea era mai liniştită.

Talazurile se repezeau peste stăvilar împrăştiând în aer o ploaie de stropi. Nici urmă de pasagerii bărcii.

Trebuiau să fie sau înecaţi, sau aruncaţi undeva pe coastă. Mac Allan îşi adună puterile şi îrotă în direcţia micului port. Ajutat de data aceasta de curent, ajunse curând acolo.

In interiorul digului apa era relativ calmă, şi câteva braţe îl aduseră la nişte trepte de piatră săpate în stâncă şi ducând la un mic debarcader în dosul căruia era o uşă boltită, săpată în zidul exterior.

Frigul care-I pătrundea făcea să-i clănţănească dinţii, iar membrele îi erau amorţite. După ce se căţărase cu greu până la debarcader, îşi urmă cu greu cercetările printre stânci, sforţându-se să descopere vreo urmă oarecare a naufragiaţilor. Dar întunericul şi stropii de apă cari-l învăluiau îi făceau sarcina mult prea grea. Ar fi trebuit nişte faruri puternice pentru a duce la bun sfârşit o asemenea întreprindere.

De două ori se opri şi chemă făcându-şi mâinile pâlnie, dar chemările lui nu găsiră ecou. In disperare de cauză, părăsi cercetările, şi se îndreptă spre uşa boltită, tăiată în zidul exterior.

Uşa trecută, se găsi pe un teren necunoscut.

In faţă, la o mică distanţă, turnul Ducelui îşi înălţa masa împunătoare şi dărăpănată. Dela uşa pe care o trecuse pornea o cărăruie îngustă care, înconjurând construcţia solidă, devia în unghi drept şi mergând dealungul unui alt zid, apoi, după cum îşi închipui Mac Allan, trebuia să se îndrepte spre castel.

Cărarea bine desemnată era uşor de urmat chiar în întuneric. Mac Allan porni cât putu de repede Vroia să ştie cu orice preţ ce deveniseră Wanda şi Davis. Ajuns la turnul Ducelui, el merse deu-

lungul zidului vreo 20—30 de paşi, apoi, ajungând la locul unde cărarea se bifurca în unghi drept, se opri pentru a trage cu urechea. I se părea că auzise ceva, ca un zgomot înăbuşit de luptă urmat de un ţipăt slab de spaimă.

Zgomotul se reînoi. Părea să vină dinăuntrul turnului. Mac Allan înaintă cât putu de repede, pipăind peretele cu mâinile pentru a găsi o deschizătură. Sunetul unui hohot de râs ajunse până la el.

La drept vorbind nu era un hohot de râş, ci mai curând un râînjet. Nota era ascuţită şi ciudată, exprimând mai curând un sentiment displăcut decât o bucurie sinceră şi adevărată.

Timp de o clipă, spiritul lui Mac Allan se întoarse spre zilele copilăriei. Işi aminti poveştile cu vampiri, fiinţele acelea negre şi teribile zburând în noapte. Sângele îi îngheţă în vine.

Zgomotul mai persistă câtva timp, apoi totul redeveni tăcut. Grăbi pasul şi sfârşi prin a descoperi o deschizătură în zid. O boltă mare de piatră. Înăuntru domnea un întuneric beznă. Intră.

Era atât de întuneric încât după 3—4 paşi nu mai distinse nici forma uşii în spatele său, şi, din nenorocire, îşi lăsase lanterna în buzunarul hainei pe care o lăsase lângă punte când se aruncase în apă. Cât despre chibrituri, erau ude, de neîntrebuinţat. Solul de piatră, înăuntru, era necioplit şi în unele locuri desfundat. Din loc în loc, grămezi de pietre şi de rămăşiţe căzute dela pereţi făceau trecerea periculoasă. Mac Allan se poticni şi căzu, jupuindu-şi genunchiul şi piciorul. Îi scăpă o înjurătură. Şi, din nou, auzi confuz râsul acela batjocoritor. N'ar fi putut să fixeze direcţia din care venea.

Rămânând nemişcat, cu urechea la pândă, aşteptă ca zgomotul să se repete, sperând, de data aceasta,

să prindă direcţia. Avea senzaţia neliniştitoare de a a se simţi pândit de către cineva ca e, la adăpostul întunericului, îi urmărea toate mişcările, aşteptând momentul potrivit pentru a-l lovi.

Dar zgomotul nu se mai repetă. Nu auzea decât şueratul vântului şi răpăitul picăturilor de ploaie căzând pe lespezi prin acoperişul în ruină. Nu cunoştea locul şi, fără lumină, se vedea redus la neputinţă. Singurul lucru de făcut era să se întoarcă la castel şi să aducă ajutoare cu torţe pentru a urma cercetările.

Făcu cale 'ntoarsă cu mâinile întinse pentru a pipăi peretele care-l conduse până la bolta intrării. Afară, întunericul se mai micşorase puţin. O porni pe cărare grăbind paşii.

Apropiindu-se de castel se găsi însă pe teren necunoscut. Cărarea ajungea la o uşă mică în dosul casei. Această uşiţă era întredeschisă, ca şi cum ar fi ieşit cineva în grabă pe acolo. Pe moment nu dădu importanţă faptului. Era rebegit de frig şi nu dorea decât un lucru: să istorisească povestea cu barca şi cu zgomotele auzite în turn, în fine să caute ajutoare pentru Wanda şi Davis, dacă mai exista o şansă să fie scăpaţi.

Înăuntru domnea un întuneric profund, dar locul era cel puţin uscat. Pipăi cu degetele dealungul peretelui şi înaintă cu precauţie. Urmă astfel un coridor, coti la un colţ şi urcă câteva trepte. Acolo, simţi un covor sub picioare şi o senzaţie de căldură îi arătă că se afla într'o parte a casei unde era calorifer. Era pentru el o uşurare, asigurarea că va întâlni curând pe cineva. Cunoaşterea relativă a locurilor îi permise să creadă că era prin preajma camerelor servitorilor.

Îşi continuă drumul cu mâna pe perete, şi, la capătul unui alt coridor, ajunse la uşa unei camere.

Se gândi că ar putea găsi acolo nişte chibrituri. Impinse uşa şi intră.

Pipăind ajunse la cămin, dar nici urmă de chibrituri. Mai departe, mâna sa întâlni o mobilă lipită de perete. Acolo găsi un candelabru prevăzut cu o lumânare, împreună cu o binecuvântată cutie de chibrituri. Frecă un chibrit.

La lumina acestuia văzu că se află într'o cameră nelocuită, undeva în dosul camerelor servitorilor. Lângă perete era un pat de fier, cu somiera acoperită numai de o saltea. Aprinse lumânarea şi se uită împrejur. Lumânarea era abia începută şi din plafon atârna un bec.

Mac Allan, chibzui, mirat.

Nu era poate decât un amănunt, dar nu prilepea prezenţa candelabrului în această cameră. Inainte de stingerea luminii nu fusese nevoie de acest mijloc de luminat. Era posibil să fi trecut cineva pe acolo după para de lumină şi să fi lăsat lumânarea? Şi în acest caz care să fi fost motivul?

Ridică candelabrul şi se uită împrejur.

Un amănunt îi atrase atenţia. Salteaua era ridicată la mijloc ca şi cum un obiect voluminos ar fi fost băgat dedesubt. Mac Allan făcu un pas înainte. apucă salteaua şi o trase repede spre el.

Pe somieră se afla un mojobol de stofă neagră: costumul unui călău din evul mediu.

Asasinul se descotorosise aşadar în felul acesta de deghizarea sa. Mac Allan nu se opri să-şi explice prezenţa acestor haine în acel loc. Ceea ce-l preocupa mai mult, în acest moment, era să caute ajutoare pentru Wanda şi Davis. Puse costumul sub braţ, luă candelabrul şi fugi repede în camera sa unde ascunse hainele, apoi coborî.

Nişte luminiţe palide luminau, ici şi colo, sala

de dans. Stinse lumânarea şi o puse undeva înainte de a intra. Nu voia să se vadă obiectul în mâna lui pentru a se ghici unde-l găsise.

Pătrunse aşadar în salon ud până la piele şi cu apa curgând şiroae depe el. In timpul absenţei sale fuseseră aprinse două lumânări, slabă lumină pentru o cameră atât de vastă. Invitaţii adunaţi în grupuri mici stăteau de vorbă, înspăimântaţi. Chipurile lor palide contrastau jalnic cu veselia şi bogăţia costumelor lor. In momentul când Mac Allan intră, toate privirile se întoarseră spre el şi conversaţiile încetară. Apoi i se puseră întrebări din toate părţile.

— Ei bine?... Unde ai fost?... Ai găsit ceva?...

Barton se apropie în grabă.

— Te aşteptam cu nerăbdare, spuse el. Mă duc în căutarea asasinului şi iau cu mine câţiva oameni. Eşti înarmat, nu-i aşa?

Şi apoi dintr'odată:

— Dar, Dumnezeule! Ce ţi s'a întâmplat? Eşti ud până la piele!

— Da, am făcut o baie. Wanda...

— Ai văzut-o? întrerupse Barton cu un aer neliniştit. Nimeni nu ştie ce-i cu ea. Nu-i în camera ei?

— Nu, reluă Mac Allan, şi nici d. Davis. Dar o barcă cu motor s'a scufundat nu departe de insulă. Am motive să cred că erau înăuntru. Ar trebui cercetată numaidecât coasta cu nişte torţe.

— O barcă care s'a scufundat lângă insulă! repetă Barton. Şi crezi că Wanda şi cu Davis erau înăuntru? Dar e absurd! Ce-ar fi putut face cu barca pe aşa o noapte?

— Să fugă, îmi închipui, replică sec Mac Allan. Au încercat să fugă cu o maşină, şi, găsind puntea dărâmată, au luat barca, este...

— Să fugă, i-o tăie Stornton, furios. Vrei să spui

că... dobitocul acela tânăr a reuşit s'o convingă pe Wanda s'o şteargă cu el? Dacă pun vreodată mâna pe el...

De data asta fu Mac Allan acela care întrerupse.

— O să rămânem aici toată noaptea să discutăm, sau mergem în căutarea lor şi încercăm să le venim în ajutor? Dacă au reuşit să scape de naufragiu şi nu le venim grabnic în ajutor, vor muri de congestie.

— Să scape de naufragiu! murmură Barton. Nu cumva îi crezi înecaţi?

Vorbea în şoaptă, zdrobit. Cu fruntea în mâini, părea gata să leşine. Mac Allan încruntă sprâncenele. Nu vroia să se arate indiferent la durerea lui, dar înţelegea să se ia măsuri numaidecât.

— Nu sunt sigur că s'au înecat, răspunse el cu răbdare. Era un curent foarte puternic spre ţărm, poate au fost aruncaţi pe uscat.

— Să lăsăm vorba şi să facem ceva, interveni Stornton cu voce aspră. Mac Allan are dreptate. Cine vine să-i caute?

Câteva voci bărbăteşti răspunseră la chemare. Barton ridică mâna pentru a cere tăcere.

— Vă mulţumesc tuturora, spuse el. Norton veni veni cu mine împreună cu doi servitori, vom cerceta coasta de nord. Hard, Valting şi Mundwigh — se adresa altor trei invitaţi — intendentul vă va conduce să căutaţi la est. N'au putut să ajungă nici pe coasta de sud, nici pe cea de vest. Cred că aveţi cu toţii lanterne, fie asupra voastră, fie în automobile. Ceilalţi vor rămâne în acest salon să vegheze asupra femeilor. Nu vă mişcaţi de aici căci asasinul se plimbă liber pe afară.

Se îndreptau toţi spre uşă când se auziră în hall nişte paşi şovăitori şi Davis apăru în prag. Se sprijini de uşă părând istovit. Apa îi curgea şi-

roaie depe haine şi o şuviţă de sânge îi curgea într'o parte a capului.

Barton înaintă şi-l apucă de umeri, scuturându-l cu violenţă.

— Unde-i fata mea? Unde-i Wanda? Ce-ai făcut cu ea, ticălos mizerabil?

Davis era prea slab pentru a opune cea mai mică rezistenţă. Se clătina pe picioare, iar capul i se bălăbănea.

— Omul în negru, murmură el într'un suflu. A apucat-o şi a luat-o cu el. Omul în negru!

— Omul în negru! urlă Barton. Ce dracu'-mi spui? Care om în negru?

Se auzi un murmur de spaimă în asistenţă. Femeile se strânseră una lângă alta sub impresia groazei. Mac Allan se strecură între Davis şi Barton şi-l dădu deoparte pe acesta.

— Destul, tăie el brutal. Pentru numele lui Dumnezeu, daţi-i un întăritor acestui nenorocit, pentru ca să ne poată istorisi povestea sa. Nu vedeţi că leşină?

Il conduse pe Davis până la un fotoliu şi-i ajută să se aşeze. Cineva aduse o sticlă de whisky şi turnă o porţie bună într'un pahar pe care-l băgă între buzele lui Davis.

— Dă asta pe gât, făcu Mac Allan, şi vino-ţi în fire. Nu te grăbi, căci altfel încurci toate. Ai avut de gând să fugi cu Wanda, nu-i aşa? In faţa podului distrus aţi luat barca cu motor? Atunci, ce s'a întâmplat?

Băutura făcu să revină puţin culorile în obrajii lui Davis, dar mai era încă scuturat de un tremur nervos. Mac Allan se plecă asupra lui într'o atitudine aproape prietenească, ceilalţi invitaţi stând roată împrejurul lor. Stornton îşi făcu brutal loc să treacă, cu faţa roşie de mânie

— Vorbeşte, ticălosule, sau am să te silesc eu s'o faci. Ce s'a făcut Wanda?

— Te rog, lasă-l să spună liniştit ce ştie, interveni Mac Allan nerăbdător. Am să gâtui pe primul dintre voi care-l întrerupe. Ha', Davis, ce s'a întâmplat?

— Motorul... s'a oprit, bâlbâi Davis. Fără asta am fi ajuns la coastă. Rezervorul era aproape gol, când ar fi trebuit să fie plin, căci îl umplusem chiar eu azi dimineaţă.

— A fost aşadar cineva care vroia cu orice chip să fie sigur că nimeni nu va putea să părăsească insula, comentă Mac Allan, Dar, n'are importanţă. Şi barca s'a scufundat. Şi după aceea?

— Am căzut în apă, răspunse Davis. Din fericire, eram lângă coastă, şi curentul a fost de partea noastră. Am reuşit să ajung la ţărm. Am fost aruncaţi la vreo 30 de metri de debarcader. Am rătăcit încoace şi încolo şi Wanda şi-a scrântit piciorul. Singurul lucru care ne rămânea de făcut era să ne întoarcem la castel.

— Şi atunci? grăbi Mac Allan.

— Eram sleiţi şi Wanda abia putea să meargă, trebuia aproape s'o duc în braţe. Pe când treceam pe lângă turnul Ducelui, ieşi brusc un bărbat de acolo şi ni se puse în cale. Era îmbrăcat într'o robă neagră din cap şi până'n picioare. Aveam de gând să-i cer să-mi ajute pentru Wanda, dar, înainte ce a fi putut deschide gura, el scoase un strigăt sălbatec şi mă lovi atât de tare încât căzui. Il văzui aplecându-se, apucând-o pe Wanda, şi trăgând-o după el în turn.

„Mă sculai cu greu şi-l urmării, dar întunericul beznă dinăuntru mă împiedica să văd ceva. O strigai zadarnic pe Wanda; trebue să fi leşinat, căci nu-mi

răspunse. Crezui că aud ceva, mă repezii, dar căzui lovindu-mă de o piedică.

„Căpătai apoi o lovitură de măciucă şi pierdui conştiinţa.

„Nu ştiu cât timp am rămas acolo, în starea asta, dar, când mă trezii, liniştea se restabilise. Zăpăcit cum eram, îmi trebui timp până să găsesc eşirea. Odată afară, m'am întors aici.

Mac Allan îşi dădu seama că trebuia să fi ajuns la turnul Ducelui imediat după aceste evenimente. Davis mai era încă acolo, fără îndoială, întins leşinat, pe când el îşi căuta drumul prin întuneric.

— Pare-se, Barton, că fata dumitale a căzut în mâinile lui Wardfield, interveni Stornton. Ce ai de gând să faci în privinţa asta?

In vocea lui era o intonaţie ciudată care-l surprinse pe Mac Allan.

Barton răspunse imediat. Vorbea liniştit şi orice violenţă dispăruse din purtarea sa. Felul său de a fi era acela al unui om care, găsindu-se într'o situaţie dificilă, trebuie să ia cu răceală o hotărâre grabnică.

— Să-l urmăresc ca pe un câine turbat, spuse el, este singurul lucru de făcut.

Se întoarse către Davis.

— Dumneata, retrage-te în camera dumitale şi rămâi acolo. Am să-ţi vorbesc mai târziu.

Işi îndreptă apoi privirea asupra cercului invitaţilor.

— Asta schimbă situaţia, adăugă el. Vă rog pe toţi să nu vă mişcaţi din această cameră, înţelegeţi, inclusiv bărbaţii. Am să-l iau pe Stornton cu mine împreună cu trei servitori.

— Ei, drăcie! protestă Norton, înţeleg să vă însoţesc şi eu. La urma urmei, dacă are cineva drep-

ful să alerge în ajutorul Wandei, atunci mi se pare că eu sunt cel mai indicat.

— Nu, n'am să te iau, declară Barton cu hotărîre. Nu iau decât oamenii cari cunosc insula şi sunt înarmaţi. Dumneata n'ai face decât să ne încurci, fără să mai socotesc riscurile de a fi omorât. Fiţi atenţi, banditul acesta este în libertate şi are un revolver. Atâta vreme cât veţi rămâne aici împreună nu veţi avea nici un risc.

Se întoarse către Mac Allan.

— Mi-ar fi plăcut să te am lângă mine, dar eşti istovit, şi incapabil să faci un nou efort. Ce ai mai bun de făcut este să bei ceva cald şi să te bagi sub plapomă. Ai face bine, totuşi, să te încui pe dinăuntru.

— Sunt adânc mâhnit că trebue să cedez dorinţei d-tale, replică Mac Allan, dar recunosc că ai dreptate. Nu v'aş putea urma în halul în care sunt. Mai mult încă, n'am arme, şi nu cunosc locurile. Urările mele vă întovărăşesc, Barton. Sper că vei reuşi să-ţi eliberezi copila.

— Mulţumesc. Acum trebue să plecăm. Eşti gata, Stornton? Ai revolverul nu-i aşa?

— Da, îl am în camera mea.

— Du-te de-l ia, te aştept la intrare, grăbeşte-te.

Barton, Stornton şi cei trei feciorii părăsiră camera. Ceilalţi invitaţi începură să vorbească, foarte surescitaţi. Norton şi un altul se apropiară de Mac Allan.

— N'o să le fie prea uşor, observă Norton. Pentru ce nu vrea ca să-l ajutăm? Ce dracu', nu-i nici un motiv să stăm cu toţii grămadă aici.

— Barton are dreptate, cred, explică Mac Allan. După cum a şi spus, cunoaşte insula şi este înarmat, la fel cu tovarăşii săi. Omul acela în negru este un ucigaş. Dacă vreunul dintre voi s'ar apropia de

el fără a avea revolverul în mână, ar fi în stare s'o omoare pe Wanda înainte ca cineva să fi putut face ceva, pe când un glonte cu noroc l'ar putea scoate imediat din luptă. Pornind toţi, să rătăciţi la întâmplare prin insulă vreo jumătate de duzină dintre voi şi-ar lăsa pielea acolo. Aşa încât, credeţi-mă, nu vă mişcaţi de aici.

Se întoarse către Davis, îl luă de braţ şi-l ajută să se scoale din fotoliu.

— Am să te conduc în camera dumitale.

Odată ajunşi acolo, îl aşează pe pat.

— Acum, continuă el, aş vrea să-ţi pun vreo două întrebări înainte de a mă retrage. Eşti sigur că ai umplut rezervorul cu gaz azi dimineaţă?

— Da, am turnat vreo 50 de litri, şi nimeni nu s'a servit azi de ea.

— Altceva, urmă Mac Allan. Există treceri secrete cari leagă castelul de turnul Ducelui?

— Nu cred.

— Atunci cum ar putea cineva să treacă dela turn la castel fără să se ude pe o noapte ca aceasta?

— Habar n'am. Există, într'adevăr, o subterană care pleacă dela turn, dar ajunge la faleză. Nimic, după câte ştiu eu, nu vine încoace.

— Dacă ar exista una, ai şti-o dumneaata? insistă Mac Allan.

— Cred că da. Wanda mi-ar fi vorbit. Cunoaşte foarte bine proprietatea.

— Mulţumesc. Asta-i tot ce voiam să ştiu.

Se întoarse în grabă în camera sa, îşi scoase vestmintele ude şi se şterse cu un prosop burete. Apoi îmbrăcă un alt costum, înghiţi un whisky zdravăn şi se apucă să examineze roba neagră pe care o ascunsese mai înainte.

Era absolut uscată.

„E într'adevăr curios, chibzui Mac Allan. Acest costum pe care-l găsise nu se putea să fi fost purtat de către omul în negru care, după poveştile lui Davis, o răpise pe Wanda. N'ar fi putut să ajungă la turnul Ducelui, astfel îmbrăcat, fără a se uda. Şi n'ar fi avut nici posibilitatea materială să se întoarcă la castel şi să se schimbe în timpul pe care-l întrebuinţase Mac Allan pentru a face acelaş parcurs, afară dacă ar fi cunoscut un drum mult mai scurt.

Candelabrul pe care-l găsise în camera de jos părea, atunci, să capete o oarecare importanţă. Pentruce să-I fi lăsat cineva în camera aceea care avea lumină electrică dacă nu fiindcă prevăzuse o întrerupere de curent? Ucigaşul ştia deci că se va produce până la ora zece. Exact la ora aceea îl înjunghiase pe Price, ieşise în goană din sala de bal, ajunsese în camera aceea nelocuită, aprinsese lumânarea şi-şi desbrăcase în grabă costumul negru. Odată asta îndeplinită, putea să fi revenit să se amestece printre ceilalţi invitaţi fără să atragă bănuieli, singurul indiciu putând să-l trădeze fiind deghizarea sa.

Dar dacă presupunerile lui Mac Allan erau întemeiate. ucigaşul trebuia să fi avut acces la castel cu mult înainte de începerea serbării. Nu putea să fi venit împreună cu ceilalţi invitaţi. Avusese desigur un complice în casă.

Apoi mai era povestea lui Davis spunând că Wanda fusese răpită de către un om în negru. Aceasta complica grozav problema, căci dacă afirmaţia lui Davis era exactă, atunci răpitorul tinerei fete nu putea fi ucigaşul lui Price. Trebuiau deci să fi fost doi oameni în negru. Atunci, dacă erau doi, gândi Mac Allan, era posibil să mai fi fost şi

alţii. Wardfield avea poate mai mulţi oameni astfel îmbrăcaţi, ascunşi în proprietate.

Mac Allan strânse costumul de călău pe care pusese el mâna, şi-l băgă în geamantanul său pe care-l încuie cu cheia şi-l băgă sub pat. Apoi îşi curăţi şi uscă revolverul.

Tocmai când îl încărca auzi un zgomot. Se sculă cu arma în mână.

Uşa se întredeschise şi femeea cu părul roşu, Daphné Masters, apăru în prag. Zărind revolverul ea scoase un ţipăt de spaimă şi se dădu înapoi.

Mac Allan dădu revolverul la o parte.

— Ce doreşti?

— O! Mi-ai făcut o spaimă grozavă! Am crezut, o clipă, că vei trage asupra mea.

— Intr'adevăr, eram gata-gata, ripostă Mac Allan. De ce nu eşti jos, în sala de dans? N'ai fi avut decât ceea ce meriţi dacă aş fi tras.

Păru încurcată.

— Doream să te văd, aşa că am şters-o fără ca să bage cineva de seamă. Trebue să fi trecut prin momente grele afară. E admirabil ceeace ai făcut dumneata, să te arunci în apă şi să te expui astfel, dar nu te poţi culca acum. Nu trebue. Mă înţelegi?

— Şi pentruce, mă rog?

— Pentrucă... desigur că înţelegi motivul. Ai venit aici ca să-l păzeşti pe Price, nu-i aşa? Şi n'ai reuşit. A fost asasinat cu toate sforţările pe care le-ai făcut. Pe de o parte, într'adevăr simt că este în parte din vina mea.

— Vina dumitale? repetă Mac Allan, uluit. Intru cât este greşeala d-tale?

— Ei bine!... din cauza mea nu l'ai păzit mai cu grijă. Wanda, ştii, nu credea în povestea unui omor. Era convinsă că d. Barton te chemase pentru a o

supraveghia pe ea şi pe Davis. Proecta s'o şteargă din sala de bal la ora zece, aşa încât m'a rugat să te reţin în timpul primelor dansuri, şi să-i uşurez astfel fuga. N'a vrut ca s'o urmăreşti şi să ştii unde se ducea. Iată pentruce am insistat să te am drept cavaler la începutul balului. Dacă n'ai fi stat cu mine, ai fi veghiat mai bine asupra lui Price.

Luă un răgaz.

— Imi fac imputări amare, continuă ea apoi. Imi închipui că eşti supărat, nu-i aşa? Şi acum, singurul lucru care-ţi rămâne de făcut, este să-l descoperi pe asasin. Dă-ţi seama că dacă-l găseşte d. Barton, va fi reuşit acolo unde dumneata ai dat greş. N'ai să accepţi asta, aide!

— Toate-s bune, dar greşeşti. N'am fost chemat aici ca să-l ocrotesc pe Price.

— Nu? făcu ea, mirată. Cu toate astea toată lumea de aici era convinsă!

— Adevărat? E interesant de ştiut. Mă întreb cine le-a spus-o.

— Nu ştiu nici eu. Era zvon public. Când ai părăsit sala, după asasinat, am crezut cu toţii că ai plecat în căutarea ucigaşului.

Il privi fix.

— Dar sunt năucă. Ţi-ai schimbat hainele. Aşadar n'aveai de gând să te culci. Vroiai să porneşti în căutarea vinovatului.

— Ascultă-mă, explică Mac Allan. Cineva pentru un motiv pe care nu-l cunosc, pare să fi împrăştiat zvonul că venisem în scopul de a-l apăra pe Price. Dacă vrei să ştii adevărul adevărat, m'a chemat într'adevăr, pentru acest motiv. dar am refuzat net. L'am sfătuit să se adreseze poliţiei. Aşa încât poţi fi liniştită. Oricâtă plăcere mi-a făcut să dansez cu dumneata, farmecele d-tale nu m'ar fi făcut nicio-

dată să neglijez un serviciu pe care aş fi acceptat să-l îndeplinesc.

Daphné roşi.

— Atunci, dacă nu-l păzeai pe Price, pentruce ai rămas aici? Nu erai prieten cu d. Barton, mi se pare?

— Nu într'adevăr, nu cred. N'am rămas, cu toate acestea, decât fiindcă mi-a cerut-o el când, după ce terminasem cu Price, era să pornesc spre Londra. Ai putea să comunici asta persoanelor pe cari vei avea ocazia să le întâlneşti.

— O voi face, şi voi adăuga că... te porneşti în căutarea asasinului.

— Dacă o faci, vai de dumneata! Întoarce-te imediat în sala de bal şi asigură pe toată lumea că m'am culcat. Spune-le că mi-e grozav de frică dacă vrei, şi că voi trage asupra primei persoane care-mi va bate în uşă.

—O! protestă ea. Atunci, nu vrei să se ştie că te pui în căutarea asasinului?

— Trebue recunoscut că nu laşi să ţi se scoată uşor o idee din cap! zâmbi Mac Allan. Du-te şi vezi să nu fii omorîtă în drum. Nu ţin să calc peste cadavrul d-tale când voi coborî.

Ii întinse grav mâna. Mac Allan o strânse.

— Noroc!

— Mulţumesc, şi acum şterge-o, ţi-o repet.

Plecă, şi Mac Allan începu să fluere gânditor. Cineva îşi dăduse deci o osteneală nemaipomenită să facă lumea să creadă că el avea să alerge după ucigaş. Se întreba în ce scop.

Barton şi cu cei trei acoliţi ai lui îl aşteptau lângă uşă pe Stornton. Era foarte prost dispus.

— Ştie vreunul dintre voi ceva? întrebă el cu jumătate de voce şi cu ton furios. Vă spun că Ward-

field trebue să fi scăpat într'un fel sau altul. Unde este Carrwers? L'ai văzut de curând, Morth?

— Ultima dată când l'am văzut, replică feciorul cel mai mic îi ducea haleala lui Wardfield. Nu l'am mai revăzut de atunci.

— Şi tu, Parkers?

— Nici eu, dar nu l'am căutat.

Barton făcu un gest de mânie la culme.

— Ei, drăcia dracului! Atunci l'ați pierdut? La ce vă mai folosesc ochii?

— Am avut multe treburi şi fără să mă ocup de Carrwers, răspunse Morth, nu l'am văzut, într'adevăr, pe aci, dar am crezut că l'ai trimis undeva cu treburi.

— Şi eu, adăugă celalt. Spune, şefule, nu crezi, sper, că Carrwers să ne fi trădat şi să fi lăsat tipul să scape? Carrwers n'ar face niciodată un asemenea lucru; o! nu, nu. Carrwers, este un om sincer.

— Nu ştiu ce s'a întâmplat, reluă Barton furios. Tot ce ştiu este că Carrwers a dispărut şi că Wardfield, pare-se, a luat câmpii. Trebue să punem mâna pe el. Bine că nu-l vom avea pe Mac Allan în spinare.

— Credeam, din contră, că doreai colaborarea lui, remarcă Parkers, feciorul cel înalt.

— Ei bine! nu-i nevoie s'o mai credeţi, asigură Barton. Crezusem întâi că s'ar putea simula un atentat împotriva lui în întuneric. Corpul lui Wardfield ar fi fost găsit în direcţia în care ar fi ripostat el, şi moartea lui pusă în seama lui Mac Allan. Acest plan era bun atâta vreme cât îl aveam pe Wardfield în mâinile noastre. I-am fi aşezat cadavrul la locul voit pentru această înscenare. Dar ne-a scăpat, şi, acum, trebue să-l prindem cu orice preţ şi să-l omorîm.

— Şi Stornton? întrebă Morth, care-i rolul lui în toate astea?

— Lăsaţi-I în grija mea. Acum, tăcere, nici un cuvânt în plus — cel puţin pentru moment. Stornton nu trebue să-şi dea seama de nimic. Voi n'aveţi decât să vă spuneţi, şi să mă lăsaţi să vorbesc. Dar trageţi asupra lui Wardfield imediat ce-l veţi vedea. Ne-am înţeles, nu-i aşa?

— Înţeles, în regulă, replică Morth.

Stornton venea în clipa aceea şi Barton se întoarse către el.

— A! ai venit, în sfârşit. Ai revolverul? Bine, mergem la turnul Ducelui. Davis spune că Wardfield a dus-o pe Wanda acolo. Poate mai este încă. Dacă vezi omul, nu mai sta la discuţie, nu trebue să mai insist, nu-i aşa?

— Înţeles, răspunse Stornton fioros. Ştiu ce am de făcut dacă-l văd pe Wardfield. Să mergem.

CAPITOLUL VII

Wardfield se aşează ghemuit pe solul celulei care-i servise de închisoare. Lampa din plafon arunca o lumină palidă.

Se uita la Wanda, şi pe chipul său se reflecta bucuria.

Infăţişarea lui era aceea a unui nenorocit care a descoperit o mină de aur.

Nu ştia motivul pentru care fata lui Barton, depe hainele căreia apa curgea şiroaie, se aventurase afară pe o noapte atât de înspăimântătoare. Nici nu-I interesa de altfel. Ii era deajuns că, printr'un noroc neaşteptat, o avea în mână.

Nu mai avea nevoie, acum, să se ducă să-i caute pe Barton şi pe complicii lui pentru a-i lovi. Ii aştepta fără teamă, şi după ce-I vor fi descoperit

era în situaţie să poată sta de vorbă cu ei. Gândul condiţiilor ce-şi propunea să le impună făcea să-i strălucească astfel ochii de bucurie. Soarta, favorizându-l astfel, îi dădea posibilitatea să trateze pe picior de egalitate. I se părea imposibil ca, dintr'o asemenea luptă, să nu iasă victorios. Roata se întorsese de partea lui. Duşmanii lui, se gândea el, erau acum la discreţia lui.

Wanda, întinsă pe jos, se odihnea liniştită, cu vestmintele ude lipite de corp. Ochii îi erau închişi iar din părul negru în dezordine curgea apa. Leşinată cum era, dădea impresia de părăsire şi de inocenţa unui copil adormit. Wardfield o privea cu un ochi indiferent. Starea în care se găsea nu-i făcea deloc milă. N'o privea decât ca pe un instrument pus de către soartă în mâinile lui pentru a-i servi drept armă împotriva lui Barton. Impietrit cum era, insensibil la durere sau la groază, nu-l mai interesa decât succesul sau înfrângerea sarcinei pe care şi-o impusese. Suferise atâta în ultimii 25 de ani încât totul îi devenise indiferent. Nenorocirea îl oţelise. Pe vremuri, fusese încrezător, şi-ar fi reproşat să cauzeze cel mai mic rău semenului său, credea în bunătatea tuturor. Asta-l pierduse. Acum se oţelise în contact cu nenorocirea. Sufletul său era închis oricărui sentiment de milă. Era mândru de asta.

Astfel îşi justifica el, lui însuşi, purtarea faţă de Wanda. Ii era impusă de către planul său de campanie. Cu toate acestea, uitându-se la ea nu putea să nu se gândească la faptul că Wanda era fata soţiei sale. Fata lui Barton. Acest gând îl făcu să se aplece asupra ei pentru a-i examina mai deaproape trăsăturile, sforţându-le să le regăsească pe cele ale necredincioasei. Constată o oarecare ase-

mănare în ovalul feţii şi în diverse amănunte. Era într'adevăr copilul soţiei sale.

Gândindu-se la tovarăşa lui de altădată, un val de amărăciune îl cuprinse. Îşi aminti de ziua căsătoriei sale, mândria şi fericirea pe cari le simţise. Îşi aminti de Barton, bătându-l prieteneşte pe spate, şi urându-i noroc. Şi luna de miere în Cornwall unde se cătărau pe stânci în micul golfuleţ pustiu pe care-l descoperiseră. Se scăldaseră în marea adâncă şi răcoroasă. Ghemuit în celula aceea groaznică, simţea căldura soarelui căzându-i pe umeri la ieşirea din apă. Revedea pe soţia sa râzând, cu ochii într'ai Lui, pe când o ajuta să se urce pe stânca pe care şedea el. Era fericirea atunci.

După luna de miere, locuiseră un timp într'o căsuţă din Westminster. Inainte de căsătorie, călătorise în Persia şi Turcia pentru afaceri, şi îşi amintea seara aceea când, stând de vorbă cu Cynthia, decisese să-şi încerce norocul în America. In ţara aceea, un om energic şi priceput avea ocazii de mine de petrol. Cynthia îl va întovărăşi. Marea decizie fusese luată în sfârşit. Ii spuseseră şi lui Barton, care, numaidecât, propusese să meargă cu ei. Îşi amintea cu nespusă amărăciune, ce mare le fusese bucuria să-l aibă cu ei.

Scene din viaţa sa trecută, înainte de anii de închisoare, se desfăşurau în faţa ochilor săi, ca într'un film. Plimbările cu Cynthia şi cu Barton de-alungul malurilor lacului Michigan. Barton jucând tennis într'un campionat în aplauzele Cynthiei şi ale sale. Copilaşul, copilaşul său, zbătându-se în leagăn, şi scoţând strigăte speriate când tatăl său se apleca spre el, apoi prinzându-i două degete şi servindu-se de ele pentru a se sălta pe picioare. Cynthia se întorcea către Barton şi-i spunea: „Nu-i

frumoasă?". Acesta îi răspundea: „Seamănă cu mama-sa".

Barton şi Cynthia veneau să-l vadă în haine de seară înainte de a pleca la bal, căci, ca inginer-expert, era prea ocupat cu lucrările pentru a putea merge cu soţia sa. Era recunoscător prietenului său că vrea să-l înlocuiască în asemenea ocazii.

Şi apoi...

Se schimbase în mod curios. Il privea într'un fel ciudat, ca şi cum i-ar fi fost milă de el. Felul ei de a fi devenise mai puţin lămurit, mai nehotărît, ca şi cum i-ar fi fost frică de el. Işi amintea că-i vorbise lui Barton despre asta, şi el îi răspunsese:

— Nu-i nimic, este un capriciu. Nu cunoşti femeile, are să-i treacă.

Il crezuse. Nicio bănuială nu-i trecuse prin minte până în momentul arestării sale. Chiar după aceea, tot nu înţelesese. I se părea imposibil, monstruos, ca un om, prietenul său în care avea mai multă încredere decât în oricine pe lumea aceasta, să-l fi despuiat cu nepăsare, să-i fi furat ce-i era mai drag decât orice — femeia, copilul şi libertatea. Chiar acum, după ce trecuseră atâţia ani, era înmărmurit, nu înţelegea cum i se putuse întâmpla un asemenea lucru. Ce tâmpit fusese.

Pleoapele Wandei se mişcară. Intinse picioarele şi, făcând o sforţare, se sprijini într'un cot, apoi se uită la el cu ochi mari.

— Mi-e atât de frig, se plânse ea într'un murmur.

Incercă să se scoale, şi scoase un strigăt din cauza durerii dela gleznă.

Tremurând, ea îşi apropie genunchii pentru a-şi pipăi piciorul.

— Mă doare tare, suspină ea.

Apoi ochii i se îndreptară spre omul de lângă ea.

— Cine eşti d-ta? Pentruce m'ai adus aici? Imi aduc aminte de d-ta, mi se pare, din timpul balului. Mă întrebam cine erai.

— Mă numesc Wardfield. Acest nume îţi spune ceva?

Clătină din cap.

— Nu. Cred că eşti un prieten de-al tatălui meu?

Tremura şi era sub impresia unei deprimări profunde. Wardfield o privea cu indiferenţă. Continua să caute pe chipul ei alte asemănări cu soţia sa moartă a cărei memorie o ura. Faptul că era îngheţată şi nenorocită nu-l impresiona deloc. Nu era nici mulţumit, nici nemulţumit. Rămânea absolut nesimţitor.

— Pentruce m'a adus tata aici? întrebă ea. Şi Jimmy, ce-i cu el?

Vocea ei era slabă, resemnată. Vorbea ca cineva care, sub izbitura unei nenorociri înspăimântătoare, rămâne amorţit.

— Nu tatăl d-tale, ci eu te-am adus aici. Probabil că nici nu ştii unde eşti.

— O!

Acest răspuns părea s'o buimăcească.

— Dar pentruce ai făcut-o? dacă... dacă ai făcut-o pentru a mă ascunde, e drăguţ din partea d-tale, dar asta nu mai serveşte la nimic. Voi trebui să-l înfrunt acum sau mai târziu.

Lacrimi îi curgeau dealungul obrajilor. Plângea deschis, neîncercând să-şi ascundă durerea. Se simţea atât de nenorocită!

— Ştii, nu se putu împiedica Wardfield să spună, semeni foarte mult cu mama d-tale, când plângi. Nu plângea des, dar a făcut-o când a venit să mă vadă ultima dată la închisoare — singura dată, de-

altfel. Plângea, dar nu m'a crezut. N'avea încredere decât în Barton, tatăl d-tale.

— Închisoare? suspină Wanda. Nu te înţeleg. Ce închisoare? Şi ce amestec are mama mea? E moartă.. de mult.

— Ştiu, spuse Wardfield, şi eu... nu mort, dar înmormântat. Ce e mai rău, să fii mort sau înmormântat, să fii surghiunit într'un loc care va fi acelaş mâine ca şi ieri, şi asta timp de 25 de ani de închisoare cari mi s'au dat? E mult, nu-i aşa, 9125 de zile? Tatăl şi mama d-tale sunt răspunzători pentru asta.

Wanda nu-l mai asculta.

— Tare aş vrea să ştiu ce i s'a întâmplat lui Jimmy, spuse ea. Cred că tata va fi teribil de furios. In definitiv, nu-mi pasă. Nu mă poate obliga să mă mărit cu cine nu vreau.

— Se înfurie câteodată? întrebă Wardfield. Asta mă interesează. Pe vremuri era mereu vesel şi amabil — un tovarăş fermecător. Nu, nu l'am văzut niciodată înfuriat, dar sper că mi se va oferi curând acest spectacol.

Işi stăpâni un mârâit de satisfacţie.

— Şi mama d-tale l-a văzut vreodată în halul ăsta? urmă el. Poate. Se pare că n'a fost atât de fericită cu el după cum se aştepta. A murit puţin după ce s'a măritat cu el, nu-i aşa?

— Pentru ce-mi vorbeşti mereu despre mama? întrebă Wanda. Nici nu mi-o amintesc măcar.

— Sigur că nu. A murit pe când erai încă mică de tot. Ca şi sora d-tale. Aşa mi s'a spus. Am fost asigurat că a murit pe mare şi a fost aruncată în apă. Un copilaş este un lucru atât de fraged, nu-i

așa? O mică lipsă de îngrijire... care poate fi ajutată la nevoie.

Și, fără îndoială, țineau să scape de ea.

Scoase un râs feroce.

— Două ființe mârșave, amândoi! Mama d-tale și-a găsit calvarul în ziua în care s'a măritat cu Barton. Acum vine și rândul lui.

Wanda îl privea înmărmurită.. Nu se simțea mai abătută, dar o frică de moarte punea stăpânire pe ea.

— Despre ce vorbești? spuse ea. Pro... probabil că greșești. N'am avut nicio soră.

— N'ai cunoscut-o. Ți-am spus adineauri că a murit când d-ta n'aveai decât un an și jumătate. Eu îmi amintesc de ea; ultima dată când am văzut-o, rontăia un pișcot. Avea deja doi dinți, așa că-i dădeam pișcoturi. O văd de aici șezând în leagăn. Avea ochi negri, ca și cei ai mamei dtale și se uita la mine surâzând. Când eram în închisoare mă întrebam dacă-i va fi rușine cu mine, când va afla mai târziu nenorocirea care mi se întâmplase. Dar, n'a trăit. Poate-i mai bine așa.

Tăcu și se uită grav la Wanda.

— E mai bine să-ți spun numaidecât adevărul. Am de gând să-l omor pe tatăl d-tale în noaptea asta dacă pot. Dacă nu reușesc, vei plăti d-ta în locul lui.

Nu înțelese sensul cuvintelor lui. Îl crezu nebun.

— Să mă omori! strigă ea. Și pentruce, Dumnezeule? Eu, nu ți-am făcut niciodată rău.

— Pentrucă n'ai avut niciodată ocazia, spuse rece Wardfield. Ai face-o dacă ai putea, cred, cu sângele amândorura în vine. E mai bine să nu te mai întâlnesc în drumul meu. Dar nu acesta va fi

motivul pentru care am să te omor. De fapt, nu te voi suprima, decât dacă sunt constrâns.

Scoase revolverul din buzunar.

— Dacă mă hotărăsc, spuse el, nu vei suferi, te voi da gata dintr'o singură dată.

— Dar nu poţi comite un asemenea act, protesta Wanda. Ar... fi un asasinat. Ah!

Il privi mai cu atenţie.

— D-ta eşti omul despre care a vorbit tata, acela care vrea să-l omoare pe el şi pe d. Price.

— Da, pe Price ca şi pe dânsul, şi pe Storntom pe deasupra. Dar pe tatăl d-tale îl am mai mult la inimă. Pentru asta te-am adus aici.

„Acum înţelegi? Afară de cazul că nu se supune voinţei mele, am să te omor. Dar cred că va accepta. N'a fost lipsit niciodată de curaj fizic, şi nu mă îndoiesc că te iubeşte.

— Să mă iubească? obiectă Wanda.

Tăcu o clipă.

— Nu, nu mă iubeşte, nu m'a iubit niciodată, sunt sigură.

— Eşti fiica lui!

— Ce-I interesează? N'are nicio dragoste pentru mine. Ii sunt de folos, asta-i tot.

Wardfield cugetă câtva timp la acest răspuns.

— Probabil că minţi, spuse el. Fiind fata lui şi a ei, bineînţeles că nu poţi fi decât o mare mincinoasă. Dar chiar dacă nu-i eşti decât folositoare tot nu-ţi va dori moartea. Şi nici d-ta nu-l iubeşti?

— Eu, îl urăsc, răspunse ea. Ştiu că rostesc un lucru îngrozitor, dar este adevărul adevărat. Trebue să mă crezi! Mă crezi, nu-i aşa?

Wardfield ridică din umeri.

— Atunci, vă urâţi reciproc. Imi închipui ce tre-

bue să fie. Cu asemenea părinţi, presupun cu uşurinţă că nu eşti în stare să iubeşti pe altcineva decât pe d-ta însăţi.

Buzele Wandei tremurau. Lacrimi îi curgeau dealungul obrajilor.

— Nu-i adevărat, protestă ea cu căldură. Iubesc pe cineva, şi acel cineva este Jimmy.

Schiţă un mic gest cu mâna ca şi cum ar fi vrut să alunge o amintire neplăcută.

— Dar din nenorocire totul s'a sfârşit acum. Numi pasă că mor. N'ai decât să mă omori dacă vrei.

Infăţişarea lui Wardfield deveni dispreţuitoare.

— E cât se poate de dramatic, spuse el aspru. Ai moştenit un mare talent de actriţă dela părinţii d-tale. Dar teatrul nu mă interesează.

O privea fix cu ochii aspri şi neîncrezători. Simţea că pierde orice chezăşie, dacă-i acorda încredere, şi dacă dădea câtuş de puţin crezare cuvintelor ei, şi că proiectele sale căzeau în baltă. Faptul că era tânără şi seducătoare nu făcea decât să-i mărească bănuielile.

Cynthia fusese şi ea tânără şi seducătoare. Wanda era portretul ei viu. Pentru acest motiv şi privirile ei îi erau nesuferite. Privind-o, se simţi chinuit de dorinţa de a sfârşi numaidecât cu ea şi de satisfacţia de a-i anunţa lui Barton vestea. Dar îşi înfrână dorinţa, nu din scârba de a comite actul acela atunci, ci fiindcă, cugetând, motivul nu i se părea destul de puternic. S'o ucidă, numai pentrucă simţea c'o urăşte, ar fi fost, la drept vorbind, un asasinat, pe când să-i suprime pe Barton, Stornton şi Price era un act de înaltă justiţie. Se agăţă aşadar de această idee.

— Poţi să te strâmbi, spuse ea, cu lacrimi în glas, dar ceea ce-ţi spun este purul adevăr.

Se auzi un zgomot în afara celulei. Nişte pietre izbite cu piciorul se rostogoleau în coridor. Wardfield fu în picioare într'o clipă şi se apropie de uşă, aruncând Wandei o privire ameninţătoare.

— Rămâi aici, comandă el, nu te mişca. Am să stau afară lângă uşă, şi dacă încerci să fugi, trag asupra d-tale.

Se strecură afară şi înaintă cu precauţiune. La o oarecare distanţă auzi nişte paşi. O lumină străluci şi lumină pereţii umezi şi solul acoperit cu pietre căzute din boltă. Dar era încă prea departe pentru a-l ajunge pe Wardfield.

Făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Barton!

Lumina se stinse dintr'odată la capătul coridorului. Wardfield ştia ce avea să urmeze, şi se trânti la moment pe solul umed. O grindină de cartuşe şuieră în aer ricoşând pe pereţi şi făcând să zboare ţăndări de piatră. Apoi se auzi o voce.

— Credeţi că l'am atins?

Wardfield duse din nou mâinile la gură şi strigă:

— Nu mai trage. Am pe fata d-tale aici Barton. Dacă mai împuşti şi dacă nu asculţi ceea ce vreau să-ţi spun, primul meu glonte va fi pentru ea.

Barton auzi mesagiul. Răspunsul fu instantaneu. Trase trei focuri unul după altul. Stornton îl apucă de braţ.

— Ei! aşteaptă un minut! Pentru numele lui Dumnezeu, Barton, aşteaptă un minut, dacă nu, îşi va executa ameninţarea.

Ridică apoi vocea şi urlă.

— Te ascultăm, Wardfield.

— Vorbeşte Stornton, nu-i aşa? strigă Wardfield. Şi cu tine am o socoteală.

— Bine înţeles, replică celalt, şi sunt la ordinele

d-tale, oricând vei voi. Să nu crezi că mă intimidezi cu amenințările și cu deghizarea caraghioasă. Ce ai de spus?

— Asta. Am în mână pe fata lui Barton. Dacă o vrea să vină singur s'o ia. Nu voi trage înainte de a fi față în față. Dar dacă înaintați cu toții împreună, va fi dânsa prima victimă.

Se ridică pe jumătate, convins că Barton va veni. Acesta vorbi. Tonul său era rece și disprețuitor.

— N'am nicio tocmeală de făcut cu d-ta, Wardfield.

Imediat după aceea, ridică mâna și apăsă pe trăgaciul armei.

Repede ca fulgerul, Stornton, scoțând o exclamație, ridică cu un pumn brațul lui Barton. Glonțele se pierdu în boltă. Pradă unei furii nebune, cu ochii ieșiți din cap îl strigă:

— Ești nebun! N'ai să faci să ți se măcelărească fata. N'ai voie s'o faci! Nu poți s'o faci!

Apoi așezându-se în fața lui Barton și adresându-se lui Wardfield.

— Nu trage, strigă el, accept condițiile d-tale. Vin singur să discut cu dumneata.

Fără a aștepta răspunsul, începu să alerge în pasagiul strâmt.

In spatele lui, Barton repetă rece.

— Am spus și repet că nu accept nicio tocmeală.

Ridică din nou brațul și trase de patru ori în direcția dușmanului său. Deși ochea în întunericul profund în care se afla, avea convingerea că cel puțin unul dintre gloanțe își va atinge ținta.

Speranța i se împlini.

Stornton, cam la vreo 15 pași în fața lui, scoase un țipăt sfâșietor și se clătină câteva clipe pe picioare ca sub efectul unui brânci violent. Picioarele

I se muiară şi căzu înainte pe genunchi. Se susţinu puţin timp în mâini, apoi capul îi căzu pe pământ, şi rămase întins sughiţând şi abea respirând. Cu o sforţare supremă reuşi totuşi să se scoale într'un cot.

— Câine afurisit! strigă el, sper că Wardfield te va doborî.

Braţul pe care se sprijini i se muiă dintr'odată. Un horcăit îl scutură, şi apoi rămase nemişcat cu faţa la pământ.

Se auzi râsul lui Barton.

— Iată o socoteală încheiată, spuse el, acum să ne ocupăm de Wardfield. Inutil să-l forţăm pentru moment, căci ne-ar curăţi unul după altul fără să putem ajunge până la el. Am un plan mai bun. Dacă l-a omorît pe Carrwers şi i-a luat revolverul, n'are mai mult de şapte cartuşe. Morth şi cu mine vom rămâne aici să-l facem să cheltuiască muniţiile. Tu Parkers du-te şi caută nişte paie ude şi benzină. Am spus că-l vom afuma ca pe o cârtiţă. Ei bine! vom face-o.

Feciorul cel înalt plecă. Timp de un minut Barton şi cu acolitul său traseră dealungul tunelului. Dar speranţa lor de a-l auzi pe Wardfield cheltuindu-şi muniţiile fu amăgită. Acesta aşteptă să se oprească împuşcăturile. Atunci ridică din nou vocea. Tonul era solemn.

— Iţi dau o ultimă şansă, Barton, ca să-mi accepţi condiţiile. Vino'ncoace şi regulăm între noi chestiunea, de nu, sângele fetei tale va cădea asupra capului tău.

De data aceasta Barton nu răspunse. După câteva clipe de aşteptare, Wardfield intră în celulă. Mâna sa dreaptă înarmată cu revolverul îi atârna

dealungul corpului. Se postă în faţa Wandei, cu aerul grav şi sălbatec.

Aceasta, cu ochii mari deschişi, cu chipul înspăimântat, cu mâinile încrucişate pe piept ca pentru a se apăra, tremura din tot corpul.

— Aşadar... aşadar, murmură ea, ai într'adevăr de gând să mă omori?

— Da.

— A... atunci... termină repede. O! hai, nu mă face să suf'ăr.

Wardfield ridică mâna. Fata făcu un pas înapoi, închise ochii şi rămase nemişcată. O tăcere de moarte domnea în cavou.

Respiraţia lui Wardfield se iuţi. Cugeta şi se uita cu atenţie la Wanda al cărei piept se săltа într'un ritm accelerat. Buzele îi erau strânse. Sub albeaţa gâtului i se vedeau vinele bătând repezit. Glontele care-i era sortit, avea să rupă pielea aceasta delicată, sângele va ţâşni dintr'o rană îngrozitoare inundând părul negru. Tânăra fată se va prăbuşi la pământ şi viaţa i se va scurge cu încetul.

Fata scoase un geamăt şi deschise ochii. Privirea ei de copil înspăimântat se fixă îndelung asupra lui Wardfield. Lacrimi i se prelingeau dealungul obrajilor.

— O să mă doară tare? murmură ea.

Wardfield îşi înăbuşi un suspin. Cu un minut înainte hotărîrea lui fusese luată cu nepăsare şi era irevocabilă, dar acum când îl privea, îngrozită de frica morţii, o dureroasă nesiguranţă punea stăpânire pe el. Voia să apese pe trăgaci, dar nu putea. Avea îngrozitoarea senzaţie că avea să azvârle un suflet în eternitatea necunoscută, şi să prefacă o creatură omenească într'o grămadă de argilă fără viaţă. In momentul hotărîtor se dădu înlături dela

o asemenea răspundere, şi în mintea lui se forţă să găsească un compromis.

— Nu mişca, comandă el.

Lui Barton nu-i păsa dacă o omora sau nu. Poate ar fi chiar mulţumit să scape de ea. Dispreţul cu care îi respinsese oferta îi dădea lui Wardfield siguranţa că moartea ei nu i-ar produce nicio durere. Aceasta era compromisul pe care-l căuta cu el însuşi.

Cu expresia unei hotărîri sălbatece pe care o reflecta chipul său, apăsă pe trăgaci. Wanda scoase un strigăt, şi ridică mâna ca şi cum ar fi încercat să oprească glontele ucigaş care trecuse deja peste capul ei.

— Stai liniştită, ordonă Wardfield în şoaptă. Dacă-I faci să afle că te-am cruţat, te împuşc deabinelea de data aceasta. „Ai auzit, Barton, urlă el. Ţi-am curăţat fata. Te prevenisem. Acum, vrei să vii să stai de vorbă cu mine?

Se auzi vocea lui Barton, rece şi batjocoritoare.

— Peste puţin timp ai să te duci după ea pe lumea cealaltă. Fantomele voastre vor putea veni împreună să mă viziteze în timpul somnului, nu-mi pasă.

Indiferenţa aceasta îl revoltă pe Wardfield.

— Mă laşi s'o omor pentru a-ţi salva pielea ta de ticălos, strigă el. Aşadar n'ai nici de doi bani curaj. Barton. Vino aici să dai ochii cu mine, individ mârşav ce eşti, şi să primeşti recompensa pe care o meriţi, sau mori cumva de frică?

— Ţi-e uşor să omori o fată fără apărare, îşi bătu joc Barton, dar mă iei drept un dobitoc să mă prind să înaintez în acest tunel, servindu-ţi de ţintă. O! nu, nici prin gând să nu-ţi treacă după felul în care ai procedat cu Stornton.

Wardfield sări în sus de indignare.

— Cu Stornton? urlă el. Tu l'ai omorît ticălos infam!

— Contrariul va fi dovedit peste puţin, ripostă Barton, şi îndrăzneşti să mă acuzi de laşitate pentrucă nu vin la tine! Pentruce aş veni când am mijloace să sfârşesc repede cu tine fără nicium risc? Dacă te încântă ideia unui duel, n'ai decât să vii tu aici, te aştept.

Spera ca Wardfield, îmboldit de provocare, se va repezi într'un acces de furie. Era grăbit să sfârşească şi să se întoarcă la castel să anunţe că se făcuse dreptate. Dar Wardfield nu muşcă momeala. Cu toată indignarea, îşi dădu seama că dacă s'ar lăsa pradă furiei ar fi un act de nebunie.

Se auzi un zgomot de paşi tăriţi, şi veni Parkers cu un braţ de paie şi un bidon cu benzină. Depuse sarcina pe treptele care coborau spre coridor. Barton o privi cu satisfacţie.

— Foarte bine, spuse el, acum îl avem în mână, dar ne va trebui mai multe paie. Totuşi pentru început ajunge.

Stând pe trepte, în afară de câmpul de tragere al lui Wardfield, turnă benzină peste nişte paie uscate şi le dădu foc. Apăru o flacără care prefăcu curând mănunchiul într'o torţă. Când fu bine aprinsă, Barton o apucă şi o aruncă după cotitura tunelului cât de departe putu. Tot tunelul fu luminat. Aruncă un al doilea mănunchi deasupra, şi acoperi totul cu paie ude.

Acestea căzând peste cele aprinse făcură un nor des de fum care se îndreptă întâi către intrare făcându-i pe Barton şi pe oamenii lui să tuşească, apoi se împrăştiă dealungul coridorului.

— Trebue să fi început să-l afume, observă Barton vesel. Încă alte câteva mănunchiuri şi vom face

aerul de nerespira,. Va trebui să iasă pe aici, căci la capătul celalt al coridorului uşa este ferecată pe dinafară, afară de cazul că preferă să fie asfixiat. Tot ce aveni de făcut este să întreţinem focul şi să şedem liniştiţi aşteptând bunul lui plac. Deschideţi ochii şi trageţi imediat ce-şi va arăta vârful nasului.

Pentru a face fumul şi mai des înăuntru închiseră uşa din josul scării, apoi se aşezară pe trepte, cu revolevrul în mână, în aşteptarea evenimentelor.

Aerul devenea din ce în ce mai greu în tunel. Wardfield întins la pământ, cu revolverul în mână, stătea la pândă. La început îşi închipui că inamicii săi vroiau să se servească de acest fum ca de o apărătoare la adăpostul căreia să se poată arunca asupra lui.

Fumul îl făcu să tuşească şi-i dădu lacrimi în ochi, dar se ţinu câtva timp, aşteptând cu nelinişte zgomotul de paşi care avea să preceadă atacul. Dar nu se produse nimic. Pe fiecare clipă fumul se îndesea, făcând situaţia din ce în ce mai grea.

Când îşi dădu seama că Barton n'avea de gând să dea un atac, ci vroia numai să-l afume ca pe o cârtiţă în bârlog, un sentiment de disperare puse stăpânire pe el. I se păru că deşi făcuse sforţări mari, deşi soarta îi zâmbise în treacăt, nu va ajunge totuşi la niciun rezultat; Barton găsea întotdeauna mijlocul să-i dejoace planurile. Se sculă, şi intră împleticindu-se în cavou. Prin perdeaua de fum o văzu pe Wanda întinsă pe jos, sprijinită într'un cot şi tuşind să-şi spargă pieptul.

— Ce... ce s'a întâmplat? întrebă ea.

— Este o festă a tatălui d-tale, răspunse Wardfield cu amărăciune. Dacă rămân aici mă voi sufoca, şi, dacă încerc să ies, oamenii lui mă aşteaptă

la capătul coridorului pentru a mă doborî imediat ce mă voi arăta. Trebuie să plecăm neapărat. Aerul va fi poate mai uşor respirabil într'o altă celulă mai departe.

— Există o uşă la capătul celalt, ai încercat-o?

— E zăvorîtă pe dinafară. Vino, afară dacă vrei să rămâi aici.

Tânără fată se sculă şi scoase un ţipăt, căci glezna îi era umflată şi extrem de dureroasă, şi rămase în picioare, sprijinită de zid.

— Nu... nu cred să pot merge.

— Vino, repetă Wardfield nerăbdător. Hai, sprijină-te de mine.

Puse brusc şi cu o oarecare scârbă braţul în jurul mijlocului tinerei pentru a o susţine. Fata la rândul ei îi puse mâna pe umăr. Părăsiră astfel criptа, şi merseră încetişor către celalt capăt al tunelului. Aerul era tot atât de irespirabil, dar mai puţin des în celulele îndepărtate.

— E puţin mai bine aici, declară Wardfield.

Pătrunseră într'una din pivniţe aproape de capătul tunelului. Wardfield dădu drumul Wandei, care se aşeză pe jos, şi începu să-şi frece glezna.

— Nu-i nimic de făcut? întrebă ea.

Tovarăşul ei zâmbi cu amărăciune.

— Ba da. Când aerul va fi devenit absolut de nerespirat, voi încerca să forţez uşa de eşire la celalt capăt. Voi fi desigur doborît, dar există poate o şansă să-l pot omorî pe Barton dacă nu se ascunde în dosul oamenilor săi, ceea ce este probabil. După aceea, totul va fi simplu, vei fi salvată, şi nu vei avea decât să depui mărturie că m'ai văzut trăgând asupra lui Stornton. Cred că nu-ţi va fi greu s'o faci.

— Dar, n'ai tras asupra lui Stornton. N'ai omorît pe nimeni, protestă ea.

— Este un amănunt care nu te va împiedica să afirmi ceea ce-ţi va porunci tatăl d-tale, făcu el ironic.

Tăcu câtva timp.

— Stornton încerca să-ţi salveze viaţa când l-a ucis Barton. Mă întreb ce motiv îl îndemna.

— Voia să mă ia în căsătorie. Dar mie mi-era... groază de el. Pe... Jimmy îl iubesc.

— Cine este Jimmy? se informă Wardfield. Un tânăr bogat, îmi închipui.

— O! nu, Jimmy n'are bani. Este secretarul tatălui meu. In... încercam să fugim împreună astă-seară când ne-ai întâlnit.

— O! Iţi dai bine seama de ceea ce se va întâmpla, urmă el, dacă nu vei consimţi să depui mărturia pe care ţi-o va pretinde tatăl d-tale — că l'am asasinat pe Stornton? Dacă nu sunt eu autorul omorului, atunci este dânsul sau unul dintre oamenii săi.

— Pentruce l'aş acoperi? întrebă ea indignată. Dacă este tatăl meu, ce-a făcut vreodată pentru mine, afară de faptul că m'a făcut nenorocită toată viaţa? Il cunosc bine, n'am trăit ani de zile lângă el fără să-l judec la justa lui valoare, şi dacă mă întreabă cineva ce s'a întâmplat, voi spune adevărul.

— Dacă-ţi permite.

O apucă brusc de bra.

— Imi promiţi că... dacă ieşi de aici cu viaţă, vei spune adevărul asupra celor întâmplate lui Stornton?

— Da, afirmă ea. Nimic nu mă va împiedica s'o fac.

Se lăsă în voie, şi mâna îi căzu dealungul corpului.

— Nu ştiu pentru ce aş acorda încredere cuvintelor d-tale, spuse el cu tristeţe. Probabil pentrucă sunt obligat s'o fac. Este singura şansă care-mi rămâne.

— Dacă reuşesc să te scot de aici, există vreun loc unde să te ascunzi, unde n'ar putea pune mâna pe d-ta înainte de a fi avut timpul să-ţi spui povestea?

— Nu pot părăsi insula, răspunse ea, dar mă pot întoarce la castel. Acolo este lume — invitaţi, Edward, Daphné şi alţii. Le voi spune adevărul, şi tatăl meu nu va îndrăzni să-mi facă ceva în prezenţa lor. Şi la venirea poliţiei mâine dimineaţă le voi povesti ceea ce s'a întâmplat.

— Foarte bine, admise Wardfield. Barton a pus mâna pe mine, dar poate că în felul acesta voi avea revanşa. Ascultă-mă. Ceeace am să-ţi cer îţi va pretinde poate o mare sforţare. Vom părăsi împreună cripta aceasta şi vom merge prin fum până la foc. Când vom fi aproape, d-ta vei intra într'una din celulele învecinate, unde vei sta liniştită. Eu, voi scoate din ţâţâne uşa din dosul căreia se află Barton cu oamenii săi. Am multe şanse să fiu omorît, dar voi reuşi poate să curăţ pe vreunul dintre ei. Probabil că după aceea vor coborî în coridor pentru a aranja înscenarea cu corpul lui Stornton, pentru ca să corespundă spuselor lor, pentru a stinge focul, şi însfârşit pentru a te căuta. Pentru a ajunge la corpul lui Stornton vor trebui să treacă prin faţa celulei în care vei sta ascunsă. Vei avea atunci de ocazie pentru a te strecura afară să ajungi la castel. E lămurit?

— Aşadar, vrei să te laşi omorît pentru ca să pot scăpa eu?

— Pe mine mă vor omorî în orice caz, răspunse el, afară dacă nu prefer să mă sufoc aici. Fumul

înundă deja gaura aceasta, peste două-trei minute aerul va deveni de nerespirat.

— Nu, răspunse ea hotărîtă. Nu trebue să te omoare, nu vreau eu. Planul d-tale este inacceptabil. Mai mult încă, mi-ar fi imposibil să ajung la castel din cauza gleznei.

— Dacă nu poţi merge, târăşte-te în patru labe, ripostă Wardfield violent. Nu-ţi rămâne decât să accepţi, nu există altă posibilitate.

— Ba da, trebue să fie şi un alt mijloc...

— Nu, i-o tăiă Wardfield. Dar ce te-a apucat? — ţi-e frică din cauza durerilor de picior? Începusem să cred că nu semeni cu tatăl d-tale. Poate că m'am înşelat.

— Nu, dar...

— Nu există niciun dar. Piec. Vino dacă vrei sau rămâi aici că să te găsească tatăl d-tale.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă ca şi cum ar fi vrut s'o lase acolo.

El strigă din urmă: „Aşteaptă! aşteaptă!" Se opri şi-i întinse mâna. O apucă şi sprijinită de el, ieşiră amândoi în coridor.

La celalt capăt, focul mocnea, aruncând din când în când licăriri. In spatele lor era uşa încuiată. Wardfield o împinse pe tânăra fată înapoi în celulă.

— Atenţie! murmură el, cineva deschide uşa de lângă noi.

O adăposti în spatele lui, şi stinse lanterna. Aştepta cu revolverul în mână. Capătul coridorului aproape de care se aflau era în beznă. Nu putea vedea ce se va întâmpla, nu se putea încrede decât în urechile sale. Fumul îl înăbuşea şi abia se ţinea să nu tuşească.

Ţâţânele uşii scârţâiră şi cineva pătrunse în tunel pe vârful picioarelor. Se opri şi frecă un chi-

brit. Un bărbat, cu chibritul aprins deasupra capului stătea în coridor.

Wardfield, cu degetul pe trăgaci, aştepta, încercând să-I vadă pe individ şi numărul acelora care-I întovărăşeau. Dacă nu erau decât doi sau trei spera să le vină de hac prin surprindere.

Chibritul se stinse, şi urmă o pauză. Wardfield ieşi încetişor pe uşa celulei, cu revolverul pregătit. Aştepta o nouă lumină. Ceva se mişcă în întuneric aproape să-I atingă. Tresări, căci nu-şi dăduse seama că este cineva atât de aproape de el. Scoase un strigăt şi izbi cu patul armei sale. Urmă o izbitură şi o cădere.

De data aceasta, degetul său apăsă pe trăgaci, şi trase două focuri la întâmplare.

Nu-i ripostă nimeni. După un moment de aştep are murmură:

— Repede, Wanda. Cred că era singur. Uşa este deschisă.

O apucă de braţ şi o trase după el în pasagiu. Nu întâlniră nicio piedică şi fugiră în grabă din tunel.

CAPITOLUL VIII

In timp ce aceste evenimente se desfăşurau în subterana turnului Ducelui, Mac Allan nu rămăsese inactiv. Imediat ce fu gata, coborî cu precauţiune şi, mergând dealungul coridorului, ieşi din castel pe portiţa din dos prin care intrase. De acolo se îndreptă spre punte, în locul unde-şi scosese haina şi-şi luă lanterna. Prevăzut cu lanterna şi cu revolverul era gata pentru acţiune.

Planurile lui erau mai curând nelămurite. Pentru moment nu se gândea decât să supravegheze evenimentele, şi să descopere ce se întâmpla. Dorea

mai ales să-i supravegheze pe Barton, Stornton şi pe oamenii ca i-i întovărăşeau.

Ştia că prima lor ţintă va fi turnul Ducelui, şi se hotărî să se ducă şi el întâi acolo. Barton avea un avans cam de zece minute asupra lui; era poate deajuns pentru a-i încurca proiectele, făcându-i mai grea descoperirea drumului pe care-l luaseră. Pe de altă parte, dacă mergea la întâmplare, şi grăbindu-se, în urmărirea lui Barton, se putea întâmpla să dea brusc peste el, ceeace vroia să evite cu orice preţ. Vroia să lucreze separat, până în momentul când va trebui să intre în acţiune.

Pentru acest motiv n'o luă pe cărarea care ducea direct la turn. Se putea foarte bine ca Barton să fi lăsat în urma lui o ariergardă pentru a se asigura că nimeni nu-l urmăreşte. Făcu aşadar un mare ocol care-l aduse în sfârşit la turn la poalele zidului cel mai îndepărtat de intrarea principală.

Problema pe care şi-o punea era cum să pătrundă înăuntru. La prima vedere lucrul părea uşor. Cam la trei metri deasupra lui era o fereastră în grosimea peretelui. Mac Allan se agăţă de crăpăturile dintre pietre, bägă vârful piciorului într'o crăpătură apoi într'alta, şi, după câteva secunde, se găsi pe pragul larg al deschizăturii, uitându-se înăuntru.

Un întuneric profund, de nepătruns domnea acolo. Mac Allan ezită două-trei clipe, întrebându-se dacă să aprindă lanterna pentru a se orienta, sau să riste să facă o săritură în întuneric. O fâşie de lumină ar fi văzută uşor de afară. După o chibzuială îşi spuse că podeaua nu putea fi la distanţă mare şi, odată intrat în clădire, la adăpost, se va putea servi fără neajunsuri de lanternă. Se decise aşadar să sară

Cum se strângea pentru a-şi face vânt, ajunsera până la el o serie de zgomote surde venind din jos. Se opri trăgând cu urechea. Sunetele erau nelămurite şi îndepărtate. Cu toată slăbiciunea lor crezu că recunoaşte nişte împuşcături. Încruntă sprâncenele şi sări.

Socotelile sale se dovediră aproape exacte în privinţa distanţei podelei care nu trecea de doi sau trei metri, dar ce nu prevăzuse era starea ei de dărăpănare. Urmă o pârâitură de lemn care se rupe, şi, sub greutatea lui, toată portiunea de sub el se prăbuşi deodată într'un nor de praf şi o avalanşă de sfărămături de piatră şi de moloz. Mac Allan se simţi prăbuşindu-se în gol, şi timp de o clipă îl trecură fiorii gândindu-se la vreo ascunzătoare adâncă de 20 sau 30 de metri aşa cum văzuse într'un vechi castel în copilărie. Din fericire nu i se impliniră prevederile. Cu o izbitură puternică ajunse, cu picioarele înainte; pe un teren pietros, căzu în faţă şi se rostogoli de două ori.

Căderea îi tăiă respiraţia, şi rămase câteva clipe pe loc, gâfâind, în timp ce tot felul de resturi continuau să cadă împrejurul lui.

— Drăcia dracului! înjură el din inimă.

Se aşeză şi se simţi prost. Buza îi sângera abundent, şi sângele care-i curgea din bărbie îi murdărea cămaşa. Cotul stâng şi genunchiul erau bine strivite, şi toate mădularele îl dureau. Într'o parte a capului avea o umflătură serioasă şi, în cădere îşi pierduse lanterna. Revolverul îi rămăsese din fericire în buzunar, şi-l scoase. Apoi frecă un chibrit şi se uită împreiur.

Se afla într'un fel de tunel sau subterană lungă şi strâmt, ale cărui capete se pierdeau în întuneric.

Deasupra lui, cam la cinci picioare, se deschidea o gaură prin care trecuse. Pereţii acestei subterane erau umezi şi lunecoşi şi-i luau orice speranţă să se poată căţăra înapoi până la deschizătura din boltă. Pe jos, la picioare, îşi văzu lanterna. Se plecă şi o ridică, dar lupa şi becul erau stricate. Asta însemna că chibriturile erau unica lui resursă. Numărându-le constată că avea în total paisprezece.

Deoarece nu putea ajunge la gaura prin care intrase, nu-i rămânea decât tunelul ca mijloc de scăpare. Dar în ce parte să se îndrepte? Frecă încă un chibrit şi băgă de seamă că flacăra se înclina uşor spre dreapta. Băgă un deget în gură şi-l ridică apoi în sus. Degetul îi confirmă indicaţia chibritului. Un uşor curent de aer venea aşadar dinspre stânga, indicându-i că în partea aceea trebuia să fie vreo deschizătură comunicând cu aerul liber. Ridică un chibrit deasupra capului, şi inspectă tunelul în direcţia aceea. Constată că era astupat cu grămezi de resturi şi de pietre cari aveau să-i îngreuneze mersul. Cu toate acestea, când chibritul începu să-i ardă degetele, îl aruncă şi porni la drum.

Înainta cu greutate. Umbla în întuneric, şi cum voia să facă cât mai puţin zgomot posibil pentru a nu-şi desvălui prezenţa unor eventuali vecini, trebuia să pipăie înainte de a pune un picior în faţa celuilalt. Cea ce-l întărîta mai mult în încercarea cu care înaintă era că se putea întâmpla să nu-l ducă nicăieri, şi precauţiunile luate să nu fie decât o pierdere de timp preţios. Dar îşi simţea viaţa în joc aşa încât trebuia să urmeze. Dealungul carierei sale însufleţite mulţi oameni se întrebaseră cum putuse să rişte atâta şi să scape totuşi neatins. Secretul său era că era îndrăzneţ, dar nu temerar. Când înfrunta un pericol, se pregătea să-i facă

faţă, şi-şi lua măsurile de prevedere în consecinţă.

Pe măsură ce înainta, curentul de aer creştea progresiv. După puţin timp observă că întunericul care domnea în faţa lui slăbea puţintel, apoi brusc auzi un zgomot — acel al mării izbindu-se de coastă.

Eşi din subterană atât de pe neaşteptate încât rămase mirat. Subterana dădea pe o platformă îngustă tăiată în coasta abruptă. Ajungând pe această suprafaţă netedă şi umedă, luneca, şi era cât p'aci să cadă în gol. Abia avu timp să se agaţe de o ieşitură din stâncă.

Aşteptă o clipă, cu inima bătându-i puţin mai repede decât de obicei, în urma pericolului de care scăpase.

Sub el talazurile se sfărâmau de coastă, iar împroşcăturile îl acopereau câteodată. Nişte trepte lunecoase şi uzate coborau dela platformă spre mare şi pierzându-se în întuneric. Deasupra tunelului stânca se întâlnea aproape perpendicular cu zidul gros care înconjura proprietatea.

Subterana, se gândi Mac Allan, trebuia să fi servit pe vremuri contrabandiştilor pentru a-şi aduce mărfurile la castel. Dar ceea ce-l preocupa pentru moment era să ştie ce se întâmpla în turnul Ducelui, de care i se părea că se îndepărtase. Se decise să se întoarcă înapoi.

De data aceasta merse mai cu îndrăzneală, căci era aproape sigur că nu va întâlni pe nimeni până în locul unde căzuse. Îşi continuă apoi drumul, şi pe măsură ce înainta aerul devenea din ce în ce mai des mirosind a pământ ud şi a mucegai.

Curând se mai adăogă şi un alt miros. Intrigat se opri şi mirosi aerul. Era precis miros de fum. Îşi urmă drumul cu mâinile întinse, dipăind pe-

retele. Se opri curând în faţa unui obstacol care-i închidea drumul.

Scoase preţioasa cutie de chibrituri şi la lumina unuia din ele, văzu că se află în faţa unei uşi grele, închisă cu un zăvor uriaş.

Mirosul era vădit mai tare lângă uşă, şi firişoare subţirele de fum se strecurau pe dedesubt. Chibritul se stinse, dar reperase poziţia zăvorului, şi în întuneric îl trase încetişor cu mâna stângă, cu revolverul în ceealaltă gata pentru orice eventualitate. Zăvorul lunecă încetişor scârţâind. Odată uşa descuiată mai aşteptă o clipă, apoi o deschise brusc aruncându-se la o parte din prudenţă.

Nu se întâmplă nimic. In faţa lui se deschidea tunelul şi la capătul celalt văzu un foc care arunca ultimele licăriri. De fiecare parte a acestei trece i erau nişte deschizături boltite cari trebuiau să fie intrarea unor pivniţe sau celule. Acum când uşa era deschisă curentul de aer suflând din spatele lui alungă fumul într'un nor des către cealaltă uşă — aceea unde veghea Barton cu oamenii lui.

Făcu câţiva paşi în vârful picioarelor apoi se opri pentru a aprinde un nou chibrit. Cum căuta cutia în buzunar cotul i se lovi de ceva moale care se mişcă brusc. Fiindu-i mâinile ocupate, se găsi în stare de inferioritate. Inainte de a fi avut timpul să-şi dea seama ce se întâmplă, un corp tare, mânuit de o mână voinică i se abătu pe vârful capului. Se clătină pe picioare, ridică un braţ pentru a se sprijini de perete, nu-l găsi, şi căzu cu capul înainte într'o celulă apropiată, unde rămase întins fără cunoştinţă.

In capătul celalt al coridorului, Barton aştepta cu nerăbdarre. Inactivitatea prelungită îl făcea nervos.

— La dracu, individul ăsta! spunea el mânios. Pentruce nu mai iese odată? Doar aerul trebue să fie de nerespirat jos. Are de gând să se lase asfixiat?

— Imi închipui, că trebue să fie deja bine afumat, observă Morth.

— Poate că a dat ortul popii, sugeră Parkers. Dacă m'aş duce să văd?

— Ai dreptate, încuviinţă Morth. Este o idee excelentă. Dacă e mort, vino înapoi să ne spui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tăceţi, interveni Barton furios. Dacă nu şi-a pierdut încă simţirea, şi cineva se aventurează înăuntru, îl curăţă. O siluetă desprinzându-se în lumina focului, nu poate scăpa. Dacă nerodul acela de Carrwers nu l'ar fi lăsat să scape, toate astea nu s'ar fi întâmplat.

— Dacă am pune nişte dinamită cu un detunător având o rachetă de zece secunde? sugeră Morth. Mai avem rămase din cele cari ne-au servit la pod.

— Şi să dărâmi bolta! asta-i o idee foarte inteligentă dobitocule, replică Barton. Ar trebui zece oameni timp de două zile pentru a curăţi trecerea şi, în afară de asta, trebue să intrăm chiar noi pentru a aranja înscenarea aşa cum voim. Dacă s'ar găsi paiele şi lampa în celula aceea, s'ar putea întreba lumea cărei întrebuinţări erau destinate. Şi apoi, mai este şi corpul lui Stornton de care trebue să ne ocupăm.

— Atunci, tipul este destinat să crape înăuntru, dacă nu s'a făcut deja, observă Parkers filozofic. Pentruce să ne grăbim? Avem toată noaptea înaintea noastră.

— Da, dacă nu intervine altcineva, reluă Barton. Ce fac în momentul acesta, toţi oamenii aceia la

castel? Poate să-i dea vreunuia prin gând să pornească în campanie pentru a încurca iţele. — Şi omul acesta este Mac Allan. A spus că se cu'că.. Sunt sigur că nu-i adevărat. Tipului acela îi place să se amestece unde nu-i fierbe oala. Am făcut foarte rău cerându-i să rămână.

— Dacă dă târcoale pe aici, o să-i facem de petrecanie, afirmă Morth.

In momentul acela Mac Allan reuşise tocmai să se aşeze cu mare greutate pe jos. Lovitura pe care o primise în cap, deşi destul de puternică pentru a-I ameţi pe moment, nu avusese urmări supărătoare. Avea craniul solid. Se sculă în picioare, şi, lovi ceva care scoase un sunet caracteristic — cutia lui cu chibrituri.

Aprinse unul, ridică revolverul care căzuse lângă el, şi se asigură că era încă în bună stare. Apoi înaintă uşor spre uşa celulei. In tunel, totul era liniştit, Focul, la capătul celalt, arunca din când în când, câte o licărire. Fumul se îndesea iar.

Se îndreptă spre uşa prin care intrase şi constată că era din nou zăvorită. Aşadar nu trebuia să se gândească să iasă pe acolo. Mac Allan scoase o înjurătură. Isi dădu seama că fiind surprins şi scos din luptă în felul acesta, pierduse o şansă nesperată de a descoperi ceva important.

Se opri pentru a chibzui. Cel care scăpase pe acolo era, fără nicio îndoială, ascuns într'una din celulele acelea. Era nu mai putin evident că o alesese pe cea mai îndepărtată de foc pentru a încerca să scape de efectele asfixiei prin fum. Rezulta deci că trebuia să fi existat pentru el o piedică la capătul cela't al tunelului, fie că uşa era încuiată, fie că era aşteptat acolo.

Dacă acest raţionament era just, erau toate şan-

sele ca omul în chestiune să fie Wardfield, iar Barton şi cu oamenii lui să fie la celalt capăt.

Mac Allan înainta încetişor în fumul care se îndesea pe măsură ce se apropia de foc. Parcursese trei sferturi din distanţă când o luminiţă albăstruie, în stânga, îi atrase atenţia. Intr'o celulă prevăzută cu o uşă solidă întredeschisă, ardea, pe jos, o maşinuţă portativă, cu o flacără albastră.

Mac Allan pătrunse în criptă, şi aprinse un chibrit pe care-l ridică deasupra capului pentru a se uita împrejur.

Nu era nimeni, dar se vedeau urmele unei ocupări de curând. Intr'un colţ, o grămadă de paie mai păstra încă urma corpului care stătuse întins. In alt colţ se aflau părăsite un urcior răsturnat, o coajă de pâine şi un rest de brânză. Mac Allan o ridică şi pipăi pâinea. Era proaspătă.

Se întoarse în tunel unde fumul îl făcu să tuşească.

In momentul acela, Barton deschise uşa pentru a arunca un nou mănunchiu de paie în foc. Cum se aplecă înainte, văzu silueta lui Mac Allan profilându-se în lumina focului:

— Atenţie! urlă el, iată-l! şi dând drumu paielor puse mâna pe revolver.

Mac Allan auzi strigătul şi, instinctiv, se culcă la pământ.

Căzând, braţele i se întinseră şi veniră în contact cu ceva voluminos care ceda la presiune. Strângându-se, degetele i se contractară pe nişte stofă. Işi dădu seama că era un corp omenesc.

Două gloanţe şuierară în tunel şi se pierdură în depărtare. Barton trăsese. Mac Allan, întins pe burtă, adăpostit în dosul cadavrului lui Stornton, strigă din toate puterile .

— Ei, afurisenie! Nu trageţi, sunt eu, Mac. Allan.

— Ieşi de acolo! Credeam că era Wardfield.

— Wardfield a plecat, aşa cred cel puţin, urlă Mac Allan. Cineva a şters-o prin uşă, pela capătul celalt.

Focul de paie se stinse încetişor şi nu mai ieşeau decât spirale subţiri de fum. Inainte de a se scula Mac Allan mai aprinse un chibrit. Voia să arunce o privire corpului peste care fusese cât p'aci să cadă. Era într'adevăr Stornton, şi Mac Allan constată că primise două gloanţe în spate.

Se sculă în sfârşit şi se lipi de perete.

— Hei! Barton. Este un cadavru aici. Acela al lui Stornton. Ai face bine să-ţi trimiţi oamenii să-l ridice. Nu poate fi lăsat aici.

Barton simţea că-l apucă un acces de mânie. Omul acela îi făcea să-şi piardă timpul şi-i strica toate planurile. Işi stăpâni totuşi furia. Nu trebuia să izbucnească o ceartă între ei — cel puţin pentru moment. Intâi trebuia să-l lase să iasă.

— Morth şi Parkers, spuse el, adresându-se oamenilor săi, duceţi-vă de-l aduceţi.

Cei doi coborîră ultimele trepte, trecură prin uşă şi se apropiară de Mac Allan. Acesta îi aştepta. Puţin îl interesa dacă ridicau atunci sau mai târziu corpul lui Stornton, dar ţinea ca feciorii lui Barton să fie ocupaţi atunci când ieşea el, căci n'avea nici cea mai mică încredere în ei.

Stătea prudent la pândă, cu mâna în buzunar pe revolver, în timp ce indivizii aplecaţi asupra cadavrului încercau să-l ridice. Corpul era greu şi moale, şi-i apucară foarte greu.

Unul dintre ei prinse picioarele lui Stornton între mâini, iar celalt îl apucă de umeri. Mormăind, îl purtară dealungul tunelului. Mac Allan îi urmă de aproape. Barton se urcase până în capul scării pe care Morth şi Parkers o urcară cu sarcina lor.

Ajunşi sus, depuseră corpul pe jos şi Barton se aplecă asupra lui, luminându-i chipul cu lampa. Nerăbdarea nervoasă îl părăsise. Işi recăpătase stăpânirea de sine.

— Sărman prieten! spuse el cu ton de regret. Săracul Stornton!

— Acesta-i şi sentimentul meu, făcu ecou Mac Allan. Cum s'a întâmplat?

Era lipit de perete, cu faţa spre ceilalţi, cu mâna mereu în buzunar. Atitudinea lui părea foarte naturală caşi vocea lui, dar expresia chipului său rămânea aspră. Ochii săi, ageri şi pătrunzători ca cei ai unui vultur, supravegheau mişcările adversarilor săi.

Barton se prefăcu că nu găseşte nimic anormal în atitudinea lui Mac Allan. Purtarea lui era prietenească şi blândă. Avea o notă de tristeţe în voce.

— Wardfield l'a omorît, spuse el liniştit. L'a omorît cu sânge rece. Şi pe fata mea a omorît-o.

Se opri, cu înfăţişarea hotărîtă. Avea aerul unui om care ia un angajament solemn.

— Am să pun mâna pe el încă în noaptea asta! afirmă el.

— A asasinat-o pe Wanda? exclamă Mac Allan.

Această declaraţie a lui Barton îl surprinsese. Nu se aştepta la aşa ceva. Wanda moartă! Fata aceea frumoasă îndrăgostită de Davis. Morţile violente ale lui Price şi Stornton, deşi nu-l lăsaseră indiferent, nu-l mişcaseră în mod special. Avusese deja de câteva ori ocazia să asiste la asasinate, dar cei doi bărbaţi îşi avuseseră, în definitiv, partea lor normală de existenţă şi nici unul dintre ei, după părerea lui, nu făcuse deloc cinste mediului în care trăise.

Dispariţia lor interesa aşadar puţin. Aceea a Wandei era cu totul altceva. Viaţa acestei tinere

fete fusese dreaptă şi sinceră. Banditul care i-o răpise distrusese aşadar ceva foarte preţios. Această crimă provoca în sufletul lui Mac Allan o hotărâre de a se răzbuna.

— Wardfield a omorît-o? Eşti sigur?

— Da, aşa s'a întâmplat, răspunse Parkers. Ticălosul acela credea că ne ţine la discreţia sa cu femeea aceea drept ostatecă. Când a văzut că se înşelase, a curăţat-o.

Mac Allan cugeta la cele ce auzise.

— Înţeleg, replică el încetişor. Aşadar, puţin vă interesa dacă tânăra fată era sau nu în mâinile sale. Nu aveaţi decât un scop, să vă urmaţi planul?

— Desigur, e... începu celalt.

Barton îi tăiă vorba într'o mişcare de mânie.

— Ce rost are toată discuţia asta? strigă el cu violenţă. Wardfield a ucis-o pe Wanda cu precugetare, şi, acum, am să pun mâna pe el, chiar dacă aş trebui să-mi dau şi viaţa. N'o puteam salva. Stornton a căzut încercând s'o facă.

— Adevărat? făcu Mac Allan cu îndoială în glas.

— Da, aşa este, interveni din nou feciorul cel înalt, omul acesta s'a repezit în tunel în ajutorul tinerei fete, şi Wardfield l'a omorît.

— A! spuse Mac Allan simplu.

Se întoarse către convorbitorul său. Voia să pună o întrebare, şi ţinea ca acela pe care-l socotea mai prost să răspundă.

— Ce fel de armă avea Wardfield?

— Un Colt 38, automat, caşi cele pe cari le avem noi. Este o armă excelentă, replică el.

— De unde ştii?

— Ei bine...

Omul păru încurcat să continue.

— Nu d-ta i-ai dat-o? interogă Mac Allan

— Desigur că nu! Imi închipui că a adus-o cu

el. N'o are dela nici unul dintre noi. Nu, domnule! Drept cine ne iei?

Mac allan ocoli întrebarea, şi puse el o alta.

— Atunci de unde ştii că Wardfield are un Colt 38, la fel cu a'e voastre? Cred că nu ţi l'a arătat?

— Unul dintre oamenii mei lipseşte, interveni în grabă Barton, şi presupunem că Wardfield i-a luat revolverul, care era tocmai un Colt 38.

— La fel cu al d-tale. Înţeleg. Dar, în definitiv, pentru ce purtaţi toţi revolvere? Se obişnuieşte ca feciorii să aibă toţi revolvere? Imi spuseseşi, d-le Barton, că nu luai în serios ameninţările lui Wardfield.

Fără a aştepta răspuns, continuă.

— Mi se pare că greşeşti. Nu cred ca Wardfield să fie înarmat la fel cu voi. Dacă ar fi aşa, ar însemna atunci că are în mână un model foarte special ale cărui gloanţe se întorc înapoi.

Urmă un moment de tăcere. Apoi vocea lui Morth se ridică, ameninţătoare.

— Ce tot vorbeşti despre gloanţe cari se întorc pe traiectoria lor? Eşti nebun?

— Vezi bine că aşa trebue să fie, făcu Mac Allan cu aer nepăsător. Altfel cum se explică că Stornton a fost lovit în spate. Atunci ar trebui admis că mergea în direcţie opusă.

După această remarcă se făcu din nou tăcere. Cei trei bărbaţi, aplecaţi spre Mac Allan, aveau atitudinea unor bestii sălbatece gata să se repeadă.

Lampa lui Barton, îndreptată spre sol, lumina figura lividă a lui Stornton, gura mare deschisă, ochii ficşi şi sticloşi, precum şi ghetele pline de noroi ale lui Morth care era alături. Mac Allan nu se mişcase, cu spatele lipit de perete şi cu tot corpul încordat. Un zâmbet îi flutura pe buze. Oricât de periculoşi ar fi fost duşmanii în faţa cărora se

afla, se părea că-i sfidează, să-i împingă la o acţiune oarecare.

Barton vorbi.

— Stornton s'a întors când Wardfield a tras, asta-i tot, spuse el cu voce răguşită. Şi apoi, adăugă el, unde vrei să ajungi?

— N'am nici o idee ascunsă în minte, răspunse liniştit Mac Allan.

Aruncă o privire spre Morth.

— Uite, ghetele îţi sunt pline de noroi.

Nimeni nu înţelese, în prima clipă, unde voia să ajungă, dar simţeau toţi că întrebarea avea un scop. Morth schiţă, cu mâna dreaptă, un gest încurcat şi nemulţumit.

— Ce amestec au ghetele mele aici, şmechere? Nu ştiu ce mă opreşte să-ţi astup gura.

— Haide, dă-i drumul, răspunse rece Mac Allan.

Barton făcu un gest pentru a-l potoli pe Morth.

— Nu trebue să-l ameninţi pe d. Mac Allan, declară el. Face pe detectivu', şi observaţiile lui nu înseamnă nimic. Poate, după ce ne va fi făcut să pierdem mai mult timp, şi va fi dat, în felul acesta, mai multe şanse lui Wardfield să scape, va binevoi să-şi continue în altă parte jocul, şi să ne lase să ne vedem de treburi.

— Şi cari vă sunt treburile? întrebă Mac Allan.

Barton i se uită drept în ochi.

— Îl urmărim pe Wardfield, spuse el, asasinul lui Stornton şi al fetei mele. In ce scop ne ţii aici de vorbă? Eşti aliatul lui? Îi favorizezi fuga?

— Nu va fugi. In orice caz, nu poate părăsi insula. Acum am să-ţi pun o întrebare. Wardfield credea că faptul de a o avea în mână pe fata d-tale ar fi un obstacol pentru planurile d-tale, dar în realitate nu ţi le-a stingherit deloc. Îţi era perfect indiferent dacă o omora sau nu. E adevărat?

—Este absolut caraghios, ripostă Barton, Nu înţeleg să mai urmez această convorbire. Dacă-mi cauţi ceartă să amânăm pe mai târziu.

— Acum sau mai târziu, când îţi va conveni, replică Mac Allan. Intrebarea rămâne pusă. Pentru ce-ţi era indiferent dacă Wardfield îţi omora fiica?

Barton, disprețuitor, se făcu că nu bagă'n seamă întrebarea. Mac Allan ridică din umeri.

— Nu te voi mai reţine mult timp aici. Am treburi cari mă aşteaptă în altă parte.

Fără a avea aerul că se grăbeşte, se furişă dealungul peretelui, trecu de Morth, şi se îndreptă cu spatele spre o deschizătură care ducea la o altă parte a imenselor ruine.

Tot timpul nu părăsi din ochi grupul celor trei bărbaţi, cu mâna pe revolver. In prag se opri o clipă.

— Vezi, făcu el cu răceală, ţi-am dat de gândit în legătură cu ceva. Am încercat să ghicesc înţelesul ultimelor cuvinte ale lui Price: „Wanda... este... Wardfield" pe cari nu avu timpul să le termine. Ce-o fi vrând oare să spună? Nu cumva că Wanda era fiica lui Wardfield?

Aşteptă o clipă un răspuns care nu veni, şi continuă:

— Dacă Wardfield şi-a ucis pe propria-i fiică, situaţia devine dramatică.

Se simţea o ameninţare în tonul lui. Aruncase o nouă sfidare duşmanului său căruia îi făcea faţă cu îndrăzneală, aşteptând ca celalt să ridice mănuşa. Barton stătea nemişcat, muşcându-şi buzele, cu vinele dela tâmple bătând furios.

— E... eşti nebun! replică el cu voce răguşită. Eşti complectamente nebun. Fiica lui Wardfield a murit, de mult.

— Asta mi s'a şi spus. Corpul ei a fost aruncat în mare, nu-i aşa? Sau mai curând un copilaş a murit

pe mare și a fost aruncat în apă. Se poate ca Price și Stornton să fi fost în curent cu identitatea acestei copilițe.

— Aiurezi, îți spun, repetă Barton. Chiar dacă ar fi adevărat, ar fi imposibil de dovèdit, dar este o minciună.

— O pretinzi? Ei bine! vom mai vorbi noi când ne vom mai întâlni.

Spunând aceste cuvinte, se retrase repede și puse grosimea unui zid între el și cei trei bărbați. Din momentul când ieșise din subterană, toate mișcările lui fuseseră încete și calculate. Acum, își schimbă brusc purtarea. O voce spunea de partea cealaltă a ușii pe care tocmai ieșise:

— Atenție! N'a plecat. E ascuns și ne pândește.

Mac Allan auzi o mișcare dezordonată de pași la o oarecare distanță de zidul de care se sprijinea, dar nici unul dintre cei trei indivizi nu părea dornic să înainteze primul. Profită de nehotărîrea lor pentru a aprinde un chibrit la lumina căruia zări, printre grămezi de rămășițe, o trecere pe care o socoti că trebue să conducă spre intrarea principală. Inainte cât putu de repede în direcția aceea, și, norocul ajutându-l de data aceasta, nu se împiedică de nici un obstacol, și ajunse în câteva secunde la intrarea turnului.

Odată ajuns afară, se opri și aștepta, lipit de zidul exterior. Situația lui nu era dintre cele mai ușoare. Avea de rezolvat niște probleme grele. Era fericit că putuse evita împușcăturile înainte cu câteva minute. Dacă lupta s'ar fi dezlănțuit, l'ar fi doborît cu siguranță pe Barton, probabil și pe unul dintre acoliții lui, dar n'ar fi avut multe șanse să scape de loviturile celui de-al treilea, și, în definitiv, asta n'ar fi aranjat nimic. N'ar fi avut nici un profit să se lase exterminat într-o subterană în-

tunecoasă de către un bandit american, lăsând problema pe jumătate rezolvată.

Se interesa foarte mult de această chestiune. Price fusese asasinat de către un om deghizat în călău din evul mediu. Barton îl acuza pe Wardfield, Mac Allan nu-l credea.

Apoi venise moartea lui Stornton. Barton îi atribuise şi această nouă crimă tot lui Wardfield. Mac Allan nu-i da crezare. Barton, evident, nu-l omorîse el însuşi pe Price. Cât despre Stornton, era o altă poveste. Cu toate acestea, chiar admiţând că n'ar fi fost ucigaşul celor doi bărbaţi, Mac Allan era convins că el era răspunzătorul. Dar să fii convins de un lucru şi să-l poţi dovedi sunt două lucruri complect diferite, cu atât mai mult cu cât Barton ar fi probabil în stare să producă un înscris oarecare dela Wardfield conţinând, la adresa lui, nişte ameninţări de moarte indiscutabile.

Mac Allan constatase el însuşi că Stornton fusese lovit în spate dinspre partea în care se afla Barton. Era gata să depună mărturie pentru asta. Dar trebuia să ţină seama de faptul că poliţia era ostilă intervenţiei sale, şi, în afară de asta, cadavrul fusese mişcat din loc din momentul în care îl descoperise. Dacă încerca să-l acuze pe Barton de acest omor, afirmaţia sa ar fi în contradicţie cu aceea a celuilalt, sprijinit de către cei doi feciori, şi, din punct de vedere legal, mărturia sa n'avea nicio şansă să biruie.

Rămânea Wanda. Se părea că şi ea fusese asasinată. Barton îl acuza tot pe Wardfield, şi Mac Allan era obligat să recunoască mai multă verosimilitate spuselor lui, de data aceasta. Davis, de partea lui, certificase că Wardfield o răpise pe tânăra fată, şi mărturia aceasta nu putea fi pusă la îndoială.

Dar, chiar dacă Barton şi cu oamenii lui n'o omorâseră pe Wanda, după informaţiile pe cari Mac Allan le culesese în ultimele minute, nici nu făcuseră nimic pentru a o salva.

Omul acesta îşi urmărise ţinta sa fără să se ocupe de fiica sa. De fapt, aproape că-l împinsese pe Wardfield s'o omoare. Mac Allan îşi făcuse o idee în privinţa aceasta, dar o păstra pentru el, neavând încă nicio dovadă legală în sprijin. De altfel nici nu ştia îndeajuns. Auzise versiunea lui Barton, aceea a lui Price şi remarcase numeroase fapte impresionante, dar mai trebuia să vorbească cu Wardfield şi să audă ce avea el de spus. Pentru moment, părerea lui era că Wardfield era victima unei nedreptăţi monstruoase. Cu toate acestea, oricare ar fi fost neajunsul pe care-l suferise, dacă se lăsase târît să comită o asemenea grozăvie, atunci merita spânzurătoarea. Niciun păcat, oricât de mare ar fi fost, nu putea justifica o crimă de natura aceasta.

Dar dificultatea cea mare consta în aceea că Barton şi cu tovarăşii săi erau şi ei în căutarea lui Wardfield. Acesta fiind înarmat n'ar sta la îndoială să tragă asupra oricărei persoane care s'ar ostenî să se apropie de el. fie că ar fi Mac Allan sau Barton. La urma urmei, situaţia se prezenta într'o lumină foarte neclară. Pe deoparte Wardfield trăgând asupra oricui ar încerca să se apropie, de partea cealaltă Barton cu banda lui dornici să găsească ocazia să-l suprime pe Mac Allan ca şi pe Wardfield, şi în sfârşit Mac Allan nedorind de loc să-şi asume riscuri mortale, ci căutând numai să se pună în legătură cu Wardfield pentru a sta de vorbă cu el.

Situaţia i-ar deveni mult mai uşoară, se gândi el, dacă l'ar putea convinge pe Barton să renunţe

la urmărirea dușmanului său sau, cel puțin, să-și întârzie cercetările. Acesta era motivul așteptării actuale când se ascundea lângă ușa turnului.

Aceste gânduri îi trecură prin minte cu iuțeala fulgerului, dar planul său era deja stabilit în momentul când trecuse ușa turnului. El bănuia ce avea să facă Barton, și prevederile sale se realizară.

Plecarea sa bruscă lăsase nehotărîți pe cei trei bărbați. După ce dispăruse, nici unul dintre ei nu se obosise să fugă după el.

Morth vorbi primul.

— Ce ticălos al dracului! Și-a bătut joc de noi. Pe legea mea, l'aș fi trimis bucuros pe lumea cealaltă, șefule, dar l'am văzut că era gata să fragă asupra d-tale, și n'am îndrăznit să intervin.

Barton clătină din cap.

— O știu prea bine! M'ar fi curățat pe loc. Imi pare bine că nu te-ai amestecat. Dar fii sigur că nu pierde nimic așteptând! Trebue să prezentăm într'un fel verosimil povestea celor întâmplate, și pentru ca să fie astfel, trebue să-l suprimăm ca și pe Wardfield. Altfel nu vom avea niciun moment liniște. Pe Wardfield știm unde să-l găsim. Dacă a scăpat prin ușa din fund, n'a putut ajunge decât la platforma de stâncă la care duce subterana. Nu ne supără, așadar, pentru moment. Numai să-l împiedicăm să iasă pe aici și va fi ca un șoarece într'o capcană, vom pune mâna pe el când vom voi. Așa încât cel mai bun lucru este să ne ocupăm numaidecât de Mac Allan. Dacă nu s'a întors la castel, și e probabil că n'a făcut-o, îl vom găsi ușor, și, trei contra unu, nu ne va mai scăpa de data aceasta.

— A! asta nu! n'o să-mi scape, declară Morth, și te rog să mă crezi că îl curăț în doi timpi și trei mișcări. Suntem gata?

— Da, răspunse Barton, și iată cum vom pro-

ceda. Cum vom ieşi din turn, ne vom depărta unul de altul, rămânând în legătură. Primul care-l vede se ia după el, şi fluieră pentru a-i chema pe cei-lalţi. S'o ştergem.

Cei trei bărbaţi urmară acelaş drum ca şi Mac Allan, şi ajunseră la intrarea luminată de către lampa lui Barton. Asta aştepta şi Mac Allan.

Cum ieşeau în grabă cu Barton în frunte, Mac Allan se repezi orbeşte asupra grupului. Nu trase, căci nu era în intenţiile sale. Dar, rotind braţul în aer, repezi cu toată puterea patul revolverului în capul lui Barton. Acesta ridică mâna pentru a se apăra şi trase în acelaş timp; dar glonţele nu-şi atinse ţinta, iar el căzu pe spate, peste Morth care era în spatele lui.

Cei trei bărbaţi rămaseră blocaţi un moment la intrare. Corpul lui Barton îi stingherea pe tovarăşii săi şi-i împiedica să se servească de arme. Înainte ca ei să-şi fi revenit din surpriză, Mac Allan se repezi din nou asupra lor. Dintr'un pumn repezit cu stânga în bărbia lui Barton îl dădu gata, apoi, cu dreapta, în care ţinea revolverul, trânti o directă în plină figură lui Parkers. Morth începu să urle şi ridică mâna pentru a trage, dar Parkers, repezit peste el, îl făcu să-şi piardă echilibrul şi glonţele se pierdu în noapte.

Mac Allan nu mai aşteptă urmarea. Trăgând un ultim pumn peste gura feciorului cel înalt, sări într'o parte, o luă la fugă cât îl ţineau picioarele făcând multe ocoluri pentru a stingheri focul adversarilor, şi dispăru în întunerec.

Bătalia nu durase decât câteva secunde, şi Mac Allan scăpase fără o zgârietură. Un concert de înjurături ajunse până la el, şi o serie de gloanţe, destinate lui, trase la întâmplare de către Morth, şuierară în toate părţile.

Mac Allan zâmbi. Simţea o profundă satisfacţie. Micul său plan reuşise de minune. Nu omorîse pe nimeni, asta vroia să evite, şi-l scosese pe Barton din luptă pentru câtva timp. Aceasta îi asigura un oarecare răgaz. Fără şeful lor, cei doi banditi trebuiau să fie complect pierduţi.

Foarte satisfăcut îşi încetinea cursa, când deodată se produse un incident supărător.

Un nor acoperise luna, şi se făcu întuneric beznă. Incapabil să vadă la doi paşi înaintea lui, se împiedică într'o crăpătură şi căzu cu faţa înainte. Nu se lovi prea tare, dar revolverul îi scăpă din mână şi se rostogoli la o oarecare distanţă. Izbitura făcu să pornească glontele şi pocnitura răsună în tăcerea nopţii.

Se sculă trist şi începu să-şi caute revolverul, dar nu-l putu găsi. Umblând în patru labe, îşi prelungi vreo 2—3 minute căutarea, din nenorocire fără rezultat. Noaptea era atât de neagră încât nu se putea încrede decât în degete pentru a se călăuzi. Simţi că-l apucă mânia. Trebuia cu orice preţ să-şi găsească arma. Salvarea lui depindea de asta. Pipăind neîncetat pe jos în toate părţile, nici nu-şi mai dădea seama dacă se îndepărta sau se apropia de locul unde-l pierduse.

Aprinse un chibrit apărând flacăra cu ambele mâini; vântul îl stinse. Un al doilea, adăpostit de poala hainei, nu avu o soartă mai bună.

O senzaţie de disperare puse stăpânire pe el. Dacă lumina chibriturilor nu-i servise la nimic, putuse, în schimb, să fie văzută, şi să-i îndrepte pe urmăritorii săi. Nu era departe de turnul Ducelui, şi dacă, din întâmplare, Morth se uitase în direcţia aceasta, lucirile întrevăzute i-ar uşura târul.

Târîndu-se încoace şi încolo, îşi mai urmă cercetările încă vreo 4-5 minute, dar în zadar. Timpul

trecea, Barton probabil că-şi recăpătase cunoştinţa, curând va fi în picioare. Trebuia să renunţe la armă.

Se sculă şi privi împrejur, încercând să se orienteze. Socoti că turnul Ducelui trebuia să se găsească pe undeva înapoia sa, iar marele zid exterior la o mică distanţă în faţă. Porni la drum cu prevedere în direcţia zidului; nu voia să rişte o nouă cădere care i-ar fi putut fi nefastă.

Era o grea încercare, să meargă astfel, în beznă, cu senzaţia unei singurătăţi absolute, şi cu vântul care mătura cu vijelie întreaga suprafaţă a insulei. N'avea voie să pună un picior decât cu cea mai mare prudenţă, păstrând greutatea corpului pe celalt până când era sigur de terenul din faţa sa. Deodată, simţi un gol, şi se aruncă înapoi. Din fericire nu era decât o mică depresiune a solului.

Când ajunse lângă zid, se izbi de el. Merse dealungul, până ajunse la o portiţă, de unde pornea un drum mergând spre interiorul insulei. Cum nu-i cunoştea exact direcţia, se decise să-şi continue drumul până la ruinele punţii. Acolo, cel puţin, ar avea un punct de recunoaştere.

Înaintă încet, şi în sfârşit, ajunse la punte unde o apucă pe aleea principală care ducea la castel. In faţa locuinţei, într'un spaţiu descoperit, se aflau toate maşinile invitaţilor. Se apropie de maşina cea mai apropiată şi făcu o inspecţie rapidă în interior. Cercetă apoi o a doua maşină, şi în sfârşit, într'a treia descoperi ceeace căuta — o lanternă.

Această descoperire îl înseninâ şi-i redădu curaj. Trecându-şi prin minte evenimentele survenite, ajunsese la concluzia că Wardfield trebuia să fie în subterana care ducea dela turnul Ducelui la mica platformă depe coastă, sau, dacă o părăsise, co-

borînd treptele lunecoase, pe coasta stâncoasă.

In această ipoteză, dacă se îndrepta spre platformă rămânând în afara zidului, avea şanse să-l întâlnească. In afară de asta, faptul că ar fi în afara zidului i-ar permite să întrebuinţeze lanterna fără frica de a fi văzut.

Ajunse fără greutate la micul debarcader de unde porniseră Wanda şi Davis pentru încercarea lor nereuşită cu barca cu motor. Incepând de acolo drumul deveni mai anevoios. Fără lanternă i-ar fi fost imposibil. Zidul înalt îl domina, valurile cari veneau să se spargă de coastă îl împroşcau cu o ploaie de stropi care-l îngheţa până la oase. Nicio cărare care să-l conducă, şi stâncile peste cari trebuia să treacă erau lunecoase şi abrupte. Fu un drum greu şi periculos, căci la primul pas greşit era expus să cadă în gol. Din când în când, aprindea lanterna pentru a căuta o crăpătură unde să pună piciorul sau mâna pentru a putea sări peste obstacole. Inainte de a ajunge la destinaţie, avea mâinile însângerate şi hainele sfâşiate.

Intenţiona să ajungă până la treptele cari urcau la platformă, dar o crăpătură adâncă oprindu-l, trebui să se caţere până la zid. Se afla, în momentul acela, pe o stâncă netedă atârnată deasupra platformei cam la vreo 5—6 metri. Cercetând împrejur cu ajutorul lanternei, îşi dădu seama că ar prezenta pentru el greutăţi considerabile coborîrea până la platformă. Dacă ar fi lunecat, s'ar fi rostogolit pe stâncile ascuţite a'e ţărmului.

După ce se odihni, fixă lanterna într'o crăpătură a stâncii, cu lumina îndreptată înspre drumul pe care-l avea de făcut. Lipit de stâncile de cari se agăţa cu toate puterile, profitând de fiecare gaură pentru a pune picioarele sau mâinile, începu să coboare încetişor.

Scuturat de vijelia care nu mai înceta, ajunse în sfârşit la un punct situat exact deasupra uşii boltite la care ajungea subterana. Se prinse cu mâinile de un colţ de stâncă, dădu drumul picioarelor şi aruncă o privire sub el, dar nu văzu nimic din cauza întunericului profund. Se decise să-şi încerce norocul.

In momentul în care voia să-şi dea drumul, se simţi apucat de glezne şi tras cu violenţă în jos.

Timp de o clipă, se simţi cuprins de o groază nebună şi se văzu pierdut. Dar, instinctiv, se agăţă cu disperare de stânca căreia nu-i dăduse încă drumul, cu dinţii strânşi, cu muşchii încordaţi într'o încordare supremă, şi dădu furios din picioare pentru a se libera. Incercă o senzaţie de uşurare intensă simţindu-se deodată liber de greutatea care-l trăgea în jos. Cu o grabă frenetică, îşi trase picioarele în sus, şi punând genunchii pe o piatră ieşită în afară, reuşi să se ridice deasupra uşii.

In mod vag, văzu mişcându-se ceva sub el, şi auzi, în acelaş timp, zgomotul unei împuşcături. Glonţele îi şuieră la ureche, făcând să zboare aşchii din stâncă. Aproape la capătul puterilor, în urma sforţărilor repetate, se căţără din ce în ce mai sus şi reuşi în sfârşit să pună mâna pe lanternă. Un alt fulger brăzdă noaptea, dar, de data aceasta, proiectilul trecu mai departe de el. Atinsese stânca netedă depe care plecase. Se întinse, distrus.

— Wardfield! urlă el, nu mai trage, nu sunt înarmat, vreau să stau de vorbă cu d-ta.

Dar îşi dădea seama că vorbele sale nu-şi atingeau ţinta. Vântul, mai puternic ca niciodată, le ducea în depărtare. Era imposibil ca cel căruia i

se adresau să le poată auzi. Din fericire pentru el. întunericul era atât de profund încât, chiar la o distanţă atât de mică, omul de dedesubt nu-l putea vedea.

Cu multă caznă, Mac Allan începu să se caţere până la zidul exterior. Incercarea de a se pune în legătură cu Wardfield, dăduse greş. Omul nu se gândea, evident, decât să se apere, nevăzând decât duşmani în jurul său, şi singura şansă care-i rămânea lui Mac Allan era să-i cadă pe neaşteptate în spinare şi să-l dezarmeze. Dar sarcina se dovedea foarte grea,

De vreme ce-i era imposibil să-l ajungă prin partea aceasta, singurul mijloc de încercat era să ajungă până la el prin partea cealaltă a tunelului.

Prăpădit de oboseală şi udat până la piele, Mac Allan făcu cale'ntoarsă până la cărarea care ducea la turnul Ducelui. Evitând intrarea mare, făcu un ocol pentru a ajunge la fereastra care-i servise deja odată pentru a pătrunde în donjon. Ajuns înăuntru, ar regăsi uşor gaura prin care căzuse odată. Inainte de a pătrunde înăuntru, ridică de jos două pietroaie de mărimea unor mingi de oină şi le bagă în buzunar. Dacă trebuia cumva să se ia la bătaie cu un om înarmat, pietrele acestea i-ar putea fi de folos.

Trecu aşadar prin gaura din boltă pe care o cunoştea atât de bine, şi, atârnându-se în mâini, ajunse cu bine în tunel. Cam fără chef, căci ştia că drumul îi va fi în felul acesta mai greu, îşi scoase pantofii. Voia să încerce să-l ia pe Wardfield prin surprindere.

Urmarea îi arătă că socotelile sale erau greşite.

Nu reuşi nici să-l audă întâi pe Wardfield, nici să-l surprindă la capătul tunelului. In loc de asta, cum cotea cu precauţiune la un colţ al subteranei,

cam pela mijlocul ei, deodată îi apăru în faţă o siluetă neagră ca şi cum ar fi ieşit din pământ. Auzi o exclamaţie de bucurie sălbatecă, şi abia avu timp să se arunce într'o parte, căci se trase un foc aproape în nasul lui. Glontele se izbi de perete, în dosul lui şi ricoşă împrăştiind în toate părţile sfărămături de piatră.

Ceea ce-I salvase până acum pe Mac Allan de greşelile sale, era repeziciunea cu care reacţiona în asemenea împrejurări. Nu-şi pierdu nicio clipă sângele rece. Creerul său comandă muşchilor cari se supuseră pe loc. Cel care-I atacase nu avu timp să-şi repete figura. Inainte ca degetul lui să fi apăsat din nou pe trăgaci, mâna lui Mac Allan, iute ca fulgerul, apucase teava revolverului şi-l ridicase spre boltă. Se produse o izbitură, cei doi bărbaţi se îmbrăţişară şi căzură la pământ.

Mac Allan n'avea decât o idee: să mentină teava armei în aer. Viaţa lui depindea de asta. Cu mâinile libere, îşi trăgeau nişte lovituri sălbatece, încercând, fiecare, să slăbească rezistenta celuilalt.

Se rostogoliră pe o parte, şi capătul ţevii, lovindu-se de zid, scrânti mâna lui Wardfield, strivind de piatră degetele lui Mac Allan. Durerea pe care o simţiră îi făcu să mai slăbească strânsoarea armei care le scăpă din mâini şi căzu jos. Se repeziră amândoi înainte pentru a pune mâna pe ea, şi se izbiră cap în cap cu atâta putere încât căzură amândoi ne spate.

Mac Allan se sprijini câtva timp de perete pentru a-şi veni în fire, apoi se repezi, cu numai înainte, hotărît să termine cât mai curând. Pumnul său stâng pocni faţa lui Wardfield şi el se înfipse pe picioare cu intenţia de a trânti cu dreapta o directă care să termine numaidecât lupta. Intentie

excelentă fără îndoială, dar o avea şi Wardfield. Pierderea armei îl scosese din sărite, şi părea să-i dea puteri noi. Se repezi furios asupra inamicului său, lovind cu braţele-i groase şi scurte ca şi cu nişte ciocane şi, înainte ca Mac Allan să-şi fi putut da seama ce se întâmplă primi două lovituri zdravene, una îi aruncă capul pe spate, iar cealaltă în piept, gata să-i rupă coastele.

Se dădu înapoi. Se apăra vitejeşte, dar adversarul său părea să fie făcut din oţel, primind loviturile fără să se clintească. Mac Allan începea să socotească partida serioasă.

Deşi fusese adeseori cel mai tare în bătălii împotriva unor duşmani superiori la număr, totuşi nu găsise încă un adversar care, într'o luptă în doi, să-l fi făcut să muşte ţărâna. Se părea însă că de data aceasta îşi găsise naşul.

De trei ori îl repezi pe Wardfield înapoi, şi de trei ori reveni acesta cu pumnii lui de temut. Capul lui Mac Allan începu să i se învârtească, coastele îl dureau casi cum ar fi trecut printr'o presă, se clătina pe picioare. Se părea că Wardfield vroia să-l rupă în bucăţele.

Rămase totuşi liniştit şi stăpân pe sine. Se bătu câtva timp, dându-se încetul cu încetul înapoi, economisindu-şi puterile, mulţumindu-se să-şi păstreze echilibrul. Aştepta ca vigoarea adversarului său să se epuizeze cu încetul. Reuşi încă odată să-l repeadă înapoi, şi de data aceasta dură mai mult timp până să se reînoiască atacul.

Era momentul pe care-l aştepta Mac Allan. Îşi simţi adversarul la capătul puterilor, simţi că-l domina. Wardfield se dădea înapoi.

Atunci luă el iniţiativa atacului şi cu o împinsătură teribilă îl dădu înapoi trântindu-l pe spate. In clipa următoare Mac Allan era deasupra lui.

Urmă un minut de tăcere. Era învingător, dar sleit şi el de puteri. O oboseală intensă îl cuprindea

I se părea că are membre de plumb. Se întreba chiar dacă va mai avea puterea să se scoale. Instinctul îi comanda totuşi s'o facă, dar muşchii părură incapabili să reacţioneze.

Ridică cu greu o mână şi şi-o trecu peste frunte. Îi venise de hac lui Wardfield, dar nu-i fusese uşor, şi se întrebă ce s'ar întâmpla în cazul probabil când ar avea acum deaface cu Barton şi cu cele 2 ajutoare ale lui.

Voinţa lui de fier triumfă până la urmă asupra oboseiii extreme şi a stării de depresiune în care se afla. Reuşi să se aşeze. Scoase lanterna din buzunar şi vroi s'o aprindă, dar nu reuşi căci geamul şi becul erau stricate. Vârful piciorului său atinse, în momentul acela, un corp tare care cedă la apăsare. Intinse repede mâna şi apucă revolverul lui Wardfield care căzuse pe jos. Cu arma în mână, se simţi mult mai uşurat. Dacă ar trebui să lupte din nou, ea ar veni în ajutorul puterilor sale slăbite.

Se produse un zgomot uşor care-l făcu să tresară şi să-şi uite oboseala. Cu revolverul în mână, aşteptă, cu urechea la pândă.

Zgomotul se reînoi. Părea să vină dintr'un loc foarte apropiat, dela zece—doisprezece paşi de el, poate. Se putea să nu fie decât un şoarece, dar Mac Allan nu mai vroia să riste. Indreptă arma în direcţia aceea, apoi strecură mâna stângă în buzunar în căutarea chibriturilor. Găsind cutia şi-o puse între dinţi şi frecă un chibrit.

Ghemuită lângă perete, Wanda se uita la el cu nişte ochi înspăimântaţi. Rochia era numai zdrenţe, cu faţa înegrită brăzdată de lacrimi, părea atât de nenorocită. Vederea lui Mac Allan părea s'o pa-

ralizeze. Ridică uşor mâna ca pentru a înlătura ameninţarea pistolului îndreptat asupra ei. Mac Allan apleca arma.

— O d-ta eşti! spuse el. M'ai speriat un moment. Imi pare bine că te văd, căci eram foarte neliniştit în privinţa d-tale.

Vorbea cât putea de blând pentru a n'o înspăimânta mai tare. Orice s'ar fi întâmplat de acum încolo, avea nespusa consolare de a vedea că nu fusese asasinată. Era lucrul principal. Ceilalţi, Stornton, Price şi Barton, prezentau puţină importanţă prin comparaţie.

In momentul acela încercă un sentiment de prietenie faţă de Wardfield, numai pentru faptul că Wanda era în viaţă.

— Să nu-ţi fie frică, continuă el. Sunt eu, Mac Allan. Nu-ţi fac imputări că nu m'ai recunoscut, căci îmi închipui că sunt aproape de nerecunoscut.

Aprinse un nou chibrit. La lumina acestuia, ea îl privi un timp cu atenţie, tot atât de înspăimântată. Apoi scoase un suspin de uşurare şi trăsăturile i se destinseră. Orice urmă de frică îi dispăru depe faţă.

— O! făcu ea într'un murmur. D-ta erai, mi... mi-era frică să nu fie vreunul dintre ei...

Urmă o scurtă tăcere, apoi ea schiţă un pas către el. Dacă chipul ei nu mai exprima frica, ochii, în schimb, îşi păstrau neliniştea.

— Ştii... ştii ce-a devenit Jimmy?

— Da, e foarte bine. Nu te nelinişti în privinţa lui.

— Adevărat? Este în siguranţă?

Vocea ei era rugătoare.

— In cea mai mare siguranţă, răspunse Mac Allan. Cred chiar că este în pat, deşi împotriva

voinţei sale. A fost băgat cu forţa în pat. Ar fi preferat să pornească în căutarea d-tale.

Vocea sa luă un accent de simpatie profundă şi înţelegătoare.

— Dar d-tale ce ţi s'a întâmplat? Pari să fi trecut prin multe încercări. Eşti rănită la picior, mi se pare?

— Da, mi-am scrântit glezna, spuse ea cu voce scăzută. El... D. Wardfield m'a adus în braţe până aici. Fără asta, oamenii aceia m'ar fi asasinat. Tatăl meu trebue să fie furios că am încercat să fug cu Jimmy. Mi-era... mi-era frică să nu-l fi omorît.

— Nu, linişteşte-te în privinţa lui, ţi-am spus-o deja.

La lumina altui chibrit se întoarse către Wardfield. Acesta îşi revenea cu încetul, şi începea să se mişte. Mac Allan îl supraveghea, căci vroia să-i vorbească imediat ce-şi va fi recăpătat îndeajuns cunoştinţa pentru a-l înţelege.

Wardfield se aşează în sfârşit. Se uita la Mac Allan cu nişte ochi sălbatici. Se pregătea să se ridice. Expresia lui nu putea înşela pe nimeni. Hotărîrea care i se citea pe faţă îi prevestea intenţiile... să reînceapă numaidecât lupta de cum va fi în picioare. Mac Allan o preveni.

— Ai face mai bine să te linişteşti acum, îi declară el, pentrucă la primul gest de amenintare, te dobor cu patul revolverului şi te scot din luptă pentru tot restul nopţii. Ce avem de făcut, este să stăm de vorbă. Mă înţelegi?

Era limpede că Wardfield nu înţelegea de loc. Numai lipsa de puteri îl împiedica să se repeadă asupra adversarului său. Wanda înaintă, şi-l apucă de braţ.

— Liniştească-te, spuse ea. Nu-ţi fie frică. Nu-i omul dintre ceilalţi. Nu este duşman.

— Ce? răspunse Wardfield cu glas înăbuşit.

Se părea că-i venea greu să înţeleagă că Mac Allan nu era duşman. Se uita la el, grav, pentru a-şi da seama cum arăta un om care nu-i era ostil. Specia i se părea pe cât de necunoscută pe atât de extraordinară.

— Cine eşti?

— Mă numesc Mac Allan. Am fost invitat la castel. N'am fost amestecat în povestea asta decât cu totul întâmplător, şi Barton este pe cale de a încerca să mă asasineze. De câteva ore fac tot posibilul pentru a mă pune în legătură cu d-ta dar n'am reuşit.

— Ah!

Dorinţa arzătoare a lui Wardfield de a relua lupta îl înviorase. Acum când nevoia nu mai era evidentă, birui istovirea, şi-l făcu să se clatine pe picioare. Wanda îi veni în ajutor ajutându-l să se aşeze. Se uita nedumerit la Mac Allan. Cu faţa însângerată şi lovită, îşi trecu mâna peste ochi ca pentru a alunga un vis urât.

Mac Allan le zâmbea amândurora.

— Relatiile voastre par bune, pentru un asasin şi victima lui, afirmă el. Barton îmi spusese că ai omorît-o pe Wanda.

— A... aveam de gând s'o fac, bâlbâi Wardfield. Îl prevenisem pe Barton că o voi împuşca dacă nu-mi acceptă condiţiunile. Crede că m'am ţinut de cuvânt. Voiam să-l fac să vină să stăm de vorbă faţă'n faţă, bărbăteşte, dar a refuzat.

— Nu pot spune că-l dezaprob, declară Mac Allan râzând. M'am găsit şi eu faţă'n faţă cu d-ta, şi numai eu ştiu ce-am păţit.

„Apropo, d-ta eşti acela care m'ai dat gata cu

o lovitură în cap în tunel, acum câteva ore, nu-i aşa?

Chibritul se stinsese şi stăteau de vorbă în întuneric. Un curent de aer proaspăt venind dinspre mare sufla dealungul subteranei. Mac Allan îşi strecură revolverul în buzunar şi se sprijini de zid, recăpătându-şi puterile. Auzi vocea Wandei.

— Nu, nu cred să fi avut vreodată intenţia să mă omoare. M'a ameninţat, e adevărat, dar a făcut-o fiindcă era obligat. Aş fi făcut acelaş lucru în locul lui. Mi... mi-e mai tare frică de tata decât de el.

— Nu te dezaprob nici pe d-ta, răspunse Mac Allan. Şi mie mi-e frică. Singurul lui scop, în momentul de faţă este să ne suprime pe noi toţi, şi are cu el doi bătăuşi înarmaţi, în timp ce noi n'avem aici decât un singur revolver pentru amândoi. Cu toate acestea, cred că suntem în siguranţă pentru câtva timp în acest tunel.

— Nu poate veni încoace, spuse Wanda, decât fie forţând uşa dela capăt, fie trecând pela platformă prin afară. Dar pentru asta trebue să aştepte ca marea să descrească. In timpul refluxului este o cărare până la trepte, dar acum nu poate trece pe acolo.

— Perfect, observă Mac Allan. Atunci nu ne poate lua prin surprindere. N'aş vrea să vă reţin aici mai mult timp decât este necesar, dar, înainte de a pleca, aş dori mult să vă pun vreo câteva întrebări. De exemplu... cum aţi reuşit să pătrundeţi în acest tunel?

— D. Wardfield m'a adus aici, răspunse Wanda.

— O ştiu, şi de aceea îi adresasem lui aceeaşi întrebare, nu d-tale. Ce căutai în turnul Ducelui, Wardfield?

— Dădusem întâlnire unui avocat la Southampton,

răspunse cu tristeţe Wardfield. Barton a aflat-o, nu ştiu cum. Un individ veni în întâmpinarea mea din partea avocatului, pretindea el, căci avea nevoie urgentă de mine. Cât p'aci să-I refuz, dar, în urma insistenţelor sale, I'am întovărăşit în maşina lui. M'a asigurat că trebuia să mă conducă la Londra şi nu m'am împotrivit. Odată ieşiţi din Southampton, pe un drum pustiu, a oprit maşina, pretextând o pană. M'a rugat să-i dau ajutor, şi, în timp ce eram aplecat deasupra motorului m'a pocnit în cap cu o chee franceză. Când mi-am revenit în simţiri, eram în maşină, legat fedeleş, şi n'am putut vedea nimic. M'a adus aici, unde Barton, ajutat de către un alt individ m'a dus în donjon. Aseară au venit să mă vadă şi m'au obligat să îmbrac costumul acesta.

— L'ai ameninţat pe Barton? întrebă Mac Allan, casi pe Stornton şi Price?

— Da, încuviinţă Wardfield cu voce înăbuşită.

— De fapt ai venit aici ca să-I omori, şi Barton ti-a luat-o înainte.

— Da. repetă celalt. Am fost prea sincer. N'aş fi trebuit să-l avertizez pe omul acesta despre proiectele mele, ci să-I iau prin surprindere când mi-ar fi convenit mie.

— L'ai ameninţat... în scris, nu-i aşa? urmă Mac Allan. Dar despre Stornton ce ştii? Barton afirmă că d-ta l'ai răpus în coridor.

— Minte. Barton sau unul din oamenii lui l'au omorît. Cu toate defectele sale, Stornton nu era lipsit de curaj. Nu era atât de rău ca Barton. A vrut să vină să se bată cu mine cinstit pentru a o salva pe Wanda, dar l'au împuşcat pela spate.

— Acesta este adevărul exact, interveni Wanda.

Eram în celulă şi am auzit zgomotul împuşcăturii care l'a ucis. D. Wardfield n'a tras.

— Aşa mă gândeam şi eu, observă Mac Allan. Şi Price? A fost înjunghiat de către un om care purta un costum negru la fel cu al d-tale, erai d-ta?

— Price a fost înjunghiat? exclamă Wardfield cu o voce în care surpriza era evidentă. Nu, nu eu am fost acela, nici nu ştiam măcar că era mort.

După un timp continuă cu tristeţe.

— Aşadar Stornton şi Price au dispărut şi eu n'am nicio vină. Aveam, cu toate acestea, intenţia să-i extermin. Hotărît, am dat greş în toate

— N'ai avut noroc, remarcă Mac Allan ironic. Este într'adevăr regretabil că n'ai fost în stare să comiţi aceste două omoruri. Trebue să fie o senzaţie foarte plăcută să fii spânzurat, şi d-ta nu ţi-o vei putea procura dacă nu plăteşti bine.

Reluă apoi cu ton serios.

— Mi-e frică că asta îl aşteaptă pe Barton. Dacă este el însuşi asasinul lui Stornton şi al lui Price, în orice caz, ştia de toate astea. Dacă reuşesc cumva s'o dovedesc, se va legăna la capătul unei frânghii.

— Ai... ai să încerci să faci să-I spânzure pe fata?

— Da. O merită, şi nu pot proceda altfel.

— Oh! e... e teribil. Dar, în fond, ce-mi pasă? Sunt sigură că vroia ca d. Wardfield să mă omoare. N... nu doresc să-l văd spânzurat, dar nu mă voi simţi în siguranţă atâta vreme cât va fi el liber, şi nu mă voi putea căsători cu Jimmy. Este un om rău, şi... nu-mi pasă de soarta lui.

— Atunci sunt toate bune, declară Mac Allan. Acum îmi poate da vreunul dintre voi această informaţie? Barton vroia să se scape de cei doi to-

varăşi ai săi, şi să facă să cadă vina dublei crime asupra d-tale, Wardfield. Şi Wanda se părea că-l stinghereşte, şi dorea s'o suprime şi pe ea. Ştiţi pentruce? Ce profit ar fi putut să tragă din asta?

— Cred că ştiu motivul, răspunse Wardfield. Prin dispariţia mea câştiga un venit de 4.000 lire pe an, care, la moartea mea, trebuia să treacă asupra rudei mele celei mai apropiate. Dacă Price şi Stornton ar fi rămas în viaţă, ar fi trebuit probabil să-I împartă cu ei, căci terenurile petrolifere pe care mi le-au furat le stăpâneau împreună.

— Imi pare bine că sunt în curent, încheiă Mac Allan, dar mai este încă ceva ce-aşi vrea să lămuresc. Price mi-a spus că într'un moment de beţie l'ai asasinat pe proprietarul acelor terenuri. E adevărat?

— Asta-i o a doua minciună, afirmă Wardfield. Terenurile îmi aparţineau, adică mai bine spus aveau să fie ale mele. Proprietarul, un bătrân, era gata să mi le vândă. Totul era pregătit. Barton şi Price şi-au dat seama de valoarea terenurilor, şi s'au înţeles cu Stornton, ginerele bătrânului, pentru a face să li se dea lor. Intr'o seară mi-au turnat ceva în băutură, l'au răpus pe proprietar cu revolverul meu şi au făcut să fiu arestat pentru asasinat. Toţi trei au depus mărturie împotriva mea, iar Barton, mi-a furat şi soţia şi copila pe deasupra.

— Da, am auzit vorbindu-se, observă Mac Allan, vom mai vorbi despre asta mai târziu.

„Aşadar, Barton ar moşteni 4.000 lire pe an, dacă te-ar putea face să dispari. Explică-mi cum. Banii îţi aparţin pentru moment, şi îţi este îngăduit să faci un testament în care individul acesta să nu figureze.

Wardfield zâmbi cu amărăciune.

— Crezi că n'aş fi făcut-o deja dacă aş fi avut posibilitatea? Venitul îmi aparţine mie, de asta nici vorbă, dar în ce priveşte capitalul se schimbă povestea. La moartea mea va reveni rudei mele celei mai apropiate, oricine ar fi. Pentru moment este Barton ruda aceasta. Voinţa neclintită a tatălui meu era ca această avere să nu iasă din familie. O ştiam cu toţii, inclusiv Barton.

— E foarte interesant, remarcă Mac Allan gânditor. Şi dacă ar fi trăit fata d-tale, ar fi fost ea moştenitoarea în locul lui Barton, nu-i aşa?

— Bine înţeles. Crezi că mizerabilul acela mi-a asasinat fiica? M'am gândit şi eu la asta.

— Nu, n'o cred. Mama copilului ar fi avut şi ea ceva de spus. Chiar dacă ea a fost de acord cu Barton să facă să fii condamnat la 25 ani închisoare, ar fi consimţit oare la omorul propriului ei copil?

Tăcură câtva timp.

— Pentru a-ţi spune adâncul gândurilor mele, reluă Wardfield, nu cred ca soţia mea să fi consimţit la condamnare. Tocmai atunci mă părăsise, era nebună după Barton şi avea o încredere oarbă în tot ce spunea el. Cu toată purtarea ei, cred că-şi iubea copilul cu patimă. Dacă Barton a omorît copilul a făcut-o fără voia ei.

— Cred că i-ar fi fost greu să facă să dispară copilul fără ca să-şi dea ea seama, dacă într'adevăr era legată de el, încuviinţă Mac Allan. Un lucru m'a izbit noaptea asta, că omul acesta părea dornic să scape de Wanda. Găsise de cuviinţă probabil, că la urma urmei, dispariţia ei se impunea.

— Vrei să spui... făcu Wardfield gâfâind, vrei să spui atunci că Wanda ar fi fata mea?

— Da, răspunse Mac Allan, dar n'o pot afirma.

Spui că soţia d-tale iubea copilul, că nu s'ar fi pretat niciodată la un omor. Dar dacă fata lui Barton a murit de moarte naturală în călătoria aceea pe mare, se poate ca ea să fi vrut să-l facă să creadă că este al d-tale. Se poate să nu fi îndrăznit să-i spună adevărul când era aşa o avere în joc, şi cunoscând pe omul cu care ar avea de-a face... căci trebue să-şi fi dat seama puţin timp după căsătorie.

— Dar... atunci... eu...

Wardfield nu-şi mai găsea cuvintele, absorbit de gânduri.

— Era mai mult de un an diferenţă de vârstă între cei doi copii, urmă el. Nu era greu să facă să treacă un copil drept celalt?

— Poate, aprobă Mac Allan, dar întrucât îl supăra o declaraţie falsă? Erau pe mare cu un yacht. Un copil mort, şi copilul aruncat în mare. La prima oprire a făcut o declaraţie de deces...! privindu-l pe al d-tale. Asta l'a făcut, prin urmare, moştenitorul d-tale. Nimeni n'a văzut cadavrul, afară de oamenii din echipaj, asociaţii lui Barton şi soţia lui. După aceea Barton a călătorit destul de mult timp, şi mai târziu a venit în Anglia cu un copil pe care l-a prezentat drept al lui. Singurele persoane cari l'ar fi putut contrazice erau Price şi Stornton.

— Ce spui? interveni Wanda cu violenţă. Atunci... omul acesta să nu fie tatăl meu! O! sper că nu sunt fiica lui. Da, o doresc din toată inima.

— M'ai prefera drept tată? întrebă Wardfield timid, pe mine care mi-am petrecut cea mai bună parte din viaţă în închisoare.

— Desigur, răspunse ea cu entuziasm. D-ta ai fost bun cu mine. El n'a fost niciodată bun şi este

nevinovat. El n'a fost niciodată în închisoare, dar este vinovat. Este un asasin!

— Draga mea, draga mea, izbucni Wardfield, cu hohote în voce, ce bucurie că mi-a fost redată copila!

Wanda se apropie de el în întuneric.

— Şi eu sunt nespus de fericită de a-mi fi regăsit tatăl, făcu ea cu duioşie.

Mac Allan găsea scena foarte mişcătoare, dar se simţia prost. Nu era sigur, pe moment, că era într'adevăr fata lui. Dacă ei erau amândoi convinşi, el mai avea o îndoială, şi-şi dădea seama că situaţia ar fi devenit cât se poate de complicată dacă s'ar înşela.

— Mi-ar pare rău, spuse el, să vă opresc, dar aş vrea să vă atrag atenţia asupra câtorva chestiuni. Mai întâi n'am ieşit încă din situaţia periculoasă în care ne aflăm. Barton şi cu oamenii lui sunt încă în căutarea noastră cu revolverele în mână. In al doilea rând, cum veţi putea dovedi rudenia?

„Price şi Stornton nu mai pot depune mărturie... şi nu fără motiv. Cât despre echipajul yachtului, cum să-l regăseşti după peste 20 de ani? Şi nu asta-i tot. Intr'adevăr nu cred să-i fi omorît d-ta pe Price şi Stornton dar d-ta erai îmbrăcat cu costumul acesta negru de călău, şi Price a fost asasinat de către un om purtând acelaş costum. Barton şi cu oamenii lui vor jura că te-au văzut răpunându-l pe Stornton. As susţine contrariul, dar nu sunt „persona grata" la poliţie, din contra. Wanda mă sprijini, bineînţeles. I se va obiecta că s'a certat cu tatăl ei, şi în sfârşit ameninţările d-tale de moarte scrise şi anii d-tale de închisoare nu vor uşura lucrurile.

— Atunci, crezi că nu-i nimic de făcut?, replică Wardfield, încet. Te înşeli. Dacă-l omor pe Barton, Wanda va moşteni în orice caz averea, ca moştenitoare a lui, dacă nu se poate justifica rudenia ei cu mine. Aceasta îi va da cel puţin mijlocul să fie fericită.

— Fără îndoială! exclamă Mac Allan. Asta o va face atât de fericită ca şi un înger în iad... să-şi vadă tatăl spânzurat şi unchiul asasinat. Asta îi va da zile de fericire desăvârşită, şi va încorona cu demnitate intrarea ei în viaţa matrimonială. Pentru numele lui Dumnezeu, Wardfield, scoate-ţi din cap ideile astea criminale. E o nebunie. Dacă vrem să-i dăm lui Barton locul care i se cuvine fără altă vărsare de sânge, trebue să ne grăbim, şi va fi cu atât mai bine cu cât mai curând. Am o idee asupra felului cum trebue să procedăm pentru a reuşi. Mă ascultaţi?

Erau numai urechi.

— Ei? întrebă Wardfield.

— Iat-o. Intâi ne vom întoarce toţi la castel, dar fără ca să ne poată vedea Barton. Nici el, şi nici vreunul dintre invitaţi nu trebue să ştie că Wanda mai este în viaţă. Vom intra prin uşiţa din dos prin care am ieşit. Odată înăuntru...

CAPITOLUL IX

Lui Barton îi trebui câtva timp până să-şi revină în urma loviturii primită dela Mac Allan. Când îşi recăpătă cunoştinţa era întins pe jos şi Morth era aplecat deasupra lui. Parkers îşi freca falca, şi înjura cât îl ţinea gura.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Barton cu voce slabă.

— Tipul acela te-a aranjat, explică Morth, şi i-a rupt şi falca lui Parkers. Am încercat să trag, dar nu vedeam să ochesc.

— Mi-a rupt doi dinţi, mormăi Parkers, şi încă dinţi din faţă. Nu-i prea vesel. Încruntă furios din sprâncene. Dacă încearcă cineva să-şi bată joc de mine din cauza dinţilor care-mi lipsesc, continuă el, îl sfătuiesc dinainte să-şi facă o asigurare pe viaţă. Dacă pun mâna pe animalul acela care mi i-a rupt, porţia pe care i-o rezerv... nu va îndrăzni niciun ziar s'o pomenească.

— Gura! spuse Morth cu brutalitate. Cum îţi mai este, şefule?

— La dracu! răspunse Barton. Haide, ajutaţi-mă să mă ridic.

Morth îi întinse braţul, şi se sculă clătinându-se.

— Porcul! strigă el cu voce slabă şi duşmănoasă. Ce ticălos şi animalul acela!

— Desigur, replică Morth. Îl dăm repede gata dacă-l găsim. Ce facem acum, şefule? Plecăm în căutarea lui?

Barton îşi prinse fruntea în mână.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tăceţi un minut, şi lăsaţi-mă să-mi adun ideile.

In toropeala lui încerca să-şi dea seama de situaţie. Planurile lui, o simţea, erau foarte compromise, şi trebuia să ia o hotărîre grabnică. Îşi birui sfârşeala pentru a se concentra asupra problemei de rezolvat.

Dacă Mac Allan s'a întors la castel, se gândi el, trebue să fi spus povestea la toată lumea. Dar n'are nicio dovadă. Nu poate decât să afirme că l'am omorît pe Stornton... asta-i tot.

Se întoarse către Morth.

— Ne-a întâlnit, explică el, şi a mers cu noi. A

urmat o luptă, şi a şters-o. Este un laş. Asta-i versiunea noastră. M'aţi înţeles?

— Desigur, făcu Parkers. I-a fost frică de noi şi-a luat-o la fugă. E uşor de înţeles.

— Ba nu, idiotule, replică Barton cu un aer obosit. Nu l'am speriat de loc. Ascultaţi-mă.

„Era cu noi. L'am atacat pe Wardfield, şi s'a retras, înţelegi? A urmat o luptă, şi Stornton a fost omorît. Wardfield o ameninţase pe Wanda, şi Stornton a fost doborît de către Wardfield, încercând s'o salveze. Am vrut să-l atac din nou, dar Mac Allan s'a opus şi ni s'a pus în cale. S'a produs o încăierare în cursul căreia m'a pocnit în cap. L'am tratat de mişel, şi l'am trântit la pământ. Al jurat că se va răzbuna, şi apoi a fugit.

Ne vom mulţumi cu versiunea aceasta şi o vom garanta toţi trei. Acum m'aţi înţeles?

— Da, da, răspunse Parkers. Tipul nu-i decât un mişel ticălos. După ce te-a lovit în căpătână şi mi-a rupt mie falca, a fugit în mod ruşinos înainte de a ne fi putut răfui cu el. Asta-i o poveste frumoasă!

— A dat înapoi când am vrut să-I atacăm pe Wardfield, stărui Barton. Acesta-i punctul important. Nu-I uitaţi, şi încercaţi să fiţi convingători căci, dacă s'a întors deja la castel va avea avantajul de a fi vorbit primul. Dacă nu-i acolo...

Se opri.

— Dacă nu-i, înseamnă că a plecat în căutarea lui Wardfield. Atunci, avem şanse să-I întâlnim, căci vom face ca el, şi va fi mai bine.

— In regulă, făcu Morth. De unde începem?

— Nu-i greu de presupus, manevra nu este gata indicată. A şters-o prin uşa din fundul tunelului, aşa încât trebue să mai fie încă o subterană, de oarece nu se poate ieşi de acolo până la reflux.

Morth!, coboară şi încuie uşa din partea asta, ca să nu scape pe acolo. Tu, Parkers, du-te şi caută un capăt de frânghie şi cartuşul de dinamită despre care vorbeam adineauri; vino repede înapoi.

Cei doi bandiţi se îndepărtară. Morth fu înapoi după câteva clipe, şi în timp ce-I aşteptau pe Parkers, Barton îi explică planul său.

— Trebue cu orice preţ să punem mâna pe Wardfield, spuse el. Dacă mai e încă în viaţă dimineaţa şi dacă poliţia debarcă aici şi-l găseşte, mărturia lui poate sprijini spusele lui Mac Allan. Dacă reuşim să punem mâna şi pe acesta, cu atât mai bine, dar de Wardfield trebue să scăpăm mai întâi.

— Ai de gând să-l arunci în aer? întrebă Morth.

— S'ar putea întâmpla.

Barton nu mai putea de nerăbdare să înceapă pe dată cercetările. Nu mai era timp de învârtite, orice întârziere putea fi fatală. Trebuia lucrat cu îndrăzneală şi energie. Când se va întoarce la castel va trebui să poată anunţa că terminase cu Wardfield, şi că reuşise acolo unde dăduse greş Mac Allan.

— Suntem trei, spuse el, şi Wardfield este în tunel. Vreau să fiu sigur că nu iese de acolo. Nu putem intra prin partea dinspre mare, căci ar trebui să coborîm coasta abruptă dela zidul exterior şi să sărim apoi pe platformă, ceeace este imposibil. El, în schimb, ar fi capabil s'o stearpă coborînd treptele. Marea descreşte acum, şi cărarea din josul scării va fi curând la dispoziţia lui.

— Dar atunci, isi dădu Morth cu părerea, pentru ce să nu aşteptăm ca să fie liberă şi să trecem pe acolo pentru a pune mâna pe el.

— Să urcăm scara aceea cu el aşteptând sus? se strâmbă Barton, e o idee strălucită! Ne-ar curăţa unul după altul.

Morth îşi ridică laba lui mare, şi se scărpină în cap.

— Nu înţeleg, spuse el. Ce ai de gând să faci? Să-i întinzi o cursă astfel încât să-l arunce în aer un cartuş de dinamită dacă încearcă să iasă înspre mare?

— Ai să vezi cum am să procedez, răspunse Barton. A! iată-l şi pe Parkers, să mergem.

Se îndreptară spre locul depe coastă, dela poalele zidului exterior, de unde încercase Mac Allan să sară pe platformă. Le trebui mult mai puţin timp decât lui Mac Allan, pentru a ajunge acolo, căci cunoşteau drumul. Barton aruncă o privire în întuneric.

— Suntem tocmai deasupra platformei, spuse el. Staţi liniştiţi, şi nu faceţi zgomot. Dă-mi cartuşul; ai fitilul şi detunătorul?

Puse fitilul la cartuş, apoi îl legă de capătul sforii.

— Acum înţelegeţi? întrebă el. Legănând sfoara am să arunc cartuşul cât mai departe posibil înăuntrul tunelului. Dacă este în apropiere va fi făcut praf. Dacă nu, explozia va fi probabil destul de puternică pentru a desprinde blocuri de piatră cari să astupe ieşirea. Atunci va fi ca un şoarec în capcană.

Se plecă înainte, încercând să străpungă cu ochii întunecimea nopţii sub el. Cotul lui desprinse o piatră care căzu pe platformă cu un zgomot înăbuşit.

— Totul este gata? întrebă el. Atunci o să vedem noi...

Aprinse fitilul.

— Ce să fie? întrebă Wanda neliniştită.

Mac Allan se opri din vorbă. Auzise şi el zgomotul care provocase exclamaţia Wandei.

— S'ar spune că a căzut ceva pe platformă, observă el.

Vântul trebue să fi desprins un coltişor de stâncă. Mă duc să văd, nu vă mişcaţi. Se sculă şi ajunse la capătul tunelului. Acolo, cu o mână sprijinită de perete, scoase capul afară şi se uită în sus.

Un obiect, legat de capătul unei sforii se legăna încetişor deasupra capului său... Un obiect din care pornea un fel de şuerat. Intinse mâna şi-l atinse, dar o trase repede înapoi ca şi cum ar fi simţit contactul unui fier roşu. Apoi cum lucrul tot legănându-se, se mai apropiase de el, îl apucă cu un gest vioi şi-l aruncă cu toată puterea departe de el. Dar obiectul reveni în mişcarea sa de oscilaţie. Mac Allan se repezi în tunel. Mâinile întinse înainte atinseră pe Wardfield şi apoi pe Wanda în întuneric. Ii împinse brusc cât putu de departe.

— Culcaţi-vă repede! urlă el.

Deasupra uşii, deşi nu-l vedea pe Mac Allan, Barton observă mişcarea bruscă de dute-vino a căruşului, şi simţi o scuturătură uşoară la capătul sforii.

— E acolo! strigă el.

Legă sfoara pe care o avea în mână de un colţ de stâncă şi se retrase repede înapoi. Dar dăduse prea mult drumul sforii, şi cartuşul se izbi de stâncă puţin mai jos de platformă.

Focul ajunse la detunător şi explozia se produse... explozie formidabilă ale cărei ecouri se repercutară împrejur. Câteva aşchii de piatră din platformă fură aruncate în mare. Dar, în afară de asta, platforma şi intrarea subteranei nu suferiră nicio pagubă.

Barton se apleacă nerăbdător înainte, şi aprinse lanterna pentru a-şi da seama de efectele produse. Il apucă un acces de furie când constată puţinele

sfrîcăciuni cauzate. In tunel Wardfield rânjea.

— Dinamită? spuse el. Ce sperau? Să ne înspăimânte?

— Dacă acesta era scopul lor, au reuşit în ce mă priveşte pe mine, observă Mac Allan. Se poate ca dinamita să nu-ţi spună nimic, dar eu, prefer să stau departe de ea.

— Nu te nelinişti, reluă Wardfield. Dacă vrea să ne arunce în aer, va trebui să procedeze altfel. Nu trebue să ne fie frică atâta vreme cât vom sta departe de intrare.

— Cred că pentru moment n'are nimic cu noi, admise Mac Allan. Scopul său era numai să astupe intrarea pentru a ne împiedica să profităm de treptele în josul cărora este o cărare care se descopere în timpul refluxului. Mă întreb cum stăm cu fluxul şi refluxul.

— Cărarea ar trebui să fie uscată acum, sau nu va mai întârzia mult, interveni Wanda.

— Crezi? spuse Mac Allan gânditor. După un timp continuă. Intâi de toate, nu vreau ca Barton să bage de seamă că eşti în viaţă, şi că am reuşit să mă întâlnesc cu voi. Evident, ghiceşte că Wardfield este aici, dar nu bănuieşte prezenţa d-tale, nici a mea. Alt lucru pe care sper că nu-l ştie, este existenţa găurii din plafonul tunelului. Trebue să ieşiţi amândoi pe acolo cât mai curând posibil.

— Dar cum?... începu Wanda.

— Dacă te pui în genunchi, Wardfield se poate servi de umerii d-tale ca de o treaptă, întrerupse Mac Allan, apoi să te tragă după el. Ştii ce aveţi de făcut după aceea, să ajungeţi la castel fără a fi văzuţi de cineva. Intraţi prin uşiţa din dos, şi duce-vă în camera lui Davis.

„Aveţi toate şansele să nu întâlniţi pe nimeni, dacă evitaţi apropierea sălii de dans, şi dacă nu

vă faceţi auziţi. Odată la Davis, aşteptaţi-mă. Sper să fiu în stare să vă ajung din urmă, puţin mai târziu.

— Dar ce ai să faci? întrebă Wanda.

— E foarte simplu. Am să rămân aici câtva timp pentru a-l distra pe Barton pentru a vă da timpul să fugiţi, apoi voi scăpa şi eu pela trepte. Partea frumoasă a poveştii este că mă va auzi. Va şti că evadează cineva pe acolo, dar nu va vedea cine, o sper cel puţin, şi cum nu ştie că sunt aici, mă va lua drept d-ta, ceea ce intră cu totul în vederile mele.

— Foarte bine, spuse Wardfield. Dar du-o d-ta pe Wanda la castel, voi coborî eu pe scară.

Se sculă.

— Înţeleg ideea d-tale, continuă el. E mult mai periculos de urmat calea aceasta decât de trecut prin gaura din plafon. Ei bine! vreau eu să risc.

„La naiba! ai făcut destul până acum pentru Wanda şi pentru mine.

— Dacă ţi se pare că încerc să-ţi răpesc cinstea de a risca, pentru a mi-o asuma eu toată, te înşeli amarnic, replică Mac Allan. Pe de o parte, e adevărat, ar fi mai bine să treci pe acolo, căci dacă te-ar recunoaşte Barton, n'ar avea nicio importanţă.

— Atunci, răspunse repede Wardfield, ne-am înţeles, iau drumul acesta, şi d-ta o duci pe Wanda la castel.

— Taci, şi lasă-mă să termin. Cel care va coborî treptele va trebui probabil să înoate. Dacă nu poate, se îneacă cu siguranţă. Or eu sunt un înotător excelent. Uite, adăugă el, ia revolverul ăsta, este al d-tale, şi nu te folosi de el decât în caz extrem. Acum, să ne despărţim.

Tonul său arăta că nu admite contrazicere. Wardfield cedă.

— Foarte bine, făcu el. Iţi admit motivele. Dar dacă n'ai venit după noi în camera lui Davis până într'o jumătate de oră, pornesc în căutarea d-tale.

— Fii foarte prevăzător! îl rugă Wanda stăruitor.

Se despărţiră. Mac Allan aşteptă să se stingă ecoul paşilor lor în tunel, apoi se apropie de platformă. Deasupra, în întuneric, o fâşie de lumină brăzda noaptea. Pentru moment nu era îndreptată în jos. Barton şi cu oamenii săi, uitând un moment de Wardfield, stăteau pe marginea unei stânci nefede, discutându-şi planurile. Vântul se potolise mult, atmosfera era mai liniştită.

Mac Allan zâmbi. Deşi privirile nu le erau îndreptate spre el, ştia totuşi că zgomotul l'ar trăda decum ar începe să coboare. Asta n'avea importanţă atâta timp cât nu-l vor vedea.

Scoase din buzunar una dintre pietrele pe care le avea. Distanţa care-l despărţea de duşmanii săi nu era mare. Ochi cu atenţie, şi aruncă piatra drept în mijlocul focarului luminos.

Piatra nu-şi atinse ţinta, dar atinse braţul celui care ţinea lanterna în mână, făcându-l să scoată un strigăt de durere. Lanterna căzu, şi se sfărâmă de stâncile coastei. Mac Allan, fără a mai pierde o secundă, se repezi, şi începu să coboare treptele cât putu de repede.

Deasupra lui se produse o vie frământare. Barton şi oamenii lui urlau, şi împuşcau în toate părţile. Hotărîrea lui Mac Allan îi surprinse, şi nu aveau decât un gând, să-l doboare pe fugar înainte de a reuşi să scape. Dar nervozitatea îi împiedica să tragă cum trebue.

Mac Allan lunecă dealungul treptelor, mai curând decât le coborî. Era grăbit să se vadă destul de departe pentru a se găsi în afara unui nou mănunchi luminos. Gloanţele plouau în jurul său, dar din fericire nici unul nu-l atinse. Işi dădu drumul atât de repede încât căzu ca un bolovan în apă. Un talaz care se spărgea îl acoperi aproape cu totul.

Se agăţă de un colţ de stâncă pentru a nu fi luat de vârtej, şi pipăind cu picioarele, simţi curând urmele cărării.

Marea descreştea repede. In adâncitura talazurilor apa nu mai avea decât două picioare adâncime. Mac Allan înaintă încetişor, agăţându-se de stânci, oprindu-se câteodată, atunci când creasta unui val îl acoperea, pentru a-şi relua apoi drumul. Apa era ca ghiaţa de rece, şi, de două ori, din cauza unor depresiuni ale terenului, trebui să înoate pentru a găsi cărarea mai încolo.

In sfârşit, după sforţări nenumărate, reuşi să ajungă la debarcader. Se simţea la capătul puterilor, cu corpul zdrobit şi tremurând ca varga din cauza frigului. Nu se gândea, în momentul acela, nici la Wardfield, nici la Barton, şi nici la evenimentele tragice din noaptea aceea, ci la un pahar bun de whisky cald pe care avea să-l dea pe gât. Il simţea deja lunecând pe gât, şi ideea aceasta îi încălzi membrele şi îl înviora.

După o oprire de câteva clipe, se scula şi se îndreptă spre uşa din zid. Voia tocmai s'o împingă când auzi, de partea cealaltă, un zgomot de voci. Se dădu repede înapoi, părăsi debarcaderul, şi se căţără dealungul stâncilor, la o oarecare distanţă de acolo. Uşa se deschise scârţâind din ţâţâne, şi sunetul vocilor se amplifică.

— Atenţie, spunea Barton, trageţi dacă se mişcă ceva.

Mac Allan rămase nemişcat. Ascuns în dosul unei stânci, văzu siluetele nelămurite ale celor trei bărbaţi înaintând cu precauţiune pe debarcader. Barton făcu singur câţiva paşi înainte, şi se aplecă pentru a arunca o privire pe cărarea, încă acoperită cu apă din când în când, pe care trebuia s'o urmeze Mac Allan. Dar privirea lui nu ajungea prea departe. După două minute se întoarse către oamenii săi.

— Nici urmă de dânsul, declară el. Nu cred să fi ajuns aici înaintea noastră, cărarea este încă sub apă.

— Trebue să fie încă pe drum, observă Morth. De altfel, pe un întuneric ca acesta, ar putea veni până lângă noi fără să-l vedem. Dacă am aprinde o lanternă, poate că...

— Pentru a-l înştiinţa că suntem gata să-l primim, nu-i aşa? îl repezi Barton. Eşti tare şmecher. Pentru moment n'avem decât să aşteptăm şi să veghem. Nu ne poate scăpa, şi-l vom primi aşa cum i se cuvine.

Cei trei ticăloşi se retraseră puţin, şi se adăpostiră după stânci. Nici cinci metri nu-i despărţea de Mac Allan.

— Poate că nici n'a plecat? sugeră Morth. O călătorie de felul acesta nu-i prea comodă. Cu talazurile astea, ar fi tras în larg şi înecat. Dacă-i cumva cazul, îl putem aştepta zadarnic toată noaptea.

— Nu crezi că am cercetat şi eventualitatea aceasta? spuse Barton. Mi-e groază să stau aşa în nesiguranţă. De-am şti numai ce i s'a întâmplat. Indoiala asta mă înfăriîtă!

Vorbea ca un om ai cărui nervi sunt încordaţi la culme. Era frământat de cuvintele care-i reveneau mereu în minte „dacă idiotul de Carrwers

nu l'ar fi lăsat pe Wardfield să scape... numai de-ar reuşi să se găsească toţi trei faţă'n faţă cu Mac Allan sau cu Wardfield şi să-i omoare... Numai dacă... cum s'ar mai simplifica lucrurile.

Aşteptă, stând pe jăratec, implorând în sinea lui, soarta să facă să apară Wardfield undeva. Se aştepta din clipă în clipă să vadă un om ud până la piele, urcându-se pe debarcader. Numai dacă... numai dacă...

Cuvintele acestea i se plimbau neîncetat prin minte. Il ura de moarte pe Wardfield că nu mai apare, şi se întreba şi ce se făcuse Mac Allan.

Mac Allan dorea, tot atât de arzător, să se vadă cât mai departe de indivizii aceia. Atâta timp cât erau ei acolo, n'avea voie să se mişte. Neînarmat şi sleit de puteri cum era, odată descoperit, moartea sa n'ar mai fi fost decât o chestiune de secunde.

Vântul, deşi liniştit, nu era totuşi mai puţin îngheţat şi-l pătrundea până la oase. Cu greu îşi stăpânea tremurul întregului corp şi clănţănitul dinţilor. Işi dădu seama că dacă nu se mişca curând, n'avea s'o mai poată face. Simţea o nevoie imperioasă să dea din mâini, să-şi mişte picioarele pentru a face să circule sângele în membrele amorţite.

Cu timpul, sentimentele sale se schimbară. Spaima pe care i-o provoca frigul deveni mai puţin îngrozitoare. Ajunse să uite ce-l înconjura. Pleoapele i se închiseră cu încetul, din ce în ce mai mult, se aplecă puţin înainte, şi se lovi cu cotul de un colţ de stâncă. Pe dată îşi dădu iar seama de situaţia în care se găsea, şi căzu pradă unei spaime năprasnice. Fusese la un fir de păr de a adormi, şi atunci, ar fi fost o nenorocire ireparabilă, în orice caz, căci frigul l'ar fi dat gata tot atât de

bine ca şi gloanţele adversarilor săi. Trebuia aşadar să iasă grabnic de acolo.

Intinse mâna să ia o piatră, dar degetele paralizate refuzară să-l servească. Şezând acolo, în întuneric, mişcă mâna dreaptă, strângând şi desfăcând pumnul, pentru a restabili puţin circulaţia. Mişcarea aceasta îl mai încălzi puţin. După câteva minute, întinse din nou mâna după piatră, şi constată că poate s'o apuce. Cu o miscare bruscă, o aruncă cât putu de departe în direcţia cărării. Piatra izbi o alta şi sări în mare.

Barton şi oamenii săi o auziră. Scoase o exclamatie.

— Iată-l că vine! atenţie!

Urmă o tăcere furburată numai de şueratul vântului şi de freamătul valurilor. Mac Allan găsi sub mână un al doilea pietroi. Se punea problema de a şti unde să-l arunce pentru ca ceilalţi să-l audă fără a-l vedea căzând. Il aruncă spre stâncile cari mărgineau cărarea încă sub apă. Căzu în întuneric.

— Colo! exclamă Barton. Ati auzit zgomotul acela? Cred că a ieşit din apă. Haide, punem mâna pe el!

Spre marea uşurare a lui Mac Allan, cei trei o porniră înainte. O clină. luna ieşi dintre nouri, şi umbrele lor se profilară printre stânci. Parkers scoase o înjurătură, ridică braţul şi trase. Barton urla de nerăbdare.

— L'aţi văzut? Unde? Unde?

— Am văzut mişcându-se ceva, strigă Parkers, acolo... printre stânci.

Mac Allan se strecură atunci încetişor înspre uşa din zid. Distanţa până acolo era foarte mică, dar lui i se păru infinit de mare. Tremura de spaimă la gândul că Barton, sau unul dintre tovarăşii lui,

să nu se întoarcă. Din fericire, temerile sale nu se realizară. Erau prea absorbiţi cu cercetarea stâncilor pentru a descoperi umbra pe care i se păruse lui Parkers c'o vede. Uşa era întredeschisă. Făcându-se mic de tot, Mac Allan se strecură prin deschizătură şi spălă putina în direcţia castelului.

Cărarea care ducea într'acolo nu era prea grea de urmat, şi găsi cu uşurinţă uşa din dos prin care trecuse deja. După ce parcurse nişte coridoare întunecoase fără vreo întâlnire neplăcută ajunse în camera lui Davis. Wanda, Wardfield şi Davis îl aşteptau acolo.

Se întoarseră toţi trei şi tresăriră la vederea lui, cum intră împleticindu-se... Wanda scăpă un mic ţipăt de spaimă.

— Dumnezeule! Ce ţi-au făcut? strigă ea.

— Nimic.

Fără a mai spune un cuvânt, se apropiă de radiatorul care încălzea camera. Se ghemui lângă el, şi-l luă în braţe. Căldura era tot ce dorea el pentru moment. Îi dădea o senzaţie nespusă de bunăstare.

Davis, Wanda şi Wardfield lângă el, nu-l slăbeau cu întrebările. Vroiau să-l ridice, dar el refuză!

— Lăsaţi-mă să mă dezgheţ facu el, şi daţi-mi ceva cald să beau, dacă-i posibil.

— Imi pare rău, dar n'am nimic aici, răspunse Davis. Mă duc să-ţi caut dacă vrei.

— Nu, protestă Mac Allan, fereaşcă Dumnezeu, e prea riscat. Atunci, dă-mi apă caldă dela robinet.

Davis se grăbi şi se întoarse pe dată cu apa cerută. Din fericire era caldă, şi efectul fu minunat.

— Trebue să te desbrăcăm şi să te frictionăm, spuse Davvis. Dacă nu vrei să te-întorci în camera d-tale, pot să-ţi dau eu alte haine.

— Nu, mulţumesc, voi rămâne aşa cum sunt.

N'am timp să mă schimb, şi chiar dacă aş avea n'aş face-o. Actul următor se va juca în salonul de dans, şi hainele astea se potrivesc de minune rolului pe care-l voi juca.

Se scu'ă cu obrazul înroşit şi cu toate că ochii îi erau ageri şi strălucitori, era tras la faţă şi purta pecetea unei oboseli extraordinare.

— Doar n'ai să cobori în halul ăsta, protestă Wanda, neliniştită. Faţa ţi-e plină de sânge şi învineţită. Lasă-mă să te sterg.

— Nu, fireşte, afirmă Mac Allan, face parte din rolul meu.

Se întoarse către Davis.

— Ţi-au povestit amândoi, cred? Ştii ce ai de făcut?

— Da, în linii mari.

— Aşa vreau să manevrez, spuse Mac Allan. De altfel n'am, pentru moment, decât o idee generală despre cele ce am de făcut. Sunt sigur că-l vom putea desvinovăţi pe Wardfield de acuzaţia de omor asupra lui Stornton şi Price, dar asta nu ajunge. Ceea ce vreau să demonstrez, este că Wanda e fiica lui Wardfield, şi n'am nici o dovadă. Trebue să-l facem pe Barton să vorbească, şi nu va spune nimic dacă nu-i luat prin surprindere, sau dacă nu i se provoacă un acces de furie. Punctul principal este că el nu trebue să ştie, până în momentul voit, că mai sunteţi încă în viaţă amândoi. Nimeni, de altfel, nu trebue s'o ştie. Totul trebue să se desfăşoare ca ultimul act al unei tragedii. Trebue să fim foarte prevăzători, şi succesul depinde de felul în care ne vom îndeplini rolurile. Mă înţelegeţi?

— Da, răspunseră toţi deodată.

— Bine, făcu Mac Allan. Atunci, am să intru în scenă. Ştii, Davis, unde să găseşti costumul?— pe jos în camera mea, sub un pat. Nu vă grăbiţi să

veniţi după mine jos. Voi încerca să lungesc lucrurile pentru a vă lăsa timpul necesar înainte de lovitura de teatru.

Se îndreptă spre uşă şi ajuns acolo se opri, zâmbindu-le cu o expresie de încredere pe care era departe de a o avea el însuşi.

— Hai! Incă odată la asalt, spuse el.

Ieşi şi trase încetişor uşa după el. Coridoarele şi scările erau pustii pe când se îndrepta spre salonul de dans. Ajuns la uşă, se imobiliză, ascultând. Din interior se auzea un murmur nedesluşit de voci.

„Zarurile sunt aruncate, îşi spuse el, să intrăm în scenă". Şi apăsă pe clanţa uşii.

CAPITOLUL X.

Mac Allan intră împleticindu-se, în salonul de dans. Era înspăimântător la vedere. Avea hainele în zdrenţe şi leoarcă de apă de mare, părul în dezordine, ochiul stâng aproape închis, buzele umflate, mâinile pline de sânge. Toată lumea rămase încremenită. Se făcu tăcere mormântală şi întreaga asistenţă îşi întoarse spre el privirile înspăimântate. Norton îi ieşi repede înainte şi-l luă de braţ, susţinându-l.

— Doamne! exclamă el, ce ţi s'a întâmplat? Unde-s ceilalţi?

Mac Allan se prăbuşi într'un fotoliu, şi duse la cap o mână lipsită de putere.

— Nu, nu, făcu el... nu-mi vorbi despre asta. E prea groaznic. A... a omorît-o pe Wanda.

— A... a omorît-o! repetă Norton, uluit.

Toată lumea părea încremenită de această veste îngrozitoare. Se strânseră în jurul lui Mac Allan, şi

la lumina tremurătoare a lumânărilor chipurile asistenţilor păreau de ceară. Norton ridică glasul, strigând:

— Nenorocire! Ticălos mârşav!

Vocea sa devenise ascuţită. Se îndoi de mijloc, îşi acoperi faţa cu mâinile, şi se duse, împletindu-se, într'un colţ.

Ceilalţi îşi schimbau părerile în şoaptă, ca într'o cameră mortuară. Daphné Masters se apropie de fotoliul lui Mac Allan.

— Ce s'a întâmplat? întrebă ea.

Mac Allan ridică ochii spre ea, şi o văzu că-şi muşca buzele pentru a nu plânge. Cum se uita la ea, avu impresia că liniile chipului ei i se păreau mai puţin deslușite, că siluetele persoanelor care-l înconjurau deveneau mai nelămurite, şi se pierdeau într'un fel de ceaţă. Bătu de câteva ori din pleoape şi mişcă capul, încercând să împrăştie atmosfera întunecată care-l învăluia.

— Daţi-mi de băut, spuse el.

Simţea că trebue să reacţioneze. Trebuia să-şi mai păstreze puterile încă vreo 20 de minute, şi să combată oboseala care-l copleşea. Trebuia să manevreze şi să rămână stăpân pe situaţie. Succesul planului sau depindea de asta. Se înţepeni deci împotriva toropelii care-l cuprindea.

— Iată, spuse unul dintre invitaţi.

Simţi o mână strecurându-i-se pe după cap şi aplecându-l înainte. Coniacul pe care-l conţinea pătrunzându-i în gură, căldura alcoolului îl învioră. Ceaţa care-l înconjura se împrăştia, şi se simţi renăscând la o nouă viaţă. Ridică mâna, apucă paharul şi dădu pe gât restul, apoi cu ajutorul coatelor, se îndreptă în fotoliu.

— Te simţi mai bine? se interesă cel care-i adusese paharul. Cred că poţi vorbi.

la lumina tremurătoare a lumânărilor chipurile asistenţilor păreau de ceară. Norton ridică glasul, strigând:

— Nenorocire! Ticălos mârşav!

Vocea sa devenise ascuţită. Se îndoi de mijloc, îşi acoperi faţa cu mâinile, şi se duse, împletindu-se, într'un colţ.

Ceilalţi îşi schimbau părerile în şoaptă, ca într'o cameră mortuară. Daphné Masters se apropie de fotoliul lui Mac Allan.

— Ce s'a întâmplat? întrebă ea.

Mac Allan ridică ochii spre ea, şi o văzu că-şi muşca buzele pentru a nu plânge. Cum se uita la ea, avu impresia că liniile chipului ei i se păreau mai puţin deslușite, că siluetele persoanelor care-l înconjurau deveneau mai nelămurite, şi se pierdeau într'un fel de ceaţă. Bătu de câteva ori din pleoape şi mişcă capul, încercând să împrăştie atmosfera întunecată care-l învăluia.

— Daţi-mi de băut, spuse el.

Simţea că trebue să reacţioneze. Trebuia să-şi mai păstreze puterile încă vreo 20 de minute, şi să combată oboseala care-l copleşea. Trebuia să manevreze şi să rămână stăpân pe situaţie. Succesul planului sau depindea de asta. Se înţepeni deci împotriva toropelii care-l cuprindea.

— Iată, spuse unul dintre invitaţi.

Simţi o mână strecurându-i-se pe după cap şi aplecându-l înainte. Coniacul pe care-l conţinea pătrunzându-i în gură, căldura alcoolului îl învioră. Ceaţa care-l înconjura se împrăştia, şi se simţi renăscând la o nouă viaţă. Ridică mâna, apucă paharul şi dădu pe gât restul, apoi cu ajutorul coatelor, se îndreptă în fotoliu.

— Te simţi mai bine? se interesă cel care-i adusese paharul. Cred că poţi vorbi.

tor şi pe ceilalţi şi presupun că nu ştii unde s'a dus? Au aflat de moartea asasinului?

— Nu încă, răspunse Mac Allan, dar vor afla-o când se vor întoarce la castel.

— N'ar fi mai bine să se ducă cineva să-i caute? sugeră unul din asistenţi. Nu văd niciun motiv ca să mai rămânem aici.

O jumătate de duzină de bărbaţi se oferiră ca voluntari. Convorbirile deveniră mai însufleţite.

— In locul d-voastră, n'aş fi fost atât de grăbit să ies din casă, spuse Mac Allan. Barton şi oamenii lui nu sunt în dispoziţie să se lase interogaţi. Vor trage în prima persoană pe care o vor întâlni. De două ori erau cât p'aci să mă omoare.

Nu ţinea să vadă un oarecare număr dintre persoanele prezente rătăcind în toate părţile pe afară şi prin castel. Dorea să aibă cât mai mulţi, în casă, pentru momentul hotărîtor.

— Dar nu-i putem lăsa pe oamenii aceia să alerge toată noaptea pe afară, obiectă un bărbat.

— Nu, într'adevăr, încuviinţă Mac Allan. Dar nici gloanţe nu vreţi să primiţi, nu-i aşa? Cel mai bun lucru de făcut ar fi de a atrage atenţia lui Barton pentru a-l face să se întoarcă. Sunt câteva maşini în curte. Dacă cineva dintre d-voastră vrea să aprindă toate farurile şi să acţioneze o sirenă, asta i-ar servi de semnal de întoarcere. Va şti astfel că nu-i Wardfield, şi nu va mai risca nimeni să fie omorît.

Se întoarse către cel care-i adusese paharul cu coniac.

— Dacă te-ai duce d-ta?

Omul plecă. Se formară mici grupuri şi se angajară convorbiri în şoaptă. Mac Allan băgă de seamă să nu se sprijine de spătarul fotoliului pentru a nu adormi. Se întreba dacă să recurgă sau

nu la un întăritor. Peste câteva minute, când va veni Barton, avea să se joace scena cea mai grea. Incă puţin coniac l'ar întări şi l'ar susţine până la sfârşit. Pe de altă parte alcoolul l'ar putea face să aţipească. şi să-i răpească facultăţile de cari avea atâta nevoe. Ezita asupra hotărîrii.

Bărbatul care ieşise aprinse toate farurile şi acţionă sirena unei mari Wolseley. Un torent de lumină scoase în relief, pe cerul negru, silueta castelului cu toate amănuntele. In depărtare, pe coastă, Parkers, valetul cel înalt, fu primul care să-i vadă. Il trase de mânecă pe Barton.

— Ei! şefule, uite-te. Se întâmplă ceva acolo. Ce-o fi vrând să însemne?

Cei trei bărbaţi păcăliţi întoarseră ochii în partea aceea. Barton se înfuriă grozav.

— Cineva a aprins toate farurile maşinilor, spuse el, mă întreb cine-o fi. Nu poate fi Wardfield, afară doar dacă ne aşteaptă în dosul unei maşini, sau poate că-i Mac Allan care încearcă să ne joace una din festele sale.

— Se acţionează şi o sirenă, remarcă Morth. S'ar spune că vor să atragă atenţia. Ce facem şefu'e? Mergem să vedem ce se întâmplă, sau continuăm căutarea lui Wardfield?

Barton îşi muşcă buzele stând la îndoială. Era aproape la capătul puterilor ca si Mac Allan. Oboseala extremă pe care o resimţea îi micşorase încrederea în sine.

— Afurisit! strigă el furios. Toate planurile mele din noaptea asta au căzut în baltă. Dacă-i Wardfield acolo ne va răpune cum vom ajunge în plină lumină. Dacă, din contra, e vorba despre Mac Allan, ar fi capabil, şi el, să tragă asupra noastră, sau să spere un atac din partea noastră pentru ca să fim văzuţi atacându-l. Orice ar fi, sunt

de părere să mergem să vedem ce se întâmplă pe acolo.

— După mine, spuse Morth, Wardfield e mort. N'a ieşit din apă, şi acesta este motivul pentru care nu l'am descoperit.

— Poate, încuviinţă Barton, In orice caz, vom şti curând. Fiţi gata pentru cazul când s'ar trage asupra voastră, dar nu vă serviţi de arme primii.

— Văd pe cineva cocotat pe capota unei maşini, făcând semne, remarcă Parkers. Nu-i Wardfield?

— Nu, cu siguranţă, şi nici Mac Allan, mormăi Barton. Hai, să mergem. Nu vor fi împuşcături dar lăsaţi-mă pe mine să vorbesc.

Cu o sforţare, se înţepeni. Pe când se îndrepta spre focarul de lumină, avea înfăţişarea unui om care se aruncă hotărît într'o luptă supremă. Işi dădea seama că orice l'ar fi aşteptat la castel nu se putea descurca decât prin îndrăzneală. Să ia ofensiva, şi s'o ducă până la capăt, era singura lui posibilitate de scăpare.

— Alo! strigă el omului dece capota masinii, ce dracu faci acolo? Pentru ce ai ieşit afară?

— Barton, d-ta eşti Barton? răspunse celalt, vino repede, s'a sfârsit. Wardfield e mort.

Barton se apropiă şi vocea interlocutorului său devenea din ce în ce mai deslusită.

— Mort! repetă el.

Omul coborî de pe maşină şi-i ieşi înainte:

— Da, afirmă el. Nu ştiu exact ce s'a întâmplat dar fapt este că e mort. Pentru asta am ieşit să te previn.

Barton era mirat, şi, în acelaş timp, încerca o mare usurare. Gândul că ţipa aceea era închisă pe veci îi lua o piatră dece inimă. Dar la satisfactia sa se amesteca şi o oarecare nedumerire. Cum, unde şi când murise?

— Sunt profund mâhnit de ceea ce i s'a întâmplat Wandei, urmă celalt. Evident că-i inutil să-ti prezint condoleanţe într'o asemenea împrejurare, dar în sfârşit...

— Mulţumesc, îi răspunse Barton, distrat.

Era din ce în ce mai intrigat. Dacă ar fi fost să se ia după purtarea binevoitoare şi curtenitoare a acestui om. nici o acuzaţie nu părea să-i fi fost încă adusă. Atunci, ce făcuse Mac Allan? Avea o dorinţă arzătoare s'o ştie.

— Si Mac Allan? întrebă el

— E la castel. El l'a omorît pe Wardfield. E pe jumătate mort, sărmanul băiat.

Această veste reînviă încrederea pe care o avea în îndemânarea sa de a se face stăpân pe situaţie. Wardfield mort, şi Mac Allan prea zdrobit pentru a fi putut vorbi, avea el, Barton, întâietatea pentru a-şi povesti versiunea.

— Imi pare foarte rău că Mac Allan este în starea aceasta, spuse el. Presupun că Wardfield l'a atacat şi că a trebuit să se apere. Ne-a părăsit şi pe moment am fost foarte supărat pe el, dar dacă l'a doborît pe Wardfield nu mai am nimic de spus.

Ajunseră, vorbind, la uşa castelului şi pătrunseră înăuntru. Barton se păzea, nefiind sigur de ceea ce-l aştepta. Scena dare i se prezenta, când intră în salon, nu făcu decât să-i întărească încrederea. Mac Allan prăbuşit într'un fotoliu, înconjurat de toţi invitaţii, părea complect istovit. Cu ochii aproape închişi, cu braţele atârnate, părea incapabil să se ridice. Daphne Masters, în picioare lângă el, îi vorbea cu ton autoritar.

— Trebue să te duci la culcare, nu mai poţi.

— Ba nu, mă simt foarte bine, spuse Mac Allan. care părea să vorbească cu greutate.

— Dar ce s'a întâmplat? se interesă Barton.

Vocea lui seacă şi aspră contrasta cu cea a lui Mac Allan care nu era decât un murmur încet şi înăbuşit. Ochii săi măsurau asistenţa cu un aer de sfidare.

— Mac Allan s'a întâlnit cu Wardfield, explică Daphné. S'au bătut şi Mac Allan l'a omorît.

Mac Allan aprobă cu un semn din cap.

— Da, ne-am întâlnit lângă pod. M'a apucat de gât şi era să mă sugrume când deodată i-a lunecat piciorul. Am reuşit atunci să-l lovesc în cap cu un pietroi ascuţit. A căzut leşinat în mare şi n'a mai ieşit la iveală.

— Desigur! exclamă Parkers. Tipul n'a putut să înoate într'o asemenea mare. Nu-i de mirare că nu l'am văzut la debarcader.

Barton îl străfulgeră cu o privire apoi se întoarse către Mac Allan.

— Trebue să-ţi mulţumesc că l'ai omorît pe Wardfield, chiar dacă n'ai făcut-o decât pentru a-ţi apăra pielea. Regret numai că n'am procedat eu însumi la această execuţie.

Izbucni în râs.

— Aşadar d-ta l'ai omorît totuşi! continuă el. Şi când mă gândesc, că atunci când ne-am despărţit în turnul Ducelui, credeam că te duci să te culci!

Asistenţii păreau buimăciţi. Mac Allan îşi mişcă cu greu capul.

— Mi-e groază să mă culc, spuse el. Dar, de fapt, dacă ne-ai povesti ce s'a întâmplat în turnul Ducelui.

Barton se uită câtva timp cu asprime la el ca pentru a spune „n'ai decât, tu ai vrut-o" apoi se întoarse către invitaţi.

— Mac Allan ne-a întâlnit în interiorul turnului Ducelui. Il descoperisem în subterane pe Wardfield

care declara că are intenţia s'o omoare pe Wanda. Voiam să ne repezim pentru a salva dela moarte pe nenorocita mea fetiţă. Mac Allan s'a opus sub pretext că era prea riscat. A încercat să ne împiedice. S'a iscat o ceartă şi am ajuns să ne batem. M'a lovit şi, până la urmă, l'am trântit la pământ. In timpul acesta Wardfield asasina pe sărmana mea copilă, şi când Stornton a vrut să se repeadă în ajutorul ei, l'a doborît şi pe el. După aceea, Mac Allan ne-a părăsit. Am crezut că se duce la culcare.

Se întoarse către Morth.

— Nu-i aşa că-i adevărat?

— Adevărul adevărat, încuviinţă acesta. Tipul s'a repezit asupra noastră, apoi a luat-o la goană.

Invitaţii se uitau la Mac Allan curioşi şi stinheriţi. Se simţeau prost ca oamenii nobili atunci când în prezenţa lor se aruncă cuiva o acuzaţie care-i pătează curajul sau cinstea.

Pe chipul obosit al lui Mac Allan rătăci un zâmbet tânipit.

— Este o poveste foarte interesantă, spuse el, am să încerc să mi-o amintesc.

— Nu cred un cuvânt din tot ce spui, interveni Daphné Masters cu voce aspră fixându-l pe Barton. Dacă a fugit cineva, acela nu poţi fi decât d-ta.

Acesta se făcu că nici n'aude. Simţea că pentru moment avea în mână asistenţa şi nu vroia s'o piardă. Continuă cu patimă:

— Acum înţelegeţi dece îl învidiez pe Mac Allan pentru victoria lui asupra lui Wardfield? Aş fi dat orice, da, orice, să-l întâlnesc faţă în faţă pe omul acela. Şi aş fi reuşit dacă n'ar fi intervenit Mac Allan. Când mă gândesc la ceea ce a făcut

mizerabilul acela copilei mele... şi lui Stornton şi Price, asociaţii mei.

Coborîse vocea. Arăta ca un om în prada unei emoţii profunde. Se uita cu dispreţ şi sfidare la Mac Allan. Era rândul lui să vorbească. Barton îl aştepta.

Mac Allan se mişcă puţin, ca şi cum ar fi făcut-o cu mare greutate. Ochii i se deschiseră puţin şi clătină din cap.

— Nu, făcu el, o! nu! Lucrurile nu s'au petrecut chiar aşa. Wardfield a ucis-o pe Wanda. S'a lăudat cu asta în timp ce noi ne băteam, dar nu el este asasinul lui Price, nici al lui Stornton.

Exclamaţii de surpriză ţâşniră din toate părţile. Cu mintea încordată, invitaţii aşteptau... nici ei nu ştiau ce. Daphné puse mâna pe umărul lui Mac Allan şi-l scutură încetişor pentru a încerca să-l scoată din letargie.

— Ce s'a întâmplat? întrebă ea insistent. Spune-ne. Ştiu că d-ta n'ai fugit...

— Ba da întrerupse Barton aspru. Wardfield l-a omorît pe Stornton şi pe Price. Nu ştiu ce urmăreşte Mac Allan tăgăduind-o. Dar gândiţi-vă! L'a înjunghiat pe Price aici, de faţă cu voi toţi cari aţi fost martori, şi l'a răpus pe Stornton în subterana turnului Ducelui. Morth şi Parkers o pot garanta.

— Aşa pretinzi d-ta, i-o întoarse Daphné, dar să ascultăm şi versiunea lui Mac Allan.

Barton făcu un gest de dispreţ.

— Foarte bine. Să-l ascultăm. Ce are de spus?

Tonul său arăta că, orice ar fi spus Mac Allan, nu trebuia luat în seamă, şi că numai din spirit de cinste îi permitea să vorbească.

Mac Allan dădu hotărît din cap. Nu era grăbit. Juca un rol, îşi pregătea efectele pentru a provoca

atmosfera voită în asistență, dar trebuia să procedeze cu prudență. Faptul că Barton și cu oamenii lui nu se sinchisiseră să caute cadavrul Wandei era un atu în jocul său. In fond, era ușor de înțeles. Odată sigur de moartea fiicei sale nu-l mai interesase corpul ei. Nu avusese timp pentru asta. Toată energia lui, tot timpul fuseseră concentrate în urmărirea lui Wardfield și a lui.

— Wardfield nu l'a ucis pe Price, declară Mac Allan, sunt dispus să pariez.

Vocea lui răsuna puțin mai tare decât înainte și cu toate acestea, ultima parte a frazei era o mărturisire de lipsă de dovezi. Barton o luă ca atare. De vreme ce Mac Allan nu se aventura decât până la un rămășag, asta însemna că nu emitea decât o părere și că dovezile îi lipseau.

Această convingere întări încrederea lui Barton. Intrase cu temeri în salon, cea mai mare parte din ele dispăruseră. Simțea că era stăpân pe situație. Totul se aranja după dorința lui.

— La ce servește să afirmi asemenea lucruri? întrebă el cu un ton liniștit în care se simțea și o nuanță de milă. Știm cu toții că Price a fost ucis de către un om îmbrăcat într'un costum negru de călău. Wardfield purta un asemenea costum. L'am văzut chiar eu, și Morth și Parkers, când a fugit din fața noastră. Dacă ai fi coborît în subterane l'ai fi văzut cu ochii d-tale.

Mac Allan dădu din cap.

— Intr'adevăr purta un costum negru când l'am întâlnit lângă pod, și... apa curgea din el.

— Natural să fi fost ud, ripostă Barton, ieșea din mare.

— Da, dar asta n'are nici o importanță, căci dacă costumul lui Wardfield este ud, acela purtat de către asasinul lui Price nu este.

Vorbea încet, ca şi cum ar fi scos cu greutate cuvintele din gură. Barton zâmbi dispreţuitor.

— Vorbeşti prostii, omule, făcu el. Dacă n'ai ceva mai bun de spus, ai face mai bine să taci. Bine înţeles că nu era încă ud costumul omului care l'a ucis pe Price. In momentul acela nu intrase încă în apă.

— N'am spus că nu era ud, am spus că nu este. Lăsă să treacă un timp pentru ca asistenţii să-i înţeleagă bine gândul.

— Altceva, reluă el apoi. Asasinul lui Price purta nişte ghete ordinare cu vârful patrat, cam grele pentru dans, nu-i aşa? Miss Masters mi-a atras atenţia înainte de a se stinge lumina. Voiam tocmai să-I întreb motivul pe individul acela, dar stingerea luminii nu mi-a dat timp.

— E absolut exact, interveni Daphné, foarte pornită. Am spus că speram că nu va încerca să danseze cu astfel de bocanci.

— E absurd, se înfuriă Barton, Şi dacă asasinul purta bocanci cu vârful patrat, ce deduci din asta?

Furia îl cuprindea mai mult decât ar fi vrut el să lase să se vadă, căci încrederea proaspătă de tot în el însuşi, îi era cam zdruncinată. Aluzia la ghetele acelea nu-i convenea de loc... Mac Allan ridicase deja chestiunea în timpul convorbirii lor din turnul Ducelui. Barton nu ştia unde vroia să ajungă Mac Allan.

— Wardfield nu purta ghete pătrate când l'am întâlnit. observă Mac Allan.

Se întoarse către Daphné.

— Uită-te te rog în jurul d-tale, spuse el cu indiferenţă. şi vezi dacă nu cumva poartă cineva nişte ghete ca cele ale asasinului.

In timp ce vorbea, aruncă o privire spre picioa-

rele lui Morth. Privirea tinerei fete o urmări pe a lui, şi o văzu tresărind de mirare.

— Da... omul acesta, murmură ea turburată, omul acesta poartă ghete la fel.

Morth, strângând buzele, i se uită în albul ochilor.

— Ei şi? întrebă el. Nu sunt singurul care are astfel de ghete. nu-i aşa? Dacă nu vă plac, doamnă, n'aveţi decât să nu vă uitaţi la ele.

Se întoarse către Mac Allan.

— Ai limba cam lungă, d-ta! Te-am văzut când i-ai făcut semn doamnei să se uite la ghetele mele. De mult am o socoteală cu d-ta, cred că a venit momentul.

— Porţi revolverul la subţioară, nu-i aşa? întrebă Mac Allan.

— Şi ce mai vrei? Ce-ţi pasă dacă-l port acolo sau în altă parte? replică Morth. Iţi repet că ai face mai bine să nu te mai legi de mine, dacă nu...

Făcu un pas înainte cu pieptul umflat ameninţător.

— Eşti bătăuş de meserie! Cât ţi se plăteşte pentru omorul unui om? întrebă Mac Allan liniştit.

Se sculă deodată, cu zâmbetul pe buze şi mâinile în şolduri. Amorţeala sa prefăcută dispăruse complect. Redevenise vioi şi puternic.

Acum când se apropia momentul hotărîtor uitase de oboseală. Nevoia momentului îi concentrase întreaga energie. Avea un aer de siguranţă care-l făcu pe Morth să ezite.

Schimbarea produsă în atitudinea lui Mac Allan se resfrânse numaidecât asupra celei a invitaţilor. Toate privirile erau îndreptate spre el. Barton simţea că-i scapă situaţia din mână. Făcu o sforţare supremă pentru a o stăpâni din nou.

— Nu-I asculta ce spune, Morth. Trebue să fie nebun.

Se adresă invitaţilor săi.

— Sunt sute de oameni cari poartă ghete cu vârful pătrat. Acuzaţia vicleană a lui Mac Allan — dacă se poate numi asta o acuzaţie — este absolut caraghioasă, fără nici un rost.

Dar ei nu erau deloc de părerea asta. Doi oratori faţă'n faţă căutau să câştige atenţia auditorilor — şi către Mac Allan erau îndreptate toate privirile. Vroiau să-l audă. Nu ştiau ce mai avea de spus, dar ţineau ca el să vorbească.

Barton ridică din umeri prost dispus. Ajunsese la punctul în care, pentru a încerca să impresioneze asistenţa, trebuia să ridice glasul.

— In orice caz asasinul purta un costum negru, şi tocmai aşa unul purta şi Wardfield. Cred că nu insinuezi că Wardfield şi Morth şi-au schimbat hainele.

— Nu, răspunse Mac Allan liniştit, nu Wardfield, N'o pretind. Amintiţi-vă că v'am spus că Wardfield avea costumul ud înainte de a cădea în mare. Menţin că acel al asasinului nu era ud că n'a ieşit din castel, şi că l'a scos imediat după ce a comis omorul. Mai poartă însă ghetele. Venind încoace l'am întâlnit pe Davis, şi l'am pus să percheziţioneze în camera lui Morth.

Ridică vocea.

— Davis.

Urmă un moment de tăcere. Uşa se deschise cu un mic scârţâit, şi Davis intră în cameră aşezându-se drept în spatele lui Morth. Strângea în braţe un pachet destul de mare.

Fără să mai aştepte, Mac Allan continuă.

— Ai scotocit prin camera lui Morth, conform instrucţiunilor mele?

— Da.
— Ai găsit ceva interesant?
— Da, asta, sub saltea.

Scutură parchetul şi desfăcu costumul negru sub ochii miraţi ai întregei asistenţe. Era o robă de călău, absolut uscată.

Morth rămase un moment cu gura deschisă, uitându-se la el. Nu lăsase costumul în camera sa, şi nu putea înţelege cum ajunsese acolo. Apoi îi trecu prin minte că Mac Allan îl pusese. Scoase o înjurătură groaznică, şi duse repede mâna dreaptă la subţioara stângă.

Mac Allan prevăzuse gestul acesta. O luă înaintea adversarului său, şi cum Morth scotea mâna înarmată cu un revolver, apucă o sticlă de whisky, şi-l pocni peste braţ.

Revolverul lui Morth căzu pe jos. Acesta scoase un urlet, şi se repezi să-l ridice, dar Mac Allan fu şi de data aceasta mai rapid şi puse mâna pe armă .

— Aşa, făcu el, o socoteală am terminat! Cât despre d-ta, Parkers, nici o mişcare, sau...

Parkers rămase nemişcat. Pistolul pe care-l luase Mac Allan era îndreptat spre el. Morth, susţinându-şi braţul drept cu mâna stângă, se uita la Mac Allan cu o expresie de ură sălbatecă. Acesta, sigur de el aruncă o privire lui Barton.

— Ai cuvântul!

Barton mişcă buzele, dar câteva secunde nu ieşi nici un sunet.

— Eu... eu... bâlbâi el. Doamne... Morth! N'aş fi crezut niciodată... Să fie într'adevăr posibil?... Aveam toată încrederea în el. Il luasem ca să ne apere pe mine şi şi pe asociaţii mei împotriva lui Wardfield.

Se întoarse brusc către Morth

— Individ mârşav! strigă el, eşti în solda lui Wardfield?...

— Ajunge, i-o tăiă Mac Allan brutal.

Adresându-se asistenţei:

— Iată costumul pe care nu-l purta Wardfield şi iată asasinul lui Price... fiinţa aceasta groaznică care poartă revolverul la subţioară şi se dă drept fecior. A intrat cu invitaţii în sala de bal deghizat în călău. Ştia că lumina avea să se stingă la ora zece. Când au răsunat primele lovituri s'a apropiat de Price, iar când s'a făcut întuneric, l'a înjunghiat. S'a strecurat apoi afară din cameră, şi a îmbrăcat un costum obişnuit.

„Era o idee bună, Barton. Doreai să scapi de tovarăşii d-tale, făcând să se creadă că Wardfield era autorul acestor omoruri, şi apoi de Wardfield, omorît de d-ta într'un aşa numit caz de legitimă apărare. Acum să vorbim despre Stornton. L'ai răpus chiar d-ta cu două gloanţe în spate, şi a căzut în direcţie opusă celei în care te aflai d-ta, şi nu cu faţa spre d-ta.

— Aşa pretinzi d-ta, aruncă Barton disprețuitor. Dovedeşte-o.

— Nu, n'am s'o încerc. Se poate că n'aş reuşi; corpul lui Stornton fiind deplasat. In orice caz n'are importanţă, căci există un alt fapt. Wardfield a omorît-o pe Wanda cu un Colt 38 pe care l'a luat unuia dintre oamenii d-tale. Afară de cazul că mă înşel eu, individul acela se mai află şi acum legat într'una din celulele subterane.

Se opri. Invitaţii neştiind că Wardfield fusese închis într'una din celule nu înţelegeau însemnătatea povestirei. Dar înţelegeau că îl acuza pe Barton, şi aşteptau cu nerăbdare urmarea.

Barton făcea sforţări să se adăpostească în dosul unei atitudini de dispret trufas. dar îl trădau chi-

pul palid şi privirea rătăcită şi neliniştită. Morth se uita la el cu aer crunt. Parkers ezita.

— Wardfield a ucis-o pe Wanda, ţi-o recunosc, continuă Mac Allan liniştit. Ţi-a dat alegerea între a te duce să stai de vorbă cu el şi moartea fiicei d-tale. 'Ai preferat a doua soluţie. Asta te va pierde, Barton, şi te va duce la spânzurătoare. Poliţia va descoperi gloanţele cari 'au răpus-o pe Wanda şi cari l'au omorît pe Stornton. Vor fi comparate, şi se va vedea că nu provin dela aceeaşi armă. Apoi vor pune cele cari au causat moartea lui Stornton alături de cele ale revolverului d-tale. Se va vedea că sunt la fel. Te-ai gândit la asta, Barton? Ştiai că fiecare revolver imprimă pe proiectilele pe cari le trage semnul de origine? Ai fi trebuit să te gândeşti.

Barton se gândise într'adevăr, dar în frământarea şi emoţia ultimei ore o uitase. Avusese întâi intenţia să-l omoare pe Stornton şi să lase arma lângă el, dar toate planurile sale pregătite cu îngrijire fuseseră răsturnate în ultima clipă, şi acum cu o disperare sălbatecă, îşi dădea seama că avea asupra sa dovada care-l va face să fie acuzat de asasinat.

Cu optimismul obişnuit al criminalilor îi trecu prin gând că dacă s'ar putea descotorosi de armă, ar reuşi poate să se descurce. Dar cum să facă? Îşi frământa creerul pentru a căuta mijlocul. Numai de-ar avea timp — timpul să-şi adune gândurile, să-şi vină în fire. Numai dacă...

Parkers luă cuvântul. Aerul lui nedecis dispăruse.

Chipul său brutal îşi schimbase expresia.

— Tipul ăsta are dreptate, spuse el. Morth l'a înjunghiat pe Price, şi Barton l'a culcat pe Stornton. Eu nu m'am amestecat de loc.

Mintea lui simplă îşi dăduse în sfârşit seama că cel mai bun lucru de făcut era să iasă din joc. De vreme ce nu mai avea nimic de câştigat cu Barton, trecea în tabăra duşmană. Găsea că era de datoria lui s'o facă.

— Nu cer răsplată, continuă el, dar, credeţi-mă, Barton este un ticălos. E droidia societăţii. Dacă mi-aş fi dat seama mai curând n'aş fi intrat în slujba lui. Dar acum am terminat-o cu el, îl părăsesc. N'are decât să-mi oprească leafa, dacă vrea.

— Foarte bine, spuse Mac Allan. Atunci, ia-i revolverul şi dă-mi-l mie. Te rog numai să nu îndrepţi ţeava spre mine. Prezintă-mi-l frumos cu patul înainte.

— Desigur, răspunse Parkers, un tip ca el nu trebue să aibă revolver.

Vârî mâna-i mare în buzunarul lui Barton şi scoase revolverul. Il întinse lui Mac Allan care-l strecură în buzunar.

— Mulţumesc. Şi acum şi al d-tale.

Parkers păru cam jignit. Expresia feţii lui spunea că un păcătos care se întoarce printre oamenii cinstiţi n'ar trebui tratat în felul acesta, Cu toate acestea se execută, şi Mac Allan scoase un suspin de uşurare. Nu ţinea să se pomenească cu împuşcături în sala aceea de bal plină de lume.

— Situaţia e mai bună, observă el.

Ridică glasul pentru ca să fie auzit afară din cameră.

— Eşti pierdut, Barton, pierdut fără speranţă. Vei fi spânzurat pentru omor.

Vocea lui care se umfla fu ca un semnal. Toţi asistenţii erau cu mintea încordată asupra dramei care se desfăşura în faţa lor. Nimeni nu auzi când se deschise, în tăcere, o uşă.

Işi dădură seama de existenţa unei prezenţe străine abea când auziră un hohot de râs. Râs sinistru. Toate privirile se întoarseră spre uşă.

Wardfield îmbrăcat în roba neagră de călău medieval stătea în prag. Apa curgea şiroaie depe hainele sale făcând mici băltoace pe parchet.

Femeile începură să ţipe, toată lumea se retrase cât mai departe posibil de arătarea aceea groaznică. Mac Allan strigă:

— Nu vă mişcaţi, nu vă va face nimic, îl ţin sub ameninţarea revolverului meu.

Vocea acoperea zgomotul general, potolindu-l momentan, şi scoase un suspin de uşurare, căci se temuse câteva clipe ca o panică nebunească să nu-i zădărnicească toate planurile.

— Rămâi unde eşti, ordonă el cu ton sever. Revolverul îi era îndreptat asupra lui Wardfield.

Acesta ridică mâna cu un gest batjocoritor, cu degetul îndreptat spre Mac Allan.

— Ai crezut că m'ai omorît, spuse el. Te-am auzit povestind tot ce mi-ai făcut lângă pod. Ascultam la uşă. Se întoarse către Barton.

— Are dreptate, spuse el. Ce a spus despre d-ta e adevărat. Eşti pierdut, Barton. Sunt propriile lui cuvinte, ticălos mizerabil ce eşti. Vei fi spânzurat pentrucă ţi-ai asasinat tovarăşii. Voi fi spânzurat şi eu pentrucă am omorît-o pe fata d-tale. Ne vom legăna amândoi la capetele unor funii.

Ideea părea să-l distreze. Râdea din toate puterile. ţinându-se cu amândouă mâinile de burtă.

Mac Allan îi indicase lui Wardfield rolul pe care trebuia să-l joace, dar nu se aşteptase să-l vadă executându-l cu atâta măiestrie. De fapt nu-şi maimuţărea sentimentele. Ani de zile fusese comprimată mintea lui crâncen. Nu fusese decât un automat împins în toate părtile de către paznici.

Ani dearândul lungi şi dureroşi, se adunase în sufletul lui ura împotriva lui Barton, dar trebuise s'o stăpânească. Acum se revărsa. In faţa lui zăcea duşmanul de moarte, strivit, iar el era triumfător. Venise momentul revanşei. Şi cu toate că vorbele lui făceau parte din rol, aveau un accent de sinceritate care nu era prefăcut. Vorbea cu profundă amărăciune pentrucă simţea cuvintele vibrându-i până în fundul sufletului. Râdea în acelaş timp, zgâlţâit de o bucurie nebună văzând spectacolul din faţa lui. Expresia sentimentelor sale nu era plăcută la vedere, dar era atât de naturală! Suferise atât de mult!

— Puşcăriaşule! îi aruncă Barton în faţă.

Ura lui era tot atât de mare ca şi cea a lui Wardfield.

— Da, asta sunt, recunoscu el, un puşcăriaş, un asasin ca şi tine.

Se opri câteva clipe, apoi continuă cu hotărâre:

— Sperai să-mi furi banii, nu-i aşa? Să-i împarţi cu asociaţii tăi? Tu, ş cu încântătoarea ta fată speraţi să vă bucuraţi de ei împreună? Ei bine: asta n'are să se întâmple. Nici unul dintre voi nu-i va avea. Vei fi spânzurat, şi sunt sigur că vei urla de frică când ţi se va pune funia de gât.

Se opri un timp. Vocea îi era înăbuşită şi vibra de o bucurie dureroasă la auz.

— Eu am să râd când voi fi spânzurat, şi ştii pentruce? Am să ţi-o spun. Pentrucă am omorît-o pe fiica ta, creatura aceea fermecătoare şi delicioasă pe care sunt sigur că o iubeai la nebunie, şi gândul că o adorai mă va umple de bucurie până la capăt.

Se opri şi-I fixă pe Barton cu un aer batjocoritor. Printre asistenţi, o femee hohotea în tăcere. Chipul lui Barton se contractă deodată într'un rictus groaz-

nic. I se părea de nesuportat ca Wardfield să se fi întors din regatul morţilor pentru a-şi bate joc de el. Pierduse orice speranţă, dar păstra în rezervă o armă teribilă care avea să zădărnicească triumful dusmanului său, şi să-i aţunge pentru totdeauna depe buze zâmbetul acela batjocoritor.

— Nebunule! strigă el. Ai asasinat-o pe propria-ţi fiică. A mea a murit acum 20 de ani. Wanda era copila ta. Pentru omorul fetei tale vei fi spânzurat. Şi acum n'ai decât să râzi mai departe!

Mac Allan suspină din adânc. Planul său reuşise. Din momentul acela nu-l mai interesa ce se întâmpla. Il durea capul, caşi faţa învineţită, era rupt de oboseală. Il copleşea o sfârşeală contra căreia nu se simţea în stare să lupte. Mai erau încă multe de făcut, dar el n'avea decât un singur gând... să se culce.

Barton se uita la Wardfield cu privirea cuiva care şi-a lovit duşmanul cu o săgeată otrăvită şi aşteaptă efectele. Wardfield stătea nemişcat, cu ochii mari deschişi, îi pierise expresia ameninţătoare şi duşmănoasă dinainte cu câteva clipe.

— Fata mea? spuse el...

— Da, fata ta, insistă celalt cu voce răguşită, propria-ţi fată!

— Mulţumescu-ţi ţie Doamne! repetă Wardfield de câteva ori în şoaptă.

Pe figura sa obosită şi veştedă apăru reflexul unei bucurii cereşti. Se dădu deoparte. Se auzi un zgomot de paşi în hall. şi Wanda, cu ochii radiând de fericire, intră în cameră şi se aruncă în braţele tatălui ei.

Asistenţii erau încremeniţi. Barton, cu ochii înspăimântaţi, părea nimicit.

Mac Allan atinse braţul lui Davis.

— Ai dumneata grijă, spuse el. Veghează asu-

pra lui, Barton, a oamenilor, săi și a invitaților. După o asemenea dramă, trebue ca cei cari au dreptul la bucurie să-şi aibă partea lor.

După ce roti o privire asupra întregei adunări, adăugă:

— Am să mă despart de d-voastră, dacă-mi permiteţi. Mă simt cam obosit, şi am nevoie să mă odihnesc.

Ziua următoare fu plictisitoare. Dimineaţa, veniră mai multe bărci să ia pe diferiţi invitaţi cari nu se putuseră întoarce acasă pe şoselele desfundate şi astupate de copaci abătuţi de furtună.

Veni și poliția și-i luă pe Barton, Morth și Parkers. Wardfield, apucat de un acces violent de friguri în timpul nopţii, rămase foarte bolnav în pat. Şi Wanda rămase în pat: umflătura gleznei o împiedica să meargă, şi emoţiile prin care trecuse o slăbiseră foarte tare.

Mac Allan, deşi într'o stare de istovire totală, îşi petrecu toată ziua furnizând informaţii poliţiei locale, doctorilor, avocaţilor, reporterilor şi delegaţilor Scotland Yardului. Istorisind faptele cari se desfăşuraseră în noaptea aceea tragică, întâmpină tot atâtea greutăţi câte întâlnise şi atunci când îşi jucase rolul ca actor. In sfârşit, după multiple interogatorii şi rapoarte fără număr, reuşi să convingă poliția de adevărul versiunei sale.

Urmă apoi ancheta în legătură cu corpul lui Stornton şi al lui Price. Avu loc în orăşelul apropiat, şi sute de curioşi veniţi din toată regiunea, dela 20 leghe împrejur, se înghesuiră într'o sală prea mică pentru a-i cuprinde. Toate cârciumile din oraşel făcură avere.

Coronerul dădu un verdict de asasinat împotriva lui Barton şi a lui Morth.

Incă odată fu Mac Allan eroul zilei. Pretutin-

deni unde se ducea era înfovărăşit de o mulţime de fotografi, cari nu încetau să-l asalteze, înconjurat de o bandă de oameni care-i cereau autografe. Amabil şi surâzător se supunea dorinţelor tuturora regretând numai, câteodată, calmul şi liniştea călugărilor.

A doua zi după anchetă îşi luă rămas bun dela Wardfield, Wanda şi Davis şi se întoarse la Londra. Ajuns acasă la ora zece seara, nu avu decât un singur gând: să se bage imediat în pat.

CAPITOLUL XI

La ora zece, a doua zi dimineaţa, Mac Allan intră în biroul său. Maureen Joyce, secretara sa, şedea în faţa maşinii de scris. Se resimţea încă de pe urma ultimei aventuri, faţa sa numai vânătăi, buzele umflate erau o vie mărturie. In afară de asta băile succesive pe cari le făcuse lăsaseră urme.

— Bună dimineaţa, Maureen.

Fata se întoarse, îi adresă un surâs încântător apoi se apropie de el.

— Scumpul meu, mă bucur nespus că te-ai întors.

Mac Allan o dădu încetişor la o parte.

— Nu mă atinge, am un guturai formidabil.

— Văd, am să-ţi fac o ceaşcă de eucalipt.

Se uită neliniştită la el.

— Ai buzele umflate. Imi închipui că nu-ţi pasă. Nu eşti fericit decât atunci când te bagi într'o încăierare.

— Nu pot suferi guturaiul, spuse Mac Allan, îmi înroşeşte nasul şi mă ia lumea drept beţiv.

— Cu toate astea nu-ţi displace un păhărel la ocazie.

Il luă de braţ şi ridicându-se în vârful picioarelor, îi depuşe un sărut uşor pe obraz.

— Aşa, şezi şi spune-mi toată povestea. Dacă mă iau după ziare au fost câteva asasinate. Oamenii aceia, Stornton şi Price nu erau, într'adevăr, nişte persoane prea demne de stimă, nu? In sfârşit, cred că nimeni nu-i regretă?

— Nu, într'adevăr.

— Şi ceilalţi? Tânăra Wanda şi tânărul Davis? E o căsătorie în perspectivă?

— Probabil, recunoscu Mac Allan, Ce ai făcut în timpul absenţei mele? Ai lucrat cel puţin din greu?

— Foarte, foarte din greu, afirmă ea. Ştii ce se întâmplă când pleci să te acoperi de glorie şi să săvârşeşti fapte strălucite, al căror ecou îl împrăştie ziarele în cele 4 colţuri ale universului. Toată lumea vrea să te felicite şi plouă cu scrisori! Eri am răspuns la 57, nu aşteaptă decât iscălitura ta. M'am gândit şi la tine în timpul cât ai lipsit... cu nerăbdare, speram să te reîntorci ieri.

Mac Allan îi aruncă o privire piezişă.

— Adevărat, observă el, e încântător să te întorci acasă după o călătorie lungă şi plină de pericole pentru a găsi o fiinţă fermecătoare care te aşteaptă cu nerăbdare. Dar pentruce ieri?

— O! mi-era tare dor de tine. fiindcă... vezi că ieri, era întâi... zi de plată.

— Cât se poate de mângâietor. Un moment mi-a fost frică să nu fie vorba... decât despre mine. Bine, dă-mi carnetul de cecuri, am să-ţi dau ce ţi se cuvine.

— Iţi va trebui unul nou, spuse ea, am completat câteva cecuri. Totalul se urcă la vreo 347 de lire,

asta-i socoteala, nu-i aşa? Cred că te-ai întors cu buzunarele pline de bani.

— Pline, e cam exagerat, replică Mac Allan. Am plecat în Yorkshire cu zece lire, mă întorc cu cinci, evident că nu m'a costat prea scump călătoria.

Ea încruntă sprâncenele, privindu-l. Frumuseţea ei nu fu atinsă cu nimic, căci era fermecătoare, chiar în asemenea ocazii.

— Atunci, vrei să mă faci să cred că te-ai dus să lucrezi acolo fără plată?

Mac Allan clătină din cap în semn de aprobare.

— Da. Călătoria în Yorkshire nu mi-a adus nimic. M'am dus ca amator. Price mi-a oferit o gratificaţie, dar am refuzat. Nimeni altul n'a mai avut această idee. Ceea ce am făcut acolo, am făcut-o ca voluntar. Nimeni nu m'a obligat.

— Eroul meu, exclamă ea. Ce frumos e să fii atât de degajat de cele lumeşti! E nobil. In definitiv, poate n'am nevoe de leafa mea.

— Ba da, desigur. Dacă nu mă scuz, n'am să aud decât asta toată ziua. Mai avem încă 70 de lire la bancă, nu-i aşa?

— Da, dar ce să răspund la reclamaţiunile pentru facturile neachitate? întrebă ea. Au venit două azi dimineaţă, şi apoi încă una: „Domnule, suntem foarte surprinsi..." Aceasta vine dela croitorul tău care cere 48 lire.

— Ei bine! plăteşte-l. Am nevoe de un frac nou. Pentru croitor 48 lire şi pentru d-ta 25, asta face în total 73. Cu un ajutor din partea băncii mai pot face încă faţă.

— Foarte bine. Dar atunci cu ce vom trăi săptămâna viitoare?

Mac Allan îşi întinse picioarele cât erau de lungi.

— Ai dreptate, remarcă el cu seriozitate, trebue să mă descurc şi să câştig ceva bani.

— Fericită idee, dragul meu. Dar cum ai să faci? Dacă ar binevoi vreun client bogat să se arate...

Clopoţelul telefonului începu să ţărăie.

Maureen şi Mac Allan se priviră. Fata se sculă.

— Desigur că-i cineva care te cheamă să iei un cocktail cu el, spuse ea în zeflemea.

Traversă camera şi ridică receptorul.

— Da... aici secretara d-lui Mac Allan... e foarte ocupat în acest moment... o! în cazul acesta mă duc să văd dacă poate veni la telefon.

Puse receptorul pe birou şi se întoarse lângă şeful ei.

— Il cheamă Peatherstone, şi are o voce... bănoasă şi... mănoasă.

„Acuma nu mai face pe marele senior şi cere un acont.

— Ştiu ce am de făcut.

Se îndreptă spre aparat şi luă receptorul în mână.

— Da, aici e Mac Allan.

După câteva minute de conversaţie se întoarse către Maureen care aştepta îngrijorată.

— Vine norocul, zâmbi el, săptămâna viitoare ne-am asigurat-o.

— SFÂRSIT —

Numărul viitor din

Colecţia „MASCA ROŞIE“

va fi intitulat

CAPITAINE BENOIT

Populara figură a Biuroului 2 Francez lucrează pe cont propriu într'o aventură din care, graţie ingeniozităţii şi cunoştinţelor sale, birueşte pe inamici.

Colecţia «MASCA ROŞIE» este difuzată

IN PROVINCIE DE

CENTRALA PRESEI

BUCUREŞTI, STRADA BREZOIANU, 8

IN CAPITALA DE

SOCIETATEA RAPID

BUCUREŞTI, STRADA DOMNIŢA ANASTASIA, 12

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A. — Bucureşti

BUN DE IMPRIMAT
Conf. aprobării Serv. Cenzurii din 16 Mai 942

TIMBRELE PLĂTITE
conform chit. No. 392 din 16.V.942

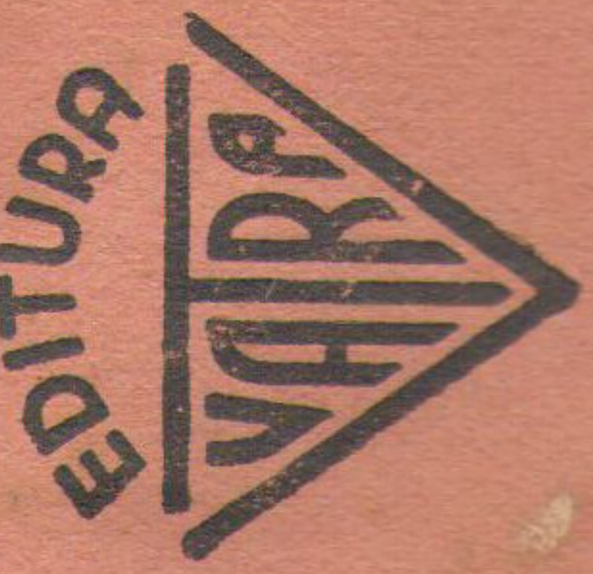

EDITURA „VATRA", STRADA BREZOIANU, 8 — BUCUREȘTI